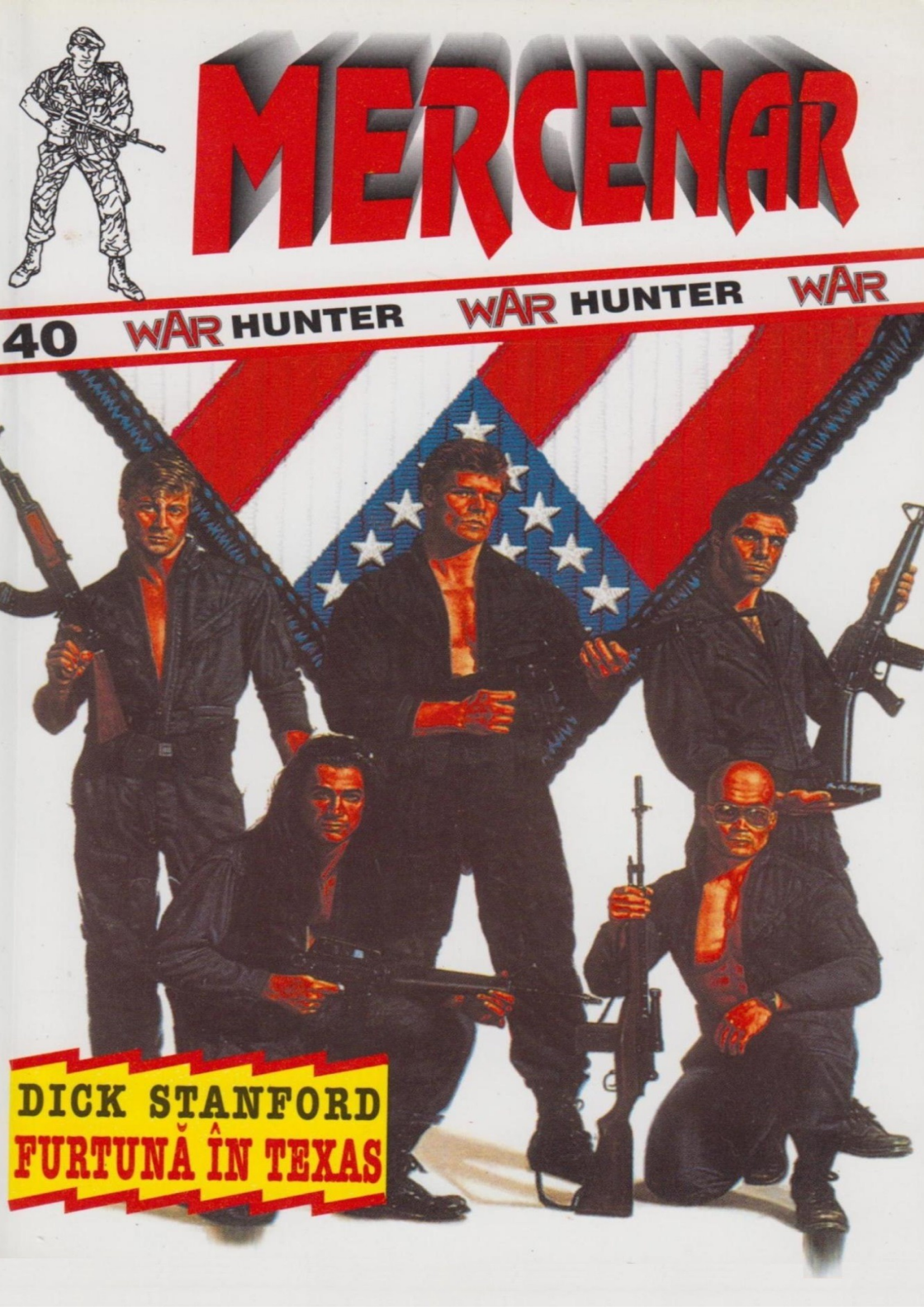
MERCENAR
40
WAR HUNTER
WAR HUNTER
WAR
DICK STANFORD
FURTUNĂ ÎN TEXAS

Colecţia MERCENAR

40

Dick Stanford

FURTUNĂ ÎN TEXAS

V.1.0

Traducere de Nicolae Constantinescu

Editura Z 2000
2000

CAPITOLUL I

Zburând cât mai jos cu putinţă, în timp ce zorii care se iveau luminau orizontul cu o lumină slabă şi cenuşie, micul bimotor Cessna survola câmpiile imense din centrul statului Texas.

La bord se aflau doi bărbaţi.

Pilotul era un om destul de tânăr, frumos şi foarte brunet, care îndeplinise o mulţime de misiuni periculoase atât în străinătate cât şi în Statele Unite. Se numea Grimaldi. Altădată lucrase pentru cei care voiau cu orice preţ moartea pasagerului său.

Pasagerul era îmbrăcat în negru, purta un combinezon de luptă care amintea de cel folosit de membrii unui comando în misiune de noapte. Acel om singur făcea cât o întreagă grupă. Un pistol automat enorm şi alte arme erau agăţate la o centură militară care îi cuprindea şoldurile. Îşi suspendase curele pe umeri ca să poarte la el muniţii şi grenade. Îşi înnegrise faţa şi mâinile, şi numai ochii se mai puteau ghici în lucirea tabloului de bord, scântei albăstrui în întuneric.

Pilotul aruncă o privire spre pasager şi îşi stăpâni un fior involuntar.

— Sosim, îl anunţă el.

Omul în negru aşteptă o clipă, se aplecă lent înainte şi răspunse:

— Perfect. Rezervoarele de stocare sunt drept în faţa noastră.

— Bine, zise Grimaldi. Pregăteşte-te. Coborâm fără survol. Un minut şi patruzeci de secunde între aterizare şi sosirea în faţa rezervoarelor.

Pasagerul consultă un cronometru.

— Am nevoie de nouăzeci de secunde, Jack. Nouă, zero, exact.

— Bineînţeles. De la aterizare până la oprire, OK.

— Da, mormăi pasagerul. Altfel te vei pomeni în mijlocul unui tir încrucişat.

— M-am prins. Nouă, zero, zise pilotul cu un zâmbet forţat.

Exterminatorul declanşă cronometrul când survolară rezervoarele de stocare apoi începu numărătoarea inversă. Simultan, omul în negru îşi verifică armamentul. Anclanşă un încărcător nou la PM-ul suspendat de gât. Degetele înnegrite pipăiră centura, asigurându-se de prezenţa grenadelor şi a diferitelor încărcătoare agăţate acolo.

Cu cealaltă mână, omul în negru mângâie Auto-Mag 44, armă

care, pentru această misiune, fusese încărcată cu alice. Apoi fixă o surdină la ţeava pistolului Beretta de 9 mm, la care ţinea în mod deosebit, şi care îi salvase viaţa de nenumărate ori.

— Ar fi bine să fie o pistă de pământ bătătorit, murmură el ca şi cum şi-ar fi vorbit lui însuşi.

Grimaldi rânji nervos.

— Era ultima dată când am trecut pe-aici. Dar n-o să fie totuşi uşor.

— Niciodată nu e uşor, zise suspinând omul în negru. Nicăieri nu e uşor.

Ochii îi străluciră brusc, trădând o emoţie pe care ar fi dorit s-o păstreze secretă.

— După ce mă laşi, încerci să ridici o cortină de praf. Pe urmă o să mă descurc.

Pe urmă...

Grimaldi ştia foarte bine cum se gândea Bob Hunter la secundele existenţei sale. Ele treceau totdeauna în detrimentul adversarilor Exterminatorului.

Dar de ce trebuia să atace mereu locurile cele mai bine protejate? De ce, Dumnezeule mare!

Grimaldi văzuse ce se petrecuse la Las Vegas. Văzuse totul din tabăra adversarilor.

Văzuse ce se petrecuse în Caraibe: o operaţiune care nu era, de fapt, decât o extindere a masacrului de la Las Vegas. Văzuse chiar şi distrugerile pe care le făcuse Hunter la Porto Rico. *Încă o dată fusese de partea celor care pierduseră.*

Ce se va întâmpla *de data asta*? Se înfioră. Dădu imperceptibil din umeri şi alinie botul aparatului cu pista. Mâinile şi mintea se concentrară asupra sarcinii aterizării. Oricum, nu avea altceva ce să facă. Greşit sau nu, se hotărâse să-l ajute pe Bob Hunter. Acum nu mai avea la ce să se gândească.

— Tren de aterizare în poziţie, zise el domol.

Hunter îşi desfăcu centura de siguranţă şi îi zise:

— Începi să numeri când voi sări.

— Evident.

Evident. De parcă ar fi vorbit de o întâlnire la un păhărel. Totuşi, tipul acela care urma să sară dintr-un avion în mers, avea alte idei în cap. Avea să cadă într-o fortăreaţă a Mafiei, protejată de cel puţin o duzină de profesionişti şi Dumnezeu ştie câţi recruţi... Avea intenţia să pârjolească acel pământ sau să moară acolo.

Şi de ce?

În ce scop?

Grimaldi considera că era un mod foarte ciudat de petrecere a timpului.

Redresă partea din faţă a aparatului. Roţile atinseră pământul şi un nor mare de praf se stârni în urma avionului.

— Perdeaua! Domnul e servit! strigă Grimaldi a cărui voce căpătă subit accentele tragicomice ale bătrânilor mateloţi.

Văzu o cabană prost luminată în stânga lui şi câteva siluete de oameni. Terenul se lumină brusc.

Frână ca să întoarcă şi simţi uşa din cealaltă parte a aparatului deschizându-se.

— La fix, Jack! exclamă omul în negru.

— La fix, pe naiba!

Dar omul în negru deja dispăruse. Portiera se închise cu un „clic” metalic.

Jack Grimaldi avu impresia că lăsase Apocalipsa în Texas.

*

* *

Era ceva putred în regatul Texasului.

Hunter ştia foarte bine asta, dar nu ştia exact ce anume strica aerul texan.

Totuşi ştia că un miros puternic emana din locul unde pusese piciorul, în centrul câmpiilor din Texas, acolo unde se înălţau numeroase sonde de extracţie.

Cândva, Klingman Wells fusese una dintre uzinele cele mai înfloritoare. Acum nu mai era. Cu câteva luni înainte, puţurile Klingman încetaseră să mai producă, spre uimirea concurenţilor. Asupra locului se abătuse o inactivitate de-a dreptul misterioasă.

Unii au spus că fata lui Klingman fusese răpită şi că Klingman se izolase în apartamentul său din Dallas. Era ceva foarte ciudat. Arthur Klingman era unul dintre pionierii petrolului din Texas, unul dintre ultimii *independenţi* într-o epocă în care domneau societăţile multinaţionale, o vulpe bătrână a deşertului care nu putea să sufere mirosurile birourilor moderne şi al sălilor de şedinţe.

Iar Bob Hunter nu putea să suporte misterele când acestea ţineau de uneltirile Mafiei. Klingman Wells devenise, fără nici cea mai mică îndoială, o posesiune a Mafiei. Indiferent care ar fi fost noile activităţi ale acelui loc, ele erau indiscutabil mult mai interesante decât simpla colectare a barililor de aur negru.

Totuşi, o anchetă minuţioasă nu adusese la nimic concret la cunoştinţa Exterminatorului; nu ştia nimic despre proiectele

Mafiei în Texas.

Ştia totuşi că existau diferite feluri de a obţine informaţii. Dacă discreţia şi minuţiozitatea se dovedeau zadarnice, mai exista şi violenţa. Acesta era scopul operaţiunii sale matinale. Atacarea citadelei petroliere ar fi putut să provoace ţipete şi urlete de care Hunter ar fi ştiut să profite.

Dacă ar fi putut să audă întrebarea nerostită a lui Grimaldi – *în ce scop?* – ar fi putut să răspundă: „Ca să ştiu...”

Hunter venise ca să ştie, ca să înţeleagă.

Reperase terenul de nenumărate ori – pe plan – şi îl cunoştea de parcă ar fi trăit ani de zile acolo. Fiecare căbănuţă, baracă şi structură îi erau familiare datorită memoriei prodigioase a lui Jack Grimaldi, care îi însoţise deseori pe mahării Mafiei până la acea rafinărie din centrul câmpiilor Texane.

În acel moment, Grimaldi făcea o diversiune cu avionul său. Hunter o luă la fugă ca un nebun în dâra de praf provocată de aparat, cu PM-ul atârnat de umăr şi Beretta în mână. În faţa lui auzea strigătele înspăimântate ale gangsterilor încă pe jumătate adormiţi, care se pomeneau brusc confruntaţi cu sosirea inoportună a unui avion neidentificat.

Era o oră ideală, căci orizontul la est nu era luminat decât de o luminozitate cenuşie foarte slabă. Era cel mai bun moment pentru luarea prin surprindere a inamicului, pentru prinderea lui pe picior greşit în timp ce avea garda jos. După o noapte întreagă de veghe, oamenii slăbesc vigilenţa, se relaxează.

Totuşi, unii – mai ales cei care trebuia să intre în schimb – au început să-şi pună întrebări.

O voce răguşită care nu avea nici urmă de accent texan, se interesă brusc de identitatea avionului.

O altă voce, care venea din aceeaşi parte a pistei în care se afla Hunter, răspunse:

— Cred că e un Cessna... 310... Un bimotor...

— Atunci sunt băieţii din Detroit, îşi dădu cu părerea cel cu vocea răguşită, care păru anxios de data asta. Mă întreb cine e. Cine se ocupă de staţia radio? Nici măcar nu s-au identificat!

Hunter nu slăbise ritmul; se afla aproape în zona de debarcare şi se apropia cu paşi mari de spaţiul luminat de un reflector care era fixat pe acoperişul unei clădiri lungi şi joase, şi ale cărui forme începeau să se detaşeze de cerul negru în ciuda vârtejului de praf!

Fără să ochească, Hunter expedie două gloanţe din arma prevăzută cu surdină. Nimeni nu auzi Beretta, toţi fiind foarte

preocupaţi de explozia uimitoare a reflectorului şi de întunericul brusc care urmase.

Exact înainte de a se face întuneric, Hunter zărise în câmpul său vizual redus, o faţă ivindu-se brusc din noapte, care semăna perfect cu tipul gangsterilor newyorkezi.

Acel tip îl reperase pe Hunter, poate că auzise chiar împuşcăturile. Gura i se deschise ca să dea alarma, se aruncă într-o parte, încercă cu stângăcie să scoată un pistol mare cu o ţeavă interminabilă şi să îndrepte acea armă grea spre acea apariţie neagră. Dar lumina se stinse şi soldatul venind din Manhattan se simţi ridicat de jos de o forţă neumană care îl îndoi în două înainte de a-i rupe şira spinării. Se stinse şi el ca reflectorul.

Muri în linişte. Zgomotul înăbuşit al pistolului Beretta şi căderea pe pământul bătătorit.

Un om strigă din cealaltă parte a pistei:

— La dracu! S-a zis cu reflectorul!

Alţii comentară cu nervozitate acest fenomen de neînţeles şi îşi trădară poziţiile, astfel încât Hunter ghici prezenţa a cinci-şase tipi la distanţă regulamentară de cealaltă parte a pistei.

Dar erau şi alţii mai apropiaţi. O siluetă cenuşie se contură brusc în lumina incertă a zorilor lângă Hunter şi răcni deodată:

— Hei! Ce mai...

Un glonţ de 9 mm îi reteză fraza, îi trecu printre dinţi şi făcu să-i explodeze partea din spate a capului, care se împrăştie ca o fântână roşie.

Omul muri zgomotos. Cu corpul arcuit spre spate, ţipătul său lung din timpul căderii se transformă într-un gâlgâit înspăimântător.

Vocea răguşită din cealaltă parte a pistei întrebă imediat:

— Ce se-ntâmplă acolo?

*

* *

De la sosirea lui în Texas, Jim Tolucci *Woofer* optase pentru cizmele de cowboy care îl făceau mai înalt cu zece centimetri. Cu picioarele goale, Tolucci avea exact un metru şi şaizeci de centimetri. Dar cântărea o sută de kilograme – numai muşchi – iar faţa înspăimântătoare a acelui bărbat scurt şi solid inspira cea mai mare teamă şi cel mai profund respect celor apropiaţi şi subordonaţilor. Emana din el o violenţă şi o ferocitate pe care nimic n-ar fi putut-o stăvili. Domnul Tolucci era o forţă a naturii, o forţă rea a naturii!

Tolucci era căpitanul gărzii de la sosirea sa la Klingman Wells. Mexicanii recrutaţi ca să formeze această gardă îi ziceau *capitán,* şi acest titlu nu-i displăcea deloc celui care absolvise cu brio şcoala violenţei pe străzile din marile oraşe. Subordonaţii săi imediaţi, soldaţii Mafiei pe care îi adusese cu el, îi ziceau şi ei uneori aşa, folosind acest titlu respectuos – mai ales ca să-i întreţină buna dispoziţie – dar în sinea lor îl considerau un „animal". Alteori – şi tot în spatele lui – se vorbea despre el ca „Woofer". Dar totdeauna i se adresau cu „domnule Tolucci".

„Woofer" comisese toate delictele imaginabile, inclusiv câteva asasinate, înainte de a fi recrutat de Mafie la vârsta de douăzeci de ani. Nu era considerat prea deştept, nici măcar de locotenentul care îl „născise", dar nu i se putea nega şiretenia de animal şi nici ferocitatea instinctivă, iar Jim Tolucci îşi făcuse loc în Organizaţie.

Îşi câştigase porecla „Woofer" la vârsta de douăzeci şi cinci de ani, după ce un adversar deosebit de înverşunat şi prost intenţionat îi „prelucrase" gâtul cu ciob de sticlă. Corzile lui vocale suferiseră foarte rău din pricina acestei intervenţii intempestive iar vocea lui amintea, de atunci, mai curând de lătratul unui câine mare, dezagreabil, a cărui gură ar fi fost plină de pietriş. Nu putea deloc să-şi moduleze vocea, nici să urce sau să coboare tonul, şi fiecare vorbă semăna cu un „lătrat" ameninţător. În plus, când făcea un efort sau ceda nervozităţii, respiraţia îi devenea zgomotoasă şi aproape astmatică.

În acel moment, răsuflarea lui *El Capitán* devenise ameninţătoare iar „lătrăturile" lui se auzeau de la un capăt la celălalt al pistei de aterizare.

— Nu vă ocupaţi de reflector! Aproape că s-a luminat!

Apoi, după un moment:

— Mickey! Ia câţiva *vaqueros* cu tine şi du-te să te interesezi de avion! Tot nu s-a anunţat prin radio? Dar branşaţi odată staţia aia radio, bandă de...

Se opri ca să asculte ţipătul gâlgâit care răsunase în întuneric, de cealaltă parte a pistei, lângă gardul dinspre vest.

Tolucci se repezi în direcţia muribundului invizibil, se opri imediat, se întoarse şi le strigă tuturor:

— Dar ce se întâmplă aici? Ia vedeţi!

Cum nimeni nu se declara voluntar, Tolucci numi trei oameni, le arătă unde să se ducă cu un gest larg al mâinii şi mormăi:

— Plecaţi!

Atunci se întâmplă ceva ciudat.

Hangarul şi birourile administrative care se aflau exact în spatele lui Tolucci se ridicară brusc de la pământ învăluite în flăcări.

Suflul exploziei îl rostogoli pe căpitanul gărzilor în ţărână. Se afla în patru labe, complet năucit şi incapabil să reacţioneze, când o a doua explozie – rezervele de benzină din hangar – mătură terenul. O ploaie deasă de picături arzând se abătu asupra pistei.

Dar Tolucci nu avu deloc timp să evalueze importanţa acestui eveniment, căci o bucată din clădirea dezagregată se prăbuşi greoi peste el, turtindu-l cu brutalitate în nisipul texan. Totuşi avusese timp – exact înainte de a-şi pierde cunoştinţa – să zărească în mijlocul flăcărilor infernale un tip înalt îmbrăcat în negru, cu un PM în mână, înaintând cu un pas sigur şi liniştit în mijlocul dezastrului, şi care sporea confuzia şi oroarea trăgând rafală după rafală.

Nu era cu putinţă!

— Oh, pe toţi dracii! murmură Tolucci înainte de a leşina.

*

* *

Ba era cu putinţă!

Grenada aruncată de Hunter explodase lângă un depozit de benzină, iar a doua deflagraţie venise exact la timp. Deocamdată, misiunea era un succes indiscutabil.

Păşi mai departe, trăgând rafale scurte cu PM-ul, semănând moartea la fiecare pas. O scenă demnă de Dante. Un efect care te lăsa cu gura căscată!

Inamicul se clătina în urma loviturilor primite, înfrânt, dezorganizat, traumatizat de acel atac fulgerător. Era cu putinţă!

*

* *

Fata se trezi tresărind, rămase nemişcată câteva secunde şi încercă sa înţeleagă ce o trezise din somnolenţă. Aprinse imediat veioza.

— Ia te uită!

O a doua explozie lumină cerul afară, făcând să joace o mulţime de umbre şi lumini pe pereţii încăperii.

Acum se auzeau împuşcături. Rafalele scurte ale unui pistol-mitralieră. Oameni care alergau şi strigau.

S-ar fi zis că totul venea dinspre hangar...

Auzi paşi răsunând în faţa uşii. Voci strigau în spaniolă. Umbre neclare se strecurau prin faţa ferestrelor. Oamenii îşi aruncau

vorbe obscene şi se simţea că erau cuprinşi de panică.

Iar împuşcături, dar acum mai aproape, apoi bubuiturile infernale ale unei arme incredibile.

Se ridică, se înfăşură într-o cuvertură subţire ca să-şi ascundă goliciunea, îşi controlă cu mare greutate picioarele tremurătoare şi păşi cu greu până la uşă.

Mintea era lucidă, dar corpul refuza s-o asculte.

Uşa era încuiată cu cheia. Bătu în ea zadarnic preţ de câteva clipe, se întoarse lângă pat, puse uşurel veioza pe parchet şi aruncă noptiera mică în fereastră cu toată forţa ei slabă.

Fereastra se sparse. Masa se lovi de gratiile din spatele geamurilor şi căzu înapoi în cameră, lovind-o peste picioare şi făcând-o să cadă pe spate.

Altă bubuitură răsună lângă fereastra spartă. Cineva ţipă de durere, paşi răsunară în faţa uşii, dar de data asta în sens invers, spre partea din spate a casei.

Fata se ridică. Încercă să se ascundă pudic în cutele cuverturii. În acel moment îşi dădu seama că era privită pe fereastră.

O faţă neagră şi nişte ochi pătrunzători.

Se înfioră, vru să vorbească dar nu mai avea glas.

Apoi, brusc, lângă fereastră nu mai era nimeni. Se întrebă o clipă dacă fusese într-adevăr cineva.

O altă explozie făcu să se cutremure casa şi încăperea se umplu de un miros înţepător.

Alte ţipete, zgomote de paşi, un schimb rapid de împuşcături. Apoi nimic.

Se opri în centrul încăperii, clătinându-se, temătoare, protejată doar de cuvertură.

Se uită ţintă la uşă sperând într-un miracol. Uşa se deschise brusc, sări din balamale, şi apăru un om îmbrăcat în negru care ţinea în mână un pistol argintiu enorm, având agăţate pe el tot felul de arme şi de muniţii – avea faţa înnegrită – omul pe care i se păruse că-l vede la fereastră.

Incredibil! Dorise un miracol şi se alesese cu un luptător dintr-o trupă de comando. Se întrebă dacă nu cumva visa imaginându-şi un film de război englezesc.

Omul în negru i se adresă, iar vocea lui nu era vocea unui englez.

— Eşti domnişoara Klingman?

Cuvertura îi alunecă puţin de pe umeri şi îi descoperi indiscret sânii.

— Da, răspunse ea.

Dar vocea ei nu-i amintea deloc de cea a lui Judith Klingman. Se străduia să ridice cuvertura şi să acţioneze în mod inteligent.

— Nu ştiu... Nu... Mi-au luat hainele... M-au drogat... Cine eşti?

— Mă cheamă Hunter. Am venit să te iau de-aici.

Fantastic! Un cavaler venit direct din basme. Un cavaler negru. Fără armură dar cu o privire strălucitoare.

— Mulţumesc, murmură ea.

Cuvertura îi căzu de tot de pe umeri şi fata îşi pierdu cunoştinţa.

CAPITOLUL II

Retragerea a fost terifiantă. Grimaldi imobilizase micul avion la vreo treizeci de metri de ruinele clădirii în flăcări, iar pe pistă ardeau o puzderie de flăcări mici de tot. Întorsese aparatul ca să poată să decoleze în viteză pe o distanţă scurtă.

Hunter întârziase, opoziţia se organiza. Fusese nevoit să împuşte doi tipi în blugi care se agăţaseră de scară, înainte de a putea să urce fata leşinată în braţele pilotului; apoi Grimaldi porni avionul pe pistă, urmărit de gloanţele învinşilor, în timp ce Hunter se ghemuia împreună cu fata între scaune.

Au decolat exact la timp ca să treacă la trei centimetri de culmea gardului. Apoi o sondă se ivise brusc în faţa lor şi Grimaldi trase cu brutalitate de manşă ca să evite, doar cu câţiva centimetri, stâlpii de oţel. Viră spre est şi urcă cu rapiditate.

Îşi trecu mâna peste frunte, suspină şi mormăi:

— Rişti prea mult...

Privirea i se opri aproape imediat la fata superbă, goală, pe care Hunter o înfăşurase în cuvertură.

— Dar există şi compensaţii, adăugă el cu privirea pofticioasă şi rânjind lubric.

Hunter o legă pe fată cu centura de siguranţă pe un scaun şi se aşeză pe cel al copilotului şi răsuflă uşurat, eliberându-se de tot ce avea pe el.

Grimaldi păstră tăcerea cât fu în stare; mişca uşor din buze şi se ocupa de instrumentele de bord. Depistă ruta, puse aparatul pe pilot automat, aprinse o ţigară şi suflă furios fumul spre prietenul lui.

— Haide, îmi povesteşti anul ăsta sau nu?

— Am renunţat aproape de ţinta centrală, răspunse cu o voce egală şi aparent fără emoţie omul îmbrăcat în negru. Erau acolo civili. Femei, bătrâni. Ba chiar am auzit plânsul unui copil.

— Îmi pare rău, zise Grimaldi pe acelaşi ton calm. Nu erau când am fost eu acolo ultima dată.

— Familiile, cei care îi servesc, zise Hunter. Ar fi trebuit să bănuiesc. Mexicanii nu se despart niciodată multă vreme de nevestele lor. Vor să le aibă în ochii lor.

Pilotul trase cu sete din ţigară şi aruncă o privire peste umăr.

— Cum evaluezi operaţiunea?

Hunter dădu uşor din cap reflectând.

— Prea devreme ca să pot spune.

Aprinse şi el o ţigară, trase de câteva ori şi adăugă:

— Nu mă întrebi cine e fata?

— Mi-am zis că o să-mi spui singur când o să ai chef.

— Cred că e Judith Klingman.

— Ce?

— Da. Era încuiată în *hacienda.*

Grimaldi suspină neîncrezător, apoi aruncă o nouă privire în spate.

— În halul ăsta?

Hunter dădu afirmativ din cap.

— Aproape. Când am intrat abia se ţinea pe picioare. Mi-a spus că a fost drogată. Nu încape îndoială că era prizonieră.

Grimaldi se uita ţintă la tabloul de bord, dar mintea lui era în altă parte.

— L-ai împuşcat pe Animal? întrebă el în cele din urmă.

— Nu ştiu, răspunse cinstit Hunter. L-am auzit în prima fază a operaţiunii, pe urmă lucrurile s-au precipitat. A trebuit să fiu activ şi n-am putut să verific. Nu ştiu, Jack.

— Aş fi dormit mai liniştit dacă l-aş fi ştiut mort, zise pilotul Mafiei. Nu e tipul cel mai inteligent din lume, dar are un al şaselea simţ de temut.

— Zău?

— Eşti sigur că e Judith Klingman?

— Da, aşa cred. A dat din cap când am întrebat-o.

— Ei bine...

Grimaldi reflectă un moment, şi în ochii lui se oglindiră toate temerile şi îndoielile sale.

— Asta ar explica multe lucruri, conchise el.

— Da.

— A fost un mare noroc.

— Exact. Dar asta pune şi probleme.

— Ăăă... Da, adevărat. Înţeleg. OK. Şi acum?

Hunter se uită un moment la vârful incandescent al ţigării.

— Mai întâi, Jack, vreau să te pui la adăpost. Am lăsat un mare număr de supravieţuitori în urma mea. Îmi pare rău, dar asta e situaţia. Poate că au recunoscut avionul. Trebuie ascuns.

— OK. O să-l ascund. Cunosc un tip la New Mexico. Va spune că ţine în păstrare avionul de la data pe care i-o voi spune eu. Să zicem de ieri. Va demonta rapid motoarele, ca pentru o revizie.

— Foarte bine.

— O să meargă. Apoi o să-mi găsesc alt avion şi o să zbor la

Dallas. Acolo voi aştepta telefonul tău. OK?

Hunter se gândi. Stinse ţigara şi vocea îi trădă sentimentele:

— Poate c-ar fi mai prudent să mă laşi singur de data asta.

— Nici vorbă, replică imediat Grimaldi. O să-mi găsesc un alibi. Sunt la dispoziţia ta, profită.

— Nu-ţi pot asigura protecţia, Jack. Dacă vor bănui ceva... Ştii ce-ai să păţeşti.

Pilotul se strâmbă.

— Ba bine că nu!

Într-adevăr, ştia foarte bine ce avea să se întâmple. „Băieţii” nu aveau o treabă mai urgentă decât lichidarea lui Bob Hunter. Grimaldi ştia la fel de bine ca Hunter că mafioţii ar fi stat cincisprezece zile ca să-l suprime pe unul de-al lor care venise în ajutor Exterminatorului. L-ar fi făcut să-şi înghită propriile degete după ce i le vor fi tăiat cu un cleşte ruginit. Asta i-ar fi făcut dacă s-ar fi gândit doar un minut că ascundea ceva.

Grimaldi nu era nici măcar un „asociat” ci doar un simplu servitor, un şofer zburător. I-ar fi prăjit părţile sensibile chicotind de plăcere clipă de clipă şi s-ar fi prăpădit de râs la fiecare ţipăt de durere.

Grimaldi se înfioră.

— Poate că ar trebui să renunţi la operaţiunea asta în ansamblul ei, îi sugeră el. Am un presentiment. Statul ăsta e prea mare, prea descoperit. Şi am impresia că sunt în joc interese mult prea mari. Toţi *capi* din Statele Unite au venit aici în ultimele trei luni. Pregătesc o lovitură, o lovitură mare de tot.

— Un motiv în plus să rămân. Ştii foarte bine că nu pot să renunţ.

— Atunci nici eu nu pot să te las baltă.

Hunter schiţă un zâmbet ironic.

— Ba da, bătrâne!

— Şi ce să fac? Şi ce-ai să faci tu? Ai să improvizezi, aşa, de la o secundă la alta?

— Cam asta e tot ce pot să fac, mărturisi Hunter.

— Şi fata?

— Cred că e un început. Dar mai întâi va trebui s-o ducem la un medic. Cunoşti unul?

— Vrei să spui, un medic discret? La mai puţin de o mie şase sute de kilometri, nu.

— Atunci o să găsesc eu unul.

— Crezi că e vorba de o *overdose!*

— Posibil. În orice caz, e o eventualitate ce nu trebuie

neglijată. O voi duce la consult. Apoi o să-i pun câteva întrebări.

— Poate că nu ştie nimic... Adică chiar nimic.

— Eu cred că ştie.

— Îţi pui viaţa în joc.

— E un risc zilnic.

Grimaldi râse cu amărăciune. Se uită la instrumentele de bord şi zise:

— Ajungem la Big Springs. Pregăteşte-te.

Minutele următoare trecură în tăcere. Hunter îşi rândui armele şi îmbrăcă haine normale peste combinezonul de luptă.

Fata gemu slab şi mormăi o frază imposibil de înţeles.

Grimaldi examină terenul care defila cu repeziciune sub carlingă şi căută cu privirea micul aeroport care se afla la nord de Big Springs.

Un avion de vânătoare militar trecu la tribord şi făcu semn cu aripile. Grimaldi răspunse.

— Aici e o zonă militară, îi zise el lui Hunter. O voi ocoli. Vom ateriza peste aproximativ trei minute.

— Mai bine patru. Survolează terenul o dată, Jack. Vreau să arunc o privire de la trei sute de metri.

Grimaldi zâmbi. Îi revenise buna dispoziţie.

La urma urmelor, pasagerul său se numea *Bob Hunter.* Era un tip care nu risca. Se gândea şi pe urmă acţiona.

Sferă roşiatică, soarele texan îşi începea ascensiunea la orizont, nepăsător faţă de norii cenuşii care se strângeau deasupra câmpiei. Într-adevăr, era un frumos tablou de vânătoare!

Klingman Wells. Să renunţe?

Italianul mai văzuse şi altele la viaţa lui. Se înfioră imaginându-şi ruinele unei zone atacate doar pe jumătate de Hunter.

Îşi zise că ar fi trebuit cerută şi părerea supravieţuitorilor, şi zâmbi.

— O să fie frumos, sergente, zise el.

— Totdeauna e frumos.

Grimaldi înţelese aluzia. Când eşti hăituit şi ameninţat cu moartea în fiecare clipă, fiecare secundă de amânare devine de o mare frumuseţe.

— Voi fi la Dallas, repetă el înainte de a începe să coboare.

CAPITOLUL III

Joseph Quaso conducea teritoriul texan numai de şase luni dar, în acest timp scurt, el dobândise totuşi o oarecare reputaţie în rândul Mafiei. Era tânăr, dur, energic. Dar, înainte de orice, ştia să-şi folosească mintea.

Quaso făcea parte din noul val al Mafiei; era unul dintre lupii tineri care începeau să vadă că li se ofereau locuri frumoase în cadrul diferitelor Familii. Principalele sale legături erau cu Familia din Detroit. Fratele său mai mare, Anthony Quaso, era consilierul particular al lui Crazy Sal Vincenti, unul dintre membrii cei mai importanţi ai Familiei care controla Mecca industriei de automobile.

Locul lui Joseph Quaso în Texas îi fusese acordat de *Commissione.* Texasul era un teritoriu deschis, nu aparţinea unei singure familii şi toţi aveau dreptul să se implanteze acolo. Familia din Detroit îl năşise pe tânărul Quaso şi toţi *capi* din *Commissione* îl acceptaseră imediat.

Era o mare responsabilitate. La vârsta de douăzeci şi opt de ani, Joseph Quaso era în mod indiscutabil patronul Texasului. Nu dădea socoteală decât celor din *Commissione*, al căror reprezentant era. Astfel, trebuia să coordoneze eforturile diferitelor familii instalate în Texas, să fie imparţial atunci când izbucneau conflicte de interese şi să vegheze ca fiecare acţiune individuală să servească mai înainte de orice intereselor Mafiei.

În fond, el era Gestapoul.

Ceea ce îl făcea pe Joe Quaso, „Relaxatul”, să nu-şi mai încapă în piele de bucurie.

Dispunea de o armată de peste o sută de soldaţi şi de finanţe aproape nelimitate. Dar cel mai mare atu al său era încrederea pe care o aveau în el „bătrânii”.

Îşi dirija regatul dintr-o reşedinţă superbă de la periferia Dallas-ului: opt camere pe patru sute de metri pătraţi. Petrecuse multe ore cu decoratorii ca să pună la punct dormitorul unde se afla un pat circular enorm care se rotea în loc, un bar complet şi o instalaţie cvadrifonică la care se adăuga un circuit privat de televiziune cuplat la un sistem video. Datorită acestei aparaturi, Quaso putea să vadă filme porno, unele dintre ele produse chiar de el în perioada de început.

În mod tradiţional, el n-avea dreptul să pună la cale combinaţii

care ar fi putut să dăuneze păstoriţilor săi sau intereselor Organizaţiei. Dar asta nu-l împiedicase deloc pe Quaso să organizeze o reţea de call-girls, *Superchicks,* care deservea Dallas şi Fort Worth. Reţeaua era în mod oficial organizaţie de persuasiune; în acest fel, unii înalţi funcţionari şi mari industriaşi se lăsaseră uneori „persuadaţi”.

Totuşi, marele şef încasa sume frumoase. *Capi* ştiau asta dar nu erau supăraţi, ceea ce dovedea cât de mult erau „bătrânii” de partea lui.

În plus, operaţiunea *Superchicks* era foarte eficace; o adevărată binefacere pentru comunitate. Cel mai bun mijloc de a obţine cooperarea înalţilor funcţionari era de a-i plăti, dar uneori banii nu erau de ajuns, şi atunci porneau la atac frumoasele texane. Chiar dacă cei mai mari mahări se arătau ingraţi după câteva ore petrecute pe patul circular, exista un alt mijloc de convingere. Li se arăta caseta video pe care fusese înregistrată zbânţuiala lor amoroasă.

Quaso însuşi ceda uneori farmecelor reţelei, şi se spunea că avea totdeauna două-trei fete la îndemână în marele său apartament. Cu toate astea, nu suporta să se culce cu aceeaşi fată două seri la rând, dar putea să se culce cu două-trei în aceeaşi seară, chiar şi simultan.

Nu cunoştea nici un leac mai bun pentru un somn profund.

Nefericitul Animal, Jim Tolucci, îl sună de la Klingman Wells, în zori, după ce Quaso petrecuse una dintre acele nopţi de plăceri multiple. Atitudinea nervoasă şi agitată a lui Tolucci nu aranja deloc lucrurile.

— Ce tot spui acolo, Woofer? se răsti Quaso.

Aruncă o privire spre ceasul deşteptător aflat pe noptieră, mârâi enervat, aruncă cuverturile cu picioarele şi se aşază pe marginea patului.

— Repetă tot ce mi-ai spus, dar calmează-te! mârâi ca un pekinez; jumătate din cuvinte nici nu le înţeleg. Ştii cât e ceasul?

— Da, domnule, ştiu cât e ceasul, replică Animalul. Dar de calmat nu mă pot calma! Aici e un adevărat infern. Am avut mare baftă că n-am murit. A venit tipul ăla şi...

— Stai! Care tip? Ia-o de la cap.

— V-am spus! Tipul ăla, Hunter! A venit. A aruncat în aer hangarul şi toate birourile. E totul praf şi pulbere... Am avut noroc că am scăpat...

— Cred şi eu, zise Quaso cu o voce încordată.

Luă o ţigară, o aprinse, întrerupse încă o dată un val de

cuvinte mârâite şi imposibil de înţeles, apoi ordonă:

— Taci! Taci şi ascultă! Nu înţeleg nimic din ce-mi spui. Tipul e viu sau mort?

— Ce? Care tip?

— Hunter, idiotule! Nu mi-ai spus adineauri că...

— Da, da, ba da, domnule. Vreo zece băieţi l-au văzut, şi l-am văzut şi eu. A venit pe la...

— Stai, stai! Gura, Woofer! răcni Quaso care începea să înţeleagă, dar nu avea poftă să audă urmarea inevitabilă. Vrei să-mi spui că acest tip, Hunter, a venit la Klingman Wells, că a aruncat totul în aer şi că a plecat bine mersi? A dispărut? A scăpat?

— Da, domnule. A venit cu avionul. Şi a plecat cu avionul. Eu n-am văzut...

— Gura, Woofer! Gura! Ia-o de la capăt.

— ... dar am crezut că era 310 care venea de la Detroit. Şi a luat şi gagica cu el.

— Închide o dată gura, italian nenorocit! Nu reuşesc să înţe... *Ce? Pe cine a luat cu el*?

— Pe fată, domnule. În fine, aşa cred. Căutăm peste tot şi n-o mai găsim...

— *Woofer, a luat-o cu el pe fata lui Klingman!*

— Domnule, aşa se pare. Dar să ştiţi că trebuie să dăm de urma acelui avion. Era Cessna ăla...

— Woofer, taci o dată pentru totdeauna... Vorbeşti doar când te întreb. Ascultă. Să nu afle nimeni de ceea ce s-a întâmplat. Nu vorbeşti cu nimeni. Îţi trimit imediat întăriri şi...

— Dar acum nu mai avem nevoie. Avem nevoie...

— Ţi-am spus să nu mai deschizi gura, fir-ar să fie! Mă ocup eu de toate. Stai pe loc, îţi trimit o echipă.

Quaso închise brusc, îl sună pe omul lui de încredere şi sări jos din pat. Nu făcuse mai mult de patru paşi spre sala de baie când intră garda sa de corp.

— Da, şefule? întrebă „gorila”, ferindu-şi privirea ca să nu-şi vadă şeful gol.

— Sună-l pe tip la Austin, ordonă Quaso. Spune-i că vin imediat. Încearcă mai întâi la el acasă, probabil că încă nu s-a dat jos din pat... Ah! Şi găseşte-mi-l pe tipul care face parte din Comisia de Aviaţie a aeroportului. Şi anunţă-l pe Larry Turbatul. Spune-i că în tot statul e alarmă roşie. Vreau să-şi adune oamenii. Şi sună la apartamentul unde îl ţinem pe Klingman. S-a terminat cu vizitele şi mai ales cu telefoanele. Pe urmă le trezeşti

pe fete şi le dai pe uşă afară. Pe urmă ai face bine să-l anunţi pe omul nostru de la primărie. Spune-i că vreau să fie aici în cel mult o jumătate de oră... Apoi... Nu, de asta o să mă ocup chiar eu.

Garda de corp dădu din cap şi se îndreptă spre telefon.

Quaso intră în sala de baie. În timp ce urina, se uită distrat la sex şi murmură:

— Asta a fost...

Se terminase cu vremea bună în Texas; acum trebuia să-şi câştige pâinea.

În realitate, asta ar fi fost o adevărată plăcere. Chiar mai intensă decât trei „fetiţe” în acelaşi timp.

CAPITOLUL IV

Paul Henley terminase vizitarea bolnavilor la Community Memorial Hospital mai devreme ca de obicei. Trecuse pe la recepţie, îşi luase trusa şi ieşise în parcare, folosind intrarea de la urgenţe.

Închise pe jumătate ochii, contemplând soarele care răsărea şi se gândi o clipă la femeia în vârstă care murea în sala cardiacilor, o bătrână care cu siguranţă că nu va mai apuca sfârşitul zilei. Suspină şi o porni spre maşină.

Erau momente în care Henley îşi detesta profesiunea de medic. Pierduse doi bolnavi în cursul nopţii şi acum avea să mai piardă unul. Se gândea la rudele cu care va da ochii, la cei care îl priveau de parcă l-ar fi întrebat: „Dar de ce nu poţi să faci nimic?” Era cumplit!

Numai medic să nu fii!

Primul lucru pe care îl învăţai când deveneai medic era că nu eşti Dumnezeu.

Bandajezi, pansezi, tai, coşi la loc, ştergi... Te uiţi, mormăi, tuşeşti uşor, prescrii... Şi mai ce?

Să stai liniştit lângă muribund şi să te uiţi la el cum se duce pe lumea cealaltă dacă ăsta era destinul lui?

Erau momente în care doctorul ar fi preferat să fie instalator.

În momentul în care îşi căuta cheile maşinii în buzunar, medicul văzu apărând un tânăr care îi puse o mână pe umăr.

Mai târziu, Henley îşi aminti costumul albastru croit pe măsura tânărului şi siguranţa liniştită a vocii sale, dar în acea clipă nu putea să se gândească la altceva decât la bătrână şi la propria lui oboseală. Nu-i plăcu că bărbatul purta ochelari de soare în zori. „De formă”, îşi zise el.

— Eşti medic? întrebă bărbatul.

Henley aruncă o privire spre trusa pe care o pusese pe acoperişul maşinii. Prima dată îi veni să spună că nu, apoi, când se întoarse spre tânăr şi se văzu în lentilele ochelarilor lui de soare, răspunse:

— Da, ai nevoie de ajutor?

— Nu eu, zise tânărul. O prietenă. Se află aici într-o maşină. Vii cu mine?

Enervarea doctorului se accentuă. „Vino să agiţi bagheta magică”, părea că-i spune tipul.

— Intrarea la urgenţe se află exact în spatele tău, răspunse el. Du-o acolo pe prietena ta. Se vor ocupa de ea.

Bărbatul îşi scoase ochelarii. Henley clipi surprins de acea privire pătrunzătoare.

— Mă recunoşti?

Într-adevăr, îl recunoştea. Acea faţă ieşită din comun avea ceva familiar... Ziarele... O revistă poate.

Henley scutură din cap.

— Intrarea la urgenţe...

— Mă numesc Hunter. Îmi cunoşti numele?

— Ar trebui să-ţi duci prietena... Ai zis Hunter? *Bineînţeles, bineînţeles!*

Subit neliniştit, doctorul căută o ţigară în buzunar, se răzgândi imediat şi lăsă mâinile în jos.

— Da, nu-i aşa? zise tânărul.

Îşi puse ochelarii la loc pe nas şi îi dădu altă pereche lui Henley. Aceştia erau opaci, cu lentilă groasă, curbaţi spre tâmple, luând de tot vederea celui care îi purta.

— Pune-i, doctore. E doar o măsură de precauţie. N-am să-ţi pun un pistol în spate; dar vreau să ştii că prietena mea are mare nevoie de un doctor. Vii?

Fără o vorbă, Henley puse ochelarii opaci şi întinse braţele. Tânărul îl prinse de ele şi îl luă cu el.

Fără să ştie de ce, doctorul numără paşii pe care îi făcu. Douăzeci şi trei. În timpul acestei deplasări nu schimbară nici o vorbă. Dar în afară de prezenţa unei mâini pe braţul său, doctorul nu auzi nimic, nici măcar zgomotul altui pas decât pasul său, nici o răsuflare, nici un zgomot de haine.

În cele din urmă auzi o portieră deschizându-se, iar ghidul său îi spuse că era o treaptă destul de sus şi că trebuie să fie atent la cap.

Pe urmă, Bob Hunter, omul cel mai căutat din Statele Unite, scoase ochelarii doctorului şi îi întinse trusa.

Se aflau într-o camionetă de mărime mijlocie. Lumina era slabă dar suficientă pentru ca Henley să poată distinge o formă lungită sub o cuvertură pe un pat pliant. O fată blondă. Era leşinată. Pe perete, deasupra ei, se afla un întreg arsenal: arme şi munţii frumos rânduite. I se păru că zăreşte ţeava unei bazooka sub pat. Pe celălalt perete se puteau vedea alte arme; pe jos zăceau arme şi muniţii.

Henley deschise trusa şi se aplecă lângă pat.

— Nu e destulă lumină, se plânse el.

Hunter aprinse o lampă.

— Nu pot să fac mai mult, zise el. Dar am văzut chirurgi ai armatei demontând apoi montând la loc un om cu mai puţină lumină decât asta.

— Şi eu, murmură Henley.

Dădu la o parte cuvertura, luă pulsul tinerei, apoi îi ridică o pleoapă şi examină reflexele pupilei.

— Comă uşoară, zise doctorul aruncând o privire spre gazda lui.

— Uşoară?

— Ar trebui dusă la spital.

— Şi ce i-ar face la spital?

— Supraveghere, dezintoxicare. Chestiile de rutină. Apoi tuşeşti şi aştepţi ca Dumnezeu să ia o hotărâre, ca de obicei.

Hunter se uită la el cu o privire plină de răceală.

— Ar trebui făcute teste, adăugă doctorul. Tratamentul ar depinde de teste.

— În ce război ai fost doctore? Vietnam?

— Nu. Coreea. Am fost infirmier în Fleet Marine Force. Mi-am zis că era mai bine decât să duc targa pe un câmp cu mine. Apoi mi-am făcut studiile şi am ajuns aici, după ce am aflat că lumea întreagă e un câmp de mine. Ce te aduce la noi, domnule Hunter?

— Poate că această fată, răspunse bărbatul înalt privind la fata blondă. Spitalizarea ar echivala cu moartea ei, doctore. Am scos-o din ghearele diavolului şi în acest moment este căutată. Se va încerca recuperarea ei. Trebuie luată o decizie rapidă.

— E o prietenă? întrebă doctorul.

— N-am mai văzut-o niciodată până azi dimineaţă. Am găsit-o aşa, dar nu vreau s-o las în starea asta.

— Aş vrea să aprind o ţigară, zise doctorul cu o voce domoală.

— Aprinde-o.

— Nu ştiam dacă se poate. Mă refer la muniţii...

— Aprinde-o, repetă Hunter. Nu e nici un risc.

Henley aprinse o ţigară, se uită la avertismentul de pe pachet şi murmură:

— Toţi murim într-o zi.

Apoi se adresă lui Hunter:

— Nu ştiu ce faci în Texas, domnule, dar pot să-ţi garantez că în altă parte ai fi într-o situaţie mai bună. FBI-ul şi poliţia statului ţi-au lipit portretul pe toate zidurile, şi te asigur că seamănă foarte bine. Au trimis unul chiar şi la cabinetul meu şi am văzut

altul la recepţia spitalului.

— După cum bine ai spus, doctore, lumea întreagă e un câmp de mine.

Doctorul dădu din umeri.

— Din nefericire. Deci...

— Să ne imaginăm că suntem în Coreea, la cincisprezece kilometri de infirmerie. Nu ne putem mişca din cauza tirului inamicului care ne înconjoară. Ce facem pentru bolnava noastră?

Doctorul suspină. Luă o mică lanternă medicală şi examina braţele fetei, apoi suspină încă o dată.

— Se injectează singură.

— Nu, cred că alţii i-au făcut-o. Era prizonieră, încuiată într-o cameră.

— Nu ştii ce drog au folosit?

Hunter scutură din cap.

— N-am nici cea mai mică idee, dar cred că voiau s-o facă să nu poată vorbi.

Henley luă o seringă din trusă.

— Trebuie să ai încredere în mine, domnule Hunter, cel puţin vreo zece minute. Trebuie să fac o analiză a sângelui, altfel nu-i pot prescrie nimic.

Simţi privirea aceea rece fixându-l cu insistenţă; tăcerea se prelungi. Trase din ţigară.

— OK, zise Hunter, dar n-aş putea avea încredere nici în propria mea mamă. Te voi însoţi şi le voi supraveghea clipă de clipă.

— Bine.

Henley recoltă sânge, examină din nou ochii fetei şi se întoarse spre portieră.

Hunter îi întinse ochelarii opaci.

— Siguranţa, îi explică el laconic.

Henley dădu din cap, îşi puse ochelarii, deschise portiera, coborî încet din camionetă şi aşteptă braţul ghidului.

După douăzeci de paşi – acum nu-i mai număra – Hunter îi scoase ochelarii şi începu să meargă mai repede.

Intrară în spital umăr la umăr şi se duseră imediat la laboratorul care era pustiu la acea oră. Hunter stătu nemişcat şi se uită fix la doctor în timp ce acesta făcea examenele necesare.

După zece minute. Hunter luă reţeta pe care i-o întindea Henley, îi mulţumi şi băgă în buzunar medicamentele.

Henley făcu un mic gest prin care voia să spună că nu era nevoie să-i mulţumească.

— Fireşte, voi face o declaraţie, zise el. Dar voi avea nevoie de vreo zece minute ca să-mi dau seama că e ceva anormal în felul în care te comporţi, alte cinci sau şase minute până când voi găsi numărul de telefon şi voi anunţa poliţia. Nu înţeleg ce faci, domnule Hunter, dar nici ce fac eu nu înţeleg prea bine. Îţi urez noroc.

Bărbatul înalt îi zâmbi; răceala dispăru şi ochii se luminară de o căldură incredibilă.

— Şi dumitale, doctore.

Se întoarse brusc.

— Domnule Hunter! îl strigă domol Henley. Pe reţetă vei găsi un număr de telefon. Să zicem că e vorba de un post medical şi că infirmierul de serviciu se va deranja dacă e nevoie.

Hunter îl privi din nou cu recunoştinţă, apoi dispăru pe culoarul spitalului.

Doctorul nu fu deloc surprins să constate că depresia lui dispăruse în acelaşi timp.

— De ce-am venit aici? se întrebă el.

Se aşeză pe un taburet şi îşi privi mâinile, nişte mâini de om.

Liniştit în privinţa raţiunii sale de a fi, Henley se întoarse la recepţie, semnă registrul de prezenţă şi plecă s-o vadă pe bătrâna din sala cardiacilor.

CAPITOLUL V

Hunter îşi stabilise tabăra într-un Holiday Inn pe drumul 20, între Big Springs şi Abilene. Închiriase acolo o cameră cu câteva zile în urmă, înainte de a întreprinde acţiunea de recunoaştere a teritoriului texan.

Sosi acolo la volanul Fordului Econoline, pe care îl deghizase cu inscripţiile firmei unei societăţi petroliere fantomă, exact la timp ca să scape de controlul unui baraj rutier pe care poliţiştii îl instalau pe drumul din interiorul statului.

Motelul se afla la câteva sute de metri de baraj.

Bineînţeles, Hunter prevăzuse necazurile pe care avea să i le aducă fata, dar nu se aşteptase ca poliţiştii să se mişte atât de repede.

Trase camioneta în faţa uşii camerei sale de la parter, trecu prin holul de la recepţie şi intră în micul restaurant.

Cumpără cafea caldă şi câteva prăjituri daneze, după care se duse în camera lui. Apoi o aduse şi pe fată, acoperită din cap până în picioare de cuvertură, purtând-o pe umăr ca pe un sac plin cu haine murdare.

Nimeni nu-l remarcă, pentru că nu era nimeni acolo la acea oră. Cei care se sculau de dimineaţă plecaseră deja, iar ceilalţi clienţi ai motelului dormeau liniştiţi în camerele lor sau luau micul dejun în restaurant; femeile care făceau curăţenie nu apăruseră încă.

Aşeză fata pe pat, puse la uşă tăbliţa *De not disturb,* apoi mişcă camioneta din loc şi o gară în fundul parcării, într-un loc descoperit de unde putea să fie foarte bine văzută din cameră.

Doctorul îl asigurase că totul va fi bine. Drogul folosit era un simplu sedativ. Hunter trebuia s-o lase să doarmă. Medicamentele date de doctor erau doar vitamine şi pilule împotriva senzaţiei de greaţă.

Dar Exterminatorul nu avea intenţia de a o lăsa să doarmă pe Judith Klingman; nici el şi nici ea nu aveau timp.

Se întoarse în cameră, îşi scoase combinezonul, păstrându-şi doar slipul. O acoperi pe fată cu un prosop pe care i-l legă în jurul şoldurilor, apoi o duse în sala de baie unde o ţinu cât putu de confortabil sub jetul călduţ al duşului, în timp ce îi vorbea cu blândeţe şi o bătea uşor pe obraji.

O scoase de sub duş imediat ce începu să-şi revină şi o lungi

udă pe mocheta camerei. Începu s-o maseze cu ajutorul unui prosop, frecându-i energic tot corpul, de la degetele picioarelor şi până la gât, vorbindu-i continuu pe un ton liniştitor.

Pielea fetei devenise roz şi începuse să se înfioare când Hunter luă un prosop uscat ca să continue tratamentul. Fata îşi căpătă subit cunoştinţa, se zbătu, dădu din mâini şi din picioare, cu ochii mari, speriată.

Se pregătea să-i pună mâna la gură ca să nu ţipe, dar fata încă nu-şi recăpătase vocea şi Hunter profită ca să-i spună cu o blândeţe plină de fermitate:

— Linişteşte-te! Nu te mai zbate, domnişoară Klingman. Nu sunt duşmanul tău.

Fata se lăsă să cadă pe mochetă, gâfâind, uitându-se la el cu o privire rătăcită.

— Ce... Ce fa... faci? şopti ea cu o voce răguşită.

— În ciuda aparenţelor, încerc să te pun pe picioare, îi răspunse Hunter zâmbindu-i.

O acoperi cu prosopul.

— Ai fost leşinată. Încercam să te fac să-ţi recapeţi cunoştinţa.

Era superbă; cu picioare fine şi foarte lungi, coapse cu pielea catifelată, un pântece tare şi rotunjit, nişte sâni agresivi ca două obuze. Dar Hunter era impresionat cel mai mult de faţa ei, iar ochii ei limpezi şi profunzi îl făcură să devină conştient de propria lui indecenţă.

O părăsi, se duse în sala de baie, luă alt prosop, şi-l prinse la mijloc şi aprinse o ţigară.

Când se uită din nou la ea, fata se ridicase pe jumătate şi ţinea prosopul sub bărbie privindu-l cu o curiozitate vădită.

— Cum te simţi? întrebă el.

— Carne vie.

El râse.

— Sper că nu ţi-am smuls pielea. A trebuit... ăăă...

— Da, înţeleg. Mulţumesc.

Avea o voce plăcută, în ciuda efectului drogului; un accent texan cu intonaţii sudiste.

— Am cafea şi prăjituri, zise el. Şi dacă ai greţuri, am şi pilule împotriva lor.

— Aş bea o cafea.

Fata nu-şi luase ochii de la el.

Hunter căută două ceşti, turnă cafeaua, apoi aduse alt prosop din sala de baie şi i-l aruncă.

— Gata. Un costum din două bucăţi, asta e tot ce-ţi pot oferi.

Asta sau nimic.

— Am fost îmbuibată cu nimicuri în ultima vreme, replică fata.

Avea deci umor; cu atât mai bine, ăsta era cel mai bun remediu.

Îi întoarse spatele ca să-i dea o şansă să se îmbrace, dar fu nevoit să se întoarcă imediat şi s-o prindă când fata se poticni gata să cadă. O ţinu un moment, în picioare dar nesigură pe ea, şi îi înnodă chiar el prosoapele.

Ea îi zâmbi nesigur şi murmură:

— Ştii, pudoarea acum... E cam inutilă, nu?

— Nu, nu cred.

O duse lângă mobila de toaletă de care se sprijini.

— Stai în picioare şi ameţeala o să-ţi treacă, o sfătui el.

Făcu un oarecare efort ca să se uite fix la combinezonul negru şi la Beretta pe care Hunter la pusese pe pat.

— Deci nu a fost un vis.

— Poftim?

— Credeam că am visat. Cavalerul negru. Nu a fost un vis.

Hunter înţelese doar pe jumătate.

— Te-am scos de la Klingman Wells, îi explică el.

— Da. Mulţumesc.

Hunter îi ţinu ceaşca de cafea lângă buze şi fata gustă. Apoi începu să bea cu înghiţituri dese, ţinându-şi singură ceaşca, observându-l pe deasupra ceştii cu ochii ei mari şi luminoşi.

— Când camera nu se va mai învârti, încearcă să faci câţiva paşi, îi zise el.

— Nu eşti poliţist, nu-i aşa?

— Sunt Bob Hunter.

— *Ce?*

Puse ceaşca cu stângăcie pe farfuriuţă, merse clătinându-se până la pat şi se trânti pe el. Apoi se ridică imediat ca să facă turul camerei mergând în zigzag.

— Începe să fie mai bine, zise ea.

— Eşti rezistentă, remarcă Hunter.

— Şi tu. Ar fi trebuit să bănuiesc – mi-aş fi dat seama de asta dacă aş fi fost într-o stare normală – de cum te-am văzut venind. Ţi-am urmărit cariera de la început. Eşti un om foarte cunoscut.

— Foarte căutat, mai exact.

— Nu, cunoscut. Mulţi oameni sunt de partea ta, domnule Hun... Auzi, nu pot să-ţi spun domnule. La urma urmelor, am făcut duş împreună.

Părea din nou în dificultate, cu privirea în gol.

— Te grăbeşti, sari peste etape, domnişoară Klingman, îi zise Hunter. Linişteşte-te şi mai bea puţină cafea.

— Dar îmi dai voie să-ţi spun Bob?

— Aşa mă cheamă. Haide, mai bea cafea.

Ea merse legănându-se până la mobila de toaletă şi Hunter o sprijini în timp ce fata bea a doua ceaşcă de cafea.

Judith se uita tot timpul la el. Hunter îi zâmbi. Zâmbi şi ea bând în continuare, ca o fetiţă care vrea să facă mai multe lucruri în acelaşi timp.

Între două înghiţituri îi zise:

— Încântată.

— Şi eu.

— Mă aşteptam să vină cineva să mă scape, dar nu m-am aşteptat deloc ca acela să fii tu.

— De cât timp eşti acolo? întrebă Hunter.

— Ei bine, de... în ce zi suntem?

Hunter îi spuse.

Privirea ei deveni o clipă temă apoi se lumină din nou.

— Nu mă mir că mi s-a părut foarte mult.

Hunter avea o admiraţie crescândă pentru fată.

— Cred că... în urmă cu o săptămână au început să-mi facă injecţii. Aproape că reuşisem să evadez. Erau furioşi. Mi-au luat toate hainele şi m-au încuiat în dormitor. Apoi au început injecţiile. De fiecare dată când începeam să-mi revin, pac! Seringa! Aveam impresia că îmbătrânesc. Poate că am şi îmbătrânit.

Se aplecă lângă oglindă, se strâmbă şi zise:

— Da. Am îmbătrânit. Ah, ticăloşii!

Hunter începu să râdă.

— Nu, eşti foarte frumoasă. Dar vrei să spui că nu erai acolo decât de o săptămână?

— Nu, nu. Sunt acolo din luna ianuarie. Am stat tot timpul închisă în casa aceea. Îţi dai seama? Aici, în mijlocul Statelor Unite, în inima Texasului! Era de necrezut! La început n-am vrut să cred că e posibil, apoi a trebuit să accept, asta era realitatea.

— De ce te ţineau închisă?

— Nu ştii?

— Nu, de asta te şi întreb.

Ochii ei deveniră bănuitori.

— Nu ştiu.

— Nu te cred, replică Hunter.

— Se spune că, în realitate, lucrezi pentru guvern.

— E inexact.

— Unii cred asta. Aşa că ar fi mai bine să-mi ţin gura. Deocamdată.

— Dimpotrivă, domnişoară Klingman, zise Hunter. Ai face mai bine să vorbeşti. Te găseşti într-o situaţie periculoasă. Singurul motiv pentru care te afli în viaţă este faptul că Mafia crede că poate să aibă un avantaj din asta. Ei...

— Mafia! exclamă fata neîncrezătoare.

Hunter se uită fix la ea.

— Dar cine credeai? Tipii ăştia nu glumesc, sunt serioşi. Faptul că eşti din nou în libertate îi supără tare mult. Ar putea să ia hotărârea să te lichideze.

Fata încă nu reuşise să asimileze prima parte a argumentului lui Hunter.

— Mafia...

Făcuse ochii mari şi părea înspăimântată.

Hunter ştia că nu juca teatru pentru că încă mai era sub efectul drogului.

— Am crezut că ştiai, zise el.

— Ce i-au făcut tatălui meu?

— În urmă cu vreo douăsprezece ore se afla la Dallas şi era foarte bine.

— De unde ştii?

— Ştiu. Dar trebuie să ştiu mai mult. Am nevoie de ajutorul tău, domnişoară Klingman, aşa cum o floare are nevoie de lumină.

Ea îi întinse ceaşca goală.

— Plinul, zise ea.

Hunter ştiu atunci că fata abia începea să-şi dea seama de situaţia în care se afla şi că încerca să reacţioneze.

— Mă ajuţi, nu? întrebă el.

— Să te *ajut?* zise ea. Dacă ar trebui, te-aş duce în spinare până la Dallas.

Hunter nu se îndoi o secundă de sinceritatea ei şi îşi dădu seama că fata va avea ocazia s-o dovedească imediat căci parcarea tocmai fusese invadată de forţele de ordine.

CAPITOLUL VI

Judith Klingman se trânti pe pat şi se strecură în aşternut, dădu jos de pe ea prosoapele şi le aruncă lui Hunter care le aruncă la rândul lui în sala de baie, înainte de a pune la punct mica lui înscenare.

Hunter devenise maestru în arta camuflajului şi cunoştea toate trucurile ca să treacă neobservat sau să pară o persoană neînsemnată.

Puse două perne sub capul fetei, o ridică puţin şi aranjă cuverturile ca să-i acopere pieptul generos.

În fine, îi puse o prăjitură în mână, îi ordonă să muşte din ea, şi se duse în sala de baie cu combinezonul şi Beretta ca să le ascundă.

Se băgă rapid sub duş, apoi îşi acoperi faţa cu cremă de ras. Îşi puse un prosop pe umeri şi altul în jurul şoldurilor, dădu drumul la apa caldă de la chiuvetă şi aşteptă cu răbdare sosirea poliţiei.

Îşi pusese de două ori spumă de ras pe faţă şi Judith ronţăise jumătate de prăjitură când poliţiştii bătură la uşă.

Hunter îşi schimbă poziţia, îşi aplecă umerii, făcu cu ochiul fetei, trecu prin faţa patului şi se apropie de intrare.

Fata părea speriată. Hunter murmură:

— Fii calmă, vorbeşte cât mai puţin posibil şi bazează-te pe ceea ce voi fi spus deja.

Fata dădu afirmativ din cap.

Îi lăsă pe poliţişti să mai bată încă o dată, apoi strigă cu o voce nepoliticoasă:

— Ce! N-am sunat. N-avem nevoie de nimic. Parcă e o plăcuţă la uşă! Nu puteţi să citiţi?

Îi răspunse o voce politicoasă cu accent texan:

— Poliţia, domnule. Deschideţi uşa, vă rog.

Hunter aşteptă câteva secunde, descuie uşa şi o deschise încet până la limita micului lanţ de securitate.

— N-am chemat poliţia, bombăni el privind prin deschizătură. De unde ştiu eu că...

Întâlni o privire tulburată. Jenat, aproape ruşinat, groom-ul în uniformă stătea în faţa lui.

— Sunt oamenii de la biroul şerifului, domnule. Îmi pare rău. E o verificare de rutină. Poliţia vă cere să cooperaţi.

Hunter mârâi indispus, închise uşa, desfăcu micul lanţ de siguranţă, deschise larg uşa şi făcu un pas înapoi.

Poliţiştii înarmaţi cu puşti dădeau târcoale prin parcare şi examinau vehiculele aflate acolo. Groom-ul era încadrat de doi coloşi îmbrăcaţi în uniforme kaki impecabile, încălţaţi cu cizme bine lustruite şi purtând pe cap pălării de cowboy. Aveau cămăşile pline de medalii şi insigne. Expresia de pe faţa lor era la fel de dezolată ca şi cea a groom-ului.

Hunter îi primi dozându-şi admirabil enervarea şi dorinţa de a le fi pe plac.

— Nevasta mea e încă în pat, mormăi el. Ce s-a întâmplat?

Groom-ul se cufundă în citirea fişelor de la recepţie, iar unul dintre tinerii adjuncţi zise:

— Am aflat că un criminal periculos se află în comitat, domnule. Trebuie să controlăm toate locurile publice. Ne pare rău că v-am deranjat dar... Ştiţi cum se întâmplă, trebuie neapărat să verificăm.

Cei doi adjuncţi intrară în cameră, lăsându-l afară pe groom care îşi studia în continuare fişele.

Hunter deplânse în sinea lui felul în care acţionau. Stăteau în cadrul uşii, nemişcaţi, luminaţi din spate; nişte ţinte foarte bune pentru un criminal periculos care ar fi vrut să-i „radă”.

Hunter aprinse plafoniera şi făcu un gest larg ca să indice întinderea camerei.

— Controlaţi, zise el.

Ochii adjuncţilor se îndreptaseră în mod automat spre Judith, în mod vizibil goală sub cuvertură, dar se uitară repede în altă parte.

Unul dintre ei se duse în sala de baie şi murmură nişte scuze vagi pentru doamna care se află în pat. Celălalt se uita pe fişa pe care Hunter o completase cu câteva zile în urmă când închiriase camera.

— Numele dumneavoastră, domnule? zise el.

— Edwards, răspunse Hunter. Vreţi să-mi vedeţi actele?

— Nu, domnule. Maşina Porsche garată în faţă e a dumneavoastră?

— În proporţie de o treime e a mea şi în proporţie de două treimi aparţine cunoscutei Cotton State Bank.

Adjunctul îi zâmbi amuzat.

— Da, domnule. Vă amintiţi cumva de numărul de înmatriculare?

Hunter i-l spuse apoi adăugă:

— Nu l-am scris pe fişă?

— Ba da, ba da. Verific, atâta tot. Nu aţi notat prezenţa soţiei dumneavoastră, domnule Edwards.

— Nu?

Hunter dădu din cap.

— Am fost foarte multă vreme celibatar. Mi-a scăpat.

— Da, domnule.

Adjunctul aruncă o privire rapidă spre pat. Judith era bosumflată şi se uita cu o privire plină de ură la prăjitura mâncată pe jumătate.

Primul adjunct ieşi din sala de baie plină de aburi, se uită o clipă la Hunter în trecere şi ieşi din cameră.

— Îmi pare rău că v-am deranjat, domnule Edwards, zise celălalt, şi vă mulţumesc că aţi fost atât de înţelegător.

O salută pe Judith cu o mică mişcare a capului.

— Doamnă Edwards.

Se opri în prag şi aruncă o ultimă privire spre pat.

— Ăăă... Aşa e legea, domnule. Toţi clienţii unui hotel trebuie să figureze pe fişa de înregistrare.

Hunter îi zâmbi şi simţi cum crapă stratul de spumă aplicat pe obraji.

— Voi trece pe la recepţie ca să rezolv problema, îi propuse el tânărului adjunct.

Acesta duse două degete la pălărie şi ieşi şi el.

Hunter închise uşa, se întoarse şi îi zâmbi fetei.

Ea suspină prelung uşurată.

— Uf! Incredibil cât e de uşor, zise ea. Prefer totuşi suspansul la cinematograf.

— Ţi s-a părut uşor fiindcă a mers, explică Hunter. Un cuvânt greşit, o eroare de text şi cerul mi s-ar fi prăbuşit în cap. Ai fost formidabilă, dar suspansul e abia la început.

După cinci minute era îmbrăcat şi avea Beretta la subsuoară ca de obicei.

Fata era tot în pat, goală sub cuverturi, cu capul pe cele două perne date de Hunter, cu prăjitura în mână, cu ochii ţintă la el.

— Eşti un personaj ciudat, Bob. Mai întâi dai impresia unui om tandru, iar în secunda următoare, cea a unui ucigaş implacabil. Pariez că acum pleci după cineva.

— Exact.

— Şi eu? întrebă ea cu o voce de fetiţă speriată.

— Asta depinde de tine, răspunse Hunter. Nu ţi-ai revenit destul ca să pleci şi oricum nu ai haine. Nu prea te văd

plimbându-te doar cu un prosop pe tine. După părerea mea, ai de ales între trei soluţii posibile. Să telefonezi poliţiei ca să le spui ce s-a întâmplat şi să ceri protecţie. Sau să iei legătura cu tatăl tău, ceea ce îi va alerta pe oamenii care îl ţin prizonier, şi să ajungi iar în mâinile lor. De altfel, chiar dacă vei telefona poliţiei, sunt toate şansele ca Mafia să te prindă din nou.

— Şi a treia soluţie? întrebă fata.

— E cea mai dificilă, cea mai periculoasă. Să cooperezi cu mine, Judith. Va trebui să-mi spui tot ce ştii, apoi să aştepţi aici răbdătoare ca să-ţi găsesc un loc sigur în altă parte. Evident, există posibilitatea ca să nu mă mai întorc, pot să fiu lichidat în orice moment. Alegerea îţi aparţine.

Ea îi zâmbi, neliniştită şi palidă la faţă.

— Tu, Bob, zise ea cu o voce plină de hotărâre.

Hunter întoarse un scaun, se aşeză călare pe el şi se uită ţintă la fată.

— Bine ai venit la bord, Judith. Îţi dau cinci minute ca să-mi povesteşti totul în detaliu.

Avu nevoie de mai mult de cinci minţite ca să-i dezvăluie totul. Uneori se bâlbâi, alteori plânse.

Dar când părăsi camera de la Holiday Inn, Hunter ştia în sfârşit ce avea de făcut; şi mai ştia şi ce voia Mafia în Texas, şi asta era foarte, foarte îngrijorător.

Cosa Nostra se implanta în Texas în scopul de a domina întreaga lume.

CAPITOLUL VII

În parcare încă mai erau câţiva adjuncţi ai şerifului care examinau fără entuziasm vehiculele. Hunter constată că vehiculul său, camioneta Ford, nu atrăsese în mod deosebit atenţia, dar nu riscă să se aventureze prea aproape.

Urcă în Porsche şi părăsi lent parcarea.

Barajul încă mai era instalat pe drum, dar traficul curgea liniştit în ritm scăzut. Poliţiştii aruncau o privire în maşini, îi fixau o clipă pe cei de la volan, apoi le făceau un semn să treacă fără să-i oprească. Văzând acest lucru, Hunter ajunse la concluzia că autorităţile nu credeau în mod serios că Exterminatorul se afla prin părţile locului.

Pe de altă parte, Texasul era un teritoriu enorm, şi nu dispunea de un efectiv poliţienesc suficient; armă cu două tăişuri care, deocamdată, făcea jocul lui Hunter.

Zâmbi imaginii sale în oglinda retrovizoare şi se opri lângă o cabină telefonică dintr-o staţie de benzină. Centralista sună numărul din Massachusetts pe care îl ceruse Hunter pentru o convorbire cu taxă inversă.

Telefonul sună de trei ori, după care se auzi o voce familiară şi centralista spuse:

— Un telefon cu taxă inversă din partea domnului Al La Mancha. Acceptaţi?

— Aţi greşit numărul, domnişoară, i se răspunse. Nu cunosc nici un La Mancha.

Centralista verifică numărul, îşi ceru scuze, întrerupse convorbirea şi îl întrebă pe Hunter:

— Nu vreţi să vedeţi dacă nu e vorba de alt număr, domnule?

— Da, bineînţeles. Voi suna mai târziu.

Hunter se îndreptă spre garaj, puse o monedă într-un distribuitor şi obţinu un pahar de plastic cu cafea, flecări câteva minute cu mecanicul, schimbă ca să aibă multe monede şi se întoarse la cabina telefonică exact la cinci minute după ce o părăsise.

De data asta formă el însuşi un număr din Massachusetts, aşteptă calm soneria şi puse multe monede în aparat.

Aceeaşi voce, puţin cam gâfâită, îi răspunse aproape imediat.

— Da, ce, sunt aici.

— Sunt La Mancha.

— Serios? Păi, să ştii că nu mă aşteptam să fie Alice în Ţara Minunilor, zise ironic Leo Turrin.

Turrin era un *sotto capo* din Massachusetts şi în acelaşi timp un agent federal, şi cel mai bun prieten al lui Hunter. Trei ocupaţii la fel de periculoase.

Hunter începu să râdă.

— Leo, ori îmbătrâneşti, ori faci un ocol din ce în ce mai mare înainte de a intra în cabină.

— Şi una, şi alta, replică Turrin cu o voce înţepată. Îl rog pe bunul Dumnezeu să nu mă suni cumva din Texas.

— Cum ai ghicit?

— Oh, la dracu! Atunci înseamnă că e adevărat? Sergente, şterge-o repede de-acolo!

— Nici vorbă, Leo. Am prea mult vânat în bătaia puştii. E plin de tipi care...

— Ştiu, ştiu, dar stai şi ascultă. Texasul este atât de important încât nici eu nu ştiam nimic până acum trei săptămâni. Tu cum ai aflat ce-ai aflat? Brognola a început să se amestece în treaba asta doar de zece zile şi tot nu a găsit încă adevărata pistă.

Harold Brognola, un înalt funcţionar din cadrul Departamentului Justiţiei, era uneori aliatul ocult al lui Hunter, alteori duşmanul său declarat. Se ocupa în mod special de crima organizată, de unde şi interesul faţă de activitatea lui Hunter. Avuseseră deseori de-a face unul cu celălalt, când ca adversari, când ca asociaţi.

— Dar ai auzit deja zvonuri, Leo?

— Şuşoteli, apoi de câteva zile răcnete. Brigada anti-Hunter a fost pusă pe picior de război şi...

— Stai, stai. Ce? Brigada anti-Hunter?

— Noii vânători de scalp care au luat locul Taliferilor. Trebuia să afli noutăţile. E vorba de o echipă formată de curând, sub ordinele unui anume Lileo. Tipii...

— Pe ăsta nu-l cunosc.

— Un lup tânăr din New Orleans, îi explică Turrin. Un ucigaş după câte am auzit. Echipa lui este implantată în toată ţara, cu posturi de luptă în toate marile oraşe. Acest Lileo şi-a stabilit cartierul general la San Louis. E o organizaţie care seamănă cu o pânză de păianjen; toate echipele sunt gata de convergenţă imediat ce prezenţa ta este semnalată într-un sector. Asta e singura lor raţiune de a exista. În acest moment se îndreaptă cu toţii spre Texas.

— E logic, răspunse Hunter.

Vocea lui îşi pierduse toată jovialitatea, devenind sinistră.

— Un duşman în plus, zise el. Dar de data asta nu lupt în defensivă, Leo.

— Poate că va trebui totuşi s-o faci.

— Nu. Asta doar micşorează timpul pe care mi-l acordasem. Aveam de gând să stau o zi-două în plus.

— Nici vorbă, sergente. Dacă trebuie neapărat să loveşti, fă-o şi şterge-o. Ia-ţi picioarele la spinare. Nu le da tipilor ăstora ocazia să te împresoare.

— Am nevoie rapid de câteva informaţii.

Hunter auzi un suspin ostenit.

— Te afli într-o zonă Top Security, Bob.

— Îmi dau foarte bine seama de asta. Leo... e. Din nou vorba de marea lovitură, dar de data asta e şi mai rău. Vor să supună tot Texasul.

— Să-l supună?

— Da, tot Texasul. Cel puţin centrii nervoşi.

Agentul federal nu-şi putu reţine râsetul.

— Mi se pare că e cam exagerat. E o bucată prea mare ca să fie înghiţită, zise el ironic. Tot Texasul?

— Aproape. Politica, economia etc.

— Au făcut progrese de la Lansky.

— E ceva cu mult mai important decât tot ce întreprinsese Lansky, zise Hunter. E o coaliţie. Creier, bani şi muşchi!

— Operaţiunea Canibalul.

— Da, dar ceva mare de tot. Sunt în joc interese internaţionale.

— Ăsta e romantism... mormăi Turrin.

— Ai şi tu dreptate. Din întâmplare, le-am descoperit o şmecherie, dar am impresia că activează în mai multe direcţii în acelaşi timp. Atuul major e petrolul.

— Ce?

— Petrolul, aurul negru, porcăria care face lumea să se învârtească.

— Sunt nebuni! Nu pot spera să controleze petrolul internaţional! E ridicol! E...

— Ridicol? Fireşte. Poate că din cauza asta ar putea să funcţioneze. La început am avut şi eu aceeaşi reacţie ca tine. Apoi însă mi-am dat seama că oamenii s-ar putea trezi într-o dimineaţă şi ar fi obligaţi să coopereze cu Mafia ca să-şi poată încălzi casa sau să meargă cu maşina. Sau să facă uzinele să funcţioneze. Posibilităţile sunt nelimitate.

— Îngrozitor!

— Da, Leo, e îngrozitor. Ba chiar e greu de crezut, dar au şi început treaba. Au absorbit o societate petrolieră independentă, Klingman, şi...

— Am auzit. E... Ce este exact?

— Începutul sfârşitului. Trebuie să-mi poţi spune până unde se întinde răul. Ascultă-mă bine, nu vreau să fiu nevoit să mă repet. Trebuie să-mi încep campania. În urmă cu trei luni, Klingman Petroleum mergea trăsnet, nu puteai să găseşti de cumpărat nici măcar o singură acţiune. Acum această societate este falimentară, nimeni nu mai poate să scape de acţiunile ei. Aproape că le dai pe gratis, şi chiar şi aşa... Societatea Klingman a fost absorbită de o societate din Delaware, parcă Internaţional Bankers Holding Corporation. E un front pentru Mafia. Unul dintre directori este un fel de şeic sau sultan din Orientul Mijlociu. Cred că...

— Stai, asta devine *O mie şi una de nopţi.* Cum ai aflat?

— Lasă-mă să termin, Leo. N-am prea mult timp. Te priveşte dacă mă crezi sau nu, dar cel puţin ascultă.

— OK, OK.

— Sursa mea nu şi-a putut aminti numele arabului, dar mi-a spus că era un domn foarte cunoscut de către cei de la Externe. E un radical care nu a fost niciodată de acord cu ideea unităţii arabe. După toate aparenţele, are propriile sale idei despre o mulţime de lucruri. În orice caz, s-a asociat cu nişte tipi ciudaţi. Va fi cu siguranţă lichidat până la sfârşitul acestei poveşti. Sunt amestecate mediile franceze şi italiene, dacă ne luăm după numele directorilor IBH-ului. Sunt reprezentanţi şi din Bahamas. Verificarea trebuie s-o faci tu.

— Bob, e o chestie smintită, e... Bine, bine, continuă.

— Cam asta ar fi tot. Doar că sursa mea spune că puţurile de la Klingman Wells funcţionează în continuare din plin deşi rapoartele oficiale spun contrariul. Tare mult aş vrea să ştiu ce fac cu tot acest petrol brut. Unde e stocat, unde e rafinat şi, dacă e rafinat, în ce scop şi pentru cine. Rafinăriile Klingman sunt ca să zic aşa închise.

— Sergente, nu ştiu cum...

— Şi aş vrea să ştiu ce se întâmplă cu conductele lor. Aici se petrec lucruri ciudate. Toată reţeaua este o harababură. Schimbă direcţiile, căile...

— La dracu, nu ştiam nimic din toate astea! exclamă Turrin.

— Sporeşte-ţi cunoştinţele. Încearcă să-mi găseşti răspunsuri,

Leo.

— Da, bineînţeles. Parcă mă şi văd. Mă duc liniştit la New York la Augie Marinello şi îl întreb ce pune la cale în domeniul petrolului. O să-mi spună tot, sunt sigur de asta. Nu eşti întreg la minte!

Hunter râse.

— Chiar, ce mai face Augie? Ultima dată când l-am văzut era pe o targă.

— Nu face bine deloc. I-au amputat ambele picioare.

Hunter digeră lent vestea.

— E nasol, zise el în cele din urmă. Nu-mi face nici o plăcere. Un bătrân ar trebui să poată să-şi termine viaţa întreg, chiar şi Augie Marinello.

— Ăăă... De fapt, e o treabă destul de misterioasă. Se spune că ai acceptat un armistiţiu ca să poată să fie luat de acolo...

— Nu e nici un mister, e adevărat, zise Hunter întrerupându-l. Mi s-a părut că trebuie să fac asta şi am făcut-o.

— Da, înţeleg.

— Ai grijă de tine, Leo. Nu risca.

— Nu eşti omul potrivit care să dea astfel de sfaturi, replică Turrin. Ai grijă ce faci cu Lileo şi cu brigada anti-Hunter. Sunt nişte tipi răi de tot.

— Da, OK. Cum mai e viaţa la Pittsfield?

— Calm cât cuprinde de la plecarea ta. Auzi, sergente, ar mai fi un tip în Texas de care ar trebui să te temi.

— Quaso?

— Ai aflat deja? E acelaşi gen ca Lileo, iar bătrânii îl iubesc la nebunie. Tipul o să facă pe dracu în patru ca să le păstreze încrederea.

— OK. Găseşte-mi răspunsurile, Leo.

Închise, apoi formă un număr de la Dallas.

Dacă nu se întâmplase nimic deosebit, Jack Grimaldi ar fi trebuit să fie deja acolo.

Venise momentul să înceapă campania texană.

Împotriva lui Joe Quaso...

CAPITOLUL VIII

Încăperea era cufundată în întuneric. Singura lumină provenea de la un proiector montat în spatele patului, al cărui fascicul colorat se îndrepta spre peretele din faţă. Un bărbat şi o femeie gemeau cu corpurile goale şi lucind de transpiraţie.

Un tip slab era tolănit pe un scaun aflat lângă marele pat circular şi se uita la ecran cu mare interes. Din când în când chicotea şi se legăna pe scaun.

Uşa se deschise şi intră al doilea bărbat.

— Hei, Boots! strigă el. Te cheamă Larry Turbatul.

— Stai puţin, zise celălalt cu o voce cleioasă. Vino să vezi. E teribil. Incredibil.

Celălalt închise uşa, se apropie, luă un scaun şi îl aşeză lângă Boots.

— Ce film e? întrebă el aşezându-se.

— Cel cu tipul care vine acasă la dejun. Îi e foame. Dar nevastă-sa are alte idei în cap. Şi ei îi e foame, dar de altceva, începe să se dea la el chiar în bucătărie. Mai întâi îi varsă haleală pe şmecherie. E grozav. Ai mai văzut asta? E teribil, nu?

— Toţi tipii ăştia sunt homosexuali, Boots. Nici măcar nu le face plăcere.

— George, e de ajuns să te laşi în voia momentului. Homosexuali? Pe mine chestia asta nu m-ar jena.

— Te-ai lăsa filmat?

— Cu o gagică ca asta? Oriunde şi oricând!

George se ridică.

— Haide, vino. Te aşteaptă Larry.

— Mai stai un minut. Mi-a zis să stau în sala de proiecţie, nu! Stai să vezi sfârşitul. Vezi, l-a supt pe tip în toate sensurile, nu mai poate, e palid de tot, ai impresia că o să i se facă rău. Până la urmă o respinge, se ridică într-un cot... Şi pe urmă îi zice: „Auzi, scumpo, te-am luat de nevastă la bine şi la rău, dar...”

— Dar ce?

— „Dar nu pentru dejun!” Te-ai prins?

George mormăi ceva de neînţeles, picioarele îi deveniră brusc rigide drept în faţa lui, apoi căzură din nou pe mochetă. Agită cu violenţă mâinile de parcă s-ar fi bătut cu ele de râs.

Boots chicotea convulsiv, încurajat de vizibila identitate de gusturi dintre el şi colegul său. Se aplecă spre el şi rămase

nemişcat, încetând brusc să mai râdă.

George era căzut pe scaun, cu ochii holbaţi şi limba atârnând afară din gură.

Boots văzu brusc pumnii strânşi deasupra capului lui George, simţi silueta neagră în întuneric şi înţelese în sfârşit că moartea îl găsise într-un dormitor din Texas.

— Pe toţi dracii! exclamă el.

Vru să se ridice în picioare, să reacţioneze, să facă ceva.

Dar pentru Boots Faringhetti totul se sfârşise.

Pumnii strânşi descriseră un cerc rapid în jurul gâtului său, îi atinseră carnea şi îi tăiară răsuflarea. Ultimul lucru văzut, cu ochii ieşiţi aproape din orbite, era bărbatul de pe ecran care se sprijinea într-un cot.

Ultimele imagini defilară pe perete apoi dispărură, iar proiectorul începu rebobinarea automată. O umbră neagră traversă încăperea, la fel de discretă ca un curent de aer.

Se deschise o uşă, lumina zilei pătrunse în cameră, un bărbat destul de tânăr în cămaşă, cu revolverul la subsuoară, băgă capul în cameră şi zise:

— Aţi terminat! Şeful soseşte dintr-un minut în altul. Puneţi filmul la loc şi nu faceţi tâmpenii!

Ţeava unui pistol foarte mare, la capătul căreia era fixată o surdină, se lipi de fruntea tânărului.

O voce calmă şi fără replică îi zise:

— Nu mişca. Intră. Închide uşa.

Venise momentul judecăţii din urmă.

CAPITOLUL IX

Quaso ieşi din ascensor şi intră în hol, cu cele două gărzi de corp în urma lui. Santinelele gărzii tresăriră şi se ridicară în picioare. Una dintre ele opri în grabă un aparat de radio.

— Ce-i nebunia asta? zise patronul întregului Texas. Nu ştiţi că ne aflăm în plin război, bandă de cretini! Căscaţi ochii, fir-ar să fie!

— Da, domnule. Asta şi facem, doar că...

— Gura! Căscaţi ochii!

— Da, domnule.

Quaso intră în prima sală de recepţie şi strigă:

— Larry! Fă-te-ncoace!

Cele două gărzi de corp schimbară o privire nervoasă şi se îndreptară spre bucătărie.

Un tip înalt şi deşirat, cu o faţă de pasăre de pradă, intră în sală cu un pas ezitant şi leneş, cu o ţigară în colţul gurii.

— Mda, şefule, răspunse el cu un ton liniştit. Întâlnirea a mers?

— La dracu, Larry! Eşti îngrozitor! Ar trebui să te speli!

Era primirea obişnuită pe care Quaso o rezerva şefului gărzii. Tipul înalţ zâmbi şi replică:

— OK, şefule. Am întâlnire cu manichiurista săptămâna viitoare.

Quaso rânji, apoi continuă:

— Larry, nu se poate cu tipii ăia de-afară. Stau cu curul pe scaun şi nu fac nimic. Dacă îi mai găsesc încă o dată aşa, o le frec ridichea. Du-te şi spune-le cum stă treaba.

Între cei doi bărbaţi exista o legătură specială, o înţelegere care era cu atât mai uluitoare având în vedere felul în care arătau şi personalitatea fiecăruia, şi felul de a vorbi de cele mai multe ori strigat care caracteriza dialogurile dintre ei.

Quaso era brusc cu toată lumea. Ăsta era caracterul lui, şi dreptul lui cu oamenii săi. Dar insultele cu care îl copleşea pe Larry Stigni depăşeau cu mult remarcile obişnuite de care avea parte anturajul. Totuşi între cei doi bărbaţi exista o prietenie. Stigni accepta arţagul simulat al lui Quaso cu o bună dispoziţie surprinzătoare. Şi putea să-i vorbească lui Joe Quaso ca nimeni altcineva, putea să-i spună ceea ce toţi gândeau, dar nu îndrăzneau să exprime.

Se spunea că erau rude. Mai existau şi alte argumente care

susţineau o explicaţie pentru prietenia Quaso-Stigni, cele mai multe bazându-se pe ipoteze mai mult decât îndoielnice.

Stigni era un adevărat dur, un ucigaş nemilos care îşi croise singur drum în rândurile Mafiei. Quaso era şi el un dur, dar avea probleme cu fetele. Uneori le dădea afară pe uşă în plină noapte. Nişte fete încântătoare, cele mai grozave call-girls din Texas, cu care oamenii lui ar fi petrecut toată noaptea arătându-se amabili şi virili.

Nimeni nu spusese vreodată că între Larry Stigni şi Joe Quaso ar fi existat raporturi homosexuale, dar se făcuse deseori aluzie la asta. Treaba era cu atât mai amuzantă cu cât Quaso era un tip bine, în timp ce Larry era o oroare cu nasul lui coroiat şi gâtul lung şi subţire, cu mărul lui Adam enorm, care se mişca întruna. Poate că o poreclă mai potrivită ar fi fost Larry Vulturul.

Totuşi oamenii ţineau la Larry Stigni.

Le lua apărarea, se făcea scut ca să-i protejeze de atacurile lui Quaso, încerca totdeauna să le facă viaţa mai uşoară sau mai plăcută.

Încă o dată le luă apărarea.

— Eu le-am spus să nu stea ca gărzile de la palatul Buckingham, îi zise el lui Quaso. Nu-ţi face griji, sunt cu ochii în patru. Sunt băieţi buni, Joe.

— Da, da, ştiu, mărturisi Quaso.

Lăsă baltă incidentul, în urma unei schimbări bruşte care îi era proprie.

Larry se duse la bar şi turnă de băut şefului său. Quaso se instală la micul birou de lângă fereastră, scoase un carnet din buzunar şi îl deschise.

— Avem necazuri mari, zise el. Necazuri mari, mari de tot.

Stigni îi aduse paharul şi răspunse:

— Am mai avut noi şi până acum!

Profită ca să arunce o privire pe fereastră. Apartamentul se afla în vârful unui imobil de douăzeci de etaje, dar căpitanul gărzii trase cu prudenţă perdelele care se aflau exact în spatele lui Quaso.

— N-ar trebui să te expui în felul, ăsta, Joe.

Quaso se uită la perdelele trase şi rânji.

— Doar nu e Superman tipul ăsta! De altfel, avem toate motivele să credem că se află în zona puţurilor.

— Nu se ştie niciodată, murmură Larry. A mers treaba la discuţii?

— N-a fost rău. Toată lumea cooperează. Omul nostru de la

Austin a anunţat mobilizarea tuturor trupelor de poliţie. Până diseară, după fiecare cactus va fi un poliţist.

Larry Stigni se strâmbă şi aprinse altă ţigară. Pe vremuri nu se acţiona niciodată în felul ăsta. Poliţiştii erau cumpăraţi – asta făcea parte dintr-un rit – dar nu se ascundeau în spatele lor. Nu puteai avea încredere totală în ei.

— Nenorocitul ăsta va fi urmărit pas cu pas, zise Quaso. Am reuşit în sfârşit să obţin detalii de la Woofer şi mi-a descris destul de bine avionul. Tipul nostru de la aeroport va face cercetări. Va verifica toate planurile de zbor şi fişele de trafic aerian. Până atunci, vom rămâne aici pe picior de război. Idiotului i-ar putea trece prin cap să ia cu asalt fortăreaţa. Dar nimeni nu crede asta. Toţi sunt convinşi că va da mici lovituri spectaculoase ca să ne forţeze mâna. Dar noi nu vom ceda. Proiectul Texas va rămâne secret, l-am alertat şi pe cei de la San Louis. Grupul lui Lileo trebuie să sosească, poate chiar a şi sosit.

— Exact asta mă cam supără, mărturisi Stigni.

— Cum?

— Să admitem că va fi un poliţist în spatele fiecărui cactus şi oamenii lui Lileo peste tot pe unde nu gândeşti. O să fie nasol. Nu-l sufăr pe Lileo. E un prefăcut.

Quaso începu să râdă, apoi bău din paharul adus de Larry.

— Ai dreptate, dar şi el e un idiot. N-are decât să se descurce el cu poliţiştii!

— De ce nu ne ducem să punem noi mâna pe Hunter, şefule? A fost atacat teritoriul nostru.

— Sarcina noastră este să ne întărim şi să conducem treburile, Larry. Asta e treaba noastră. Lasă-i pe specialişti să se războiască cu Hunter.

Lui Larry nu-i plăcea deloc asta, şi era foarte vizibil. Quaso văzu ce mutră făcea şi zise ironic:

— Oh! Ia uitaţi-vă la mutra asta de erou! Asta vrei, Larry? Să faci pe eroul? Vrei să-i vii de hac răului de Hunter? Aiurea! Te-ar mirosi de la o sută de metri! De cât timp n-ai mai făcut baie? Hai, spune...

În secunda următoare răsună o explozie infernală care făcu să se cutremure biroul.

Câteva tablouri căzură de pe peretele opus. Lustra începu să se legene ameninţător.

Quaso făcu ochii mari şi se întoarse în direcţia zgomotului.

— Ce mai e şi asta! strigă el.

— Futodromul tău! răcni Stigni cu o voce stridentă.

Se repezi cu capul în jos spre uşa dormitorului lui Quaso.

Căpitanul gărzii traversă salonul în fugă strigând oamenilor săi să se adune. Quaso se ridică şi porni după el. Stigni se lovi de uşă.

Cele două gărzi de corp ale lui Quaso veneau de la bucătărie în pas alergător.

Quaso reuşi şi el să se apropie de uşă şi îi văzu pe cei trei bărbaţi luptându-se cu ea ca s-o deschidă. Uşa cedă exact în momentul în care ajungea lângă ei, şi cei trei mafioţi se aruncară în întuneric cu arma în mână.

Din acel moment, Quaso avu impresia că priveşte o scenă filmată cu încetinitorul, deşi secvenţa nu durase decât vreo zece secunde.

În prim-plan se aflau cei trei oameni ai lui, care se învârteau în loc, pe jumătate dezechilibraţi, şi care încercau să reacţioneze. În planul doi se aflau alţi trei tipi din gardă, dintre care doi fuseseră sugrumaţi şi stăteau prăbuşiţi pe scaune, iar al treilea era lungit pe mochetă într-o baltă de sânge.

Şi mai rău! În fundul camerei, lângă perdelele trase, se afla un tip înalt îmbrăcat tot în negru care acţiona în mână un pistol cu surdină, cu care trăgea în direcţia lui Joe Quaso!

Atunci totul păru că încremeneşte.

Larry Stigni îşi continuă mişcarea de rotaţie urmând traiectoria care îl propulsase în cameră şi care acum îl respingea, cu o gaură oribilă deasupra nasului său coroiat. Larry nu arătase niciodată mai îngrozitor.

Cele două gărzi de corp se prăbuşeau simultan, una dintre ele având timp să tragă un glonţ care se înfipse în mochetă.

Apoi uşa se închise singură.

Quaso nici măcar nu încercase să scoată arma.

Se aruncă la podea, căutându-şi pistolul, în timp ce gloanţele perforau uşa la înălţimea unui om. Apucă piciorul lui Stigni şi îl trase la adăpost.

Un om veni în fugă din hol strigând:

— Şefule! Şefule!

— Alarmă! răcni Quaso. Hunter e acolo înăuntru! Să fie blocate toate ieşirile!

Omul se întoarse şi porni în fugă.

Quaso îşi sprijini braţul de un fotoliu, îndreptând arma spre uşa dormitorului şi murmură celui mai bun prieten al său care nu-l mai putea auzi:

— Nu ştiu cum a putut idiotul ăsta să intre acolo, Larry, dar n-o

să mai iasă.

Apoi Quaso îşi aminti de explozie.

— Seiful! La dracu! Ticălosul aruncase în aer seiful!

— Pe toţi dracii!

Acum trebuia cu atât mai mult să pună mâna pe ticălosul de Hunter şi să-l împuşte ca pe un câine.

— Alarmă! urlă el. Alarmă!

Pentru prima oară în viaţa lui Joe Quaso avu impresia că este singur.

Era îngrozitor.

CAPITOLUL X

Hunter lichidase al treilea om din prima fază – faza discretă – a operaţiunii sale în bârlogul lui Quaso. Apoi încuiase uşa, după care trăsese puţin perdelele ca să vadă ce putea găsi acolo. Pe măsură ce-şi continua cercetările, stropea cu acid înregistrările pe bandă magnetică şi pe film, şi tot ce nu-i era necesar pentru operaţiunea texană. Ar fi preferat să dea foc, dar nu se putea face asta, căci în imobil locuiau cel puţin o sută de familii; nu putea garanta, că focul nu se va întinde dincolo de limitele apartamentului lui Quaso.

În realitate, cercetările sale nu durară mult. Seiful fusese ascuns fără pic de imaginaţie, aflându-se în spatele unui şir de costume croite pe măsura proprietarului.

În astfel de momente, Hunter îşi amintea totdeauna de prietenul său Boom-Boom Hoffower, un fost membru al Echipei Morţii care, înainte de a trece în lumea celor drepţi, îi arătase tot felul de moduri în care poate fi aruncat în aer un seif fără să-i deteriorezi conţinutul.

Încet, cu prudenţă, Hunter împinse cu vârful degetelor explozibilul în interstiţiile seifului, zăbovind în locurile critice. Apoi puse un detonator, ieşi din garderobă, închise uşa şi se depărtă cu câţiva paşi.

Explozia avea să atragă atenţia întregii haite şi ar fi mai avut doar câteva secunde ca să acţioneze. La drept vorbind, nu destul timp ca să se retragă convenabil, dar nu avea de ales.

Toată această operaţiune trebuia să se deruleze într-un timp foarte scurt.

Explozia fu o adevărată reuşită, nici prea puternică, nici prea slabă, şi suflul nu deterioră nimic. Seiful conţinea teancuri de bancnote de o sută de dolari – bani negri destinaţi magistraţilor şi industriaşilor... corupţi – câteva carneţele şi un registru mare de socoteli îmbrăcat în piele. Banii constituiau doar un fleac agreabil, important fiind să găsească informaţii. Trase totul în buzunarul de la piept al combinezonului, fără să-şi piardă timpul să examineze carnetele şi registrul.

Tocmai se îndrepta spre fereastră când s-a manifestat reacţia exploziei: asaltul concertat a trei oameni asupra uşii încuiate. Broasca cedă.

Se afla lângă fereastră când cei trei bărbaţi ţâşniră în cameră.

De la acea distanţă ar fi putut să nimerească şi picioarele unei muşte.

Expedie trei gloanţe, văzu cum se dezagregă masa asediatorilor şi îl remarcă pe omul care stătea nemişcat în spatele celorlalţi trei, cu faţa paralizată de spaimă.

Uşa era prevăzută cu un sistem automat de închidere. Primul tip care intrase, fusese reexpediat în salon, cu un glonţ de 9 mm între ochi. Ceilalţi doi căzuseră greoi, unul peste altul, trăgând un ultim glonţ din reflex.

Uşa automată se închise mai înainte ca Hunter să fi putut trage măcar o singură dată în tipul care stătea afară – probabil Quaso, dar nu era sigur pentru că nu-l văzuse niciodată în faţă.

Goli încărcătorul trăgând în uşă, îşi reîncărcă arma şi ieşi pe fereastră.

Nu exista decât un parapet mic, nu mai lat de treizeci şi cinci de centimetri, dar fusese suficient pentru el ca să intre, şi acum trebuia să-i fie suficient ca să iasă.

De acolo urcă şi mai sus, pe acoperişul cabinei care adăpostea maşinăria ascensorului şi aerul condiţionat, apoi trase o rachetă luminoasă.

După câteva secunde, un elicopter coborî lateral de la o mare altitudine şi se opri deasupra imobilului. Hunter se agăţă de o scară de frânghie care atârna sub elicopter şi aparatul îl ridică ca un ascensor.

După câteva clipe survolau câmpia. Hunter ajunsese în cabină şi îşi freca mâinile; Grimaldi zâmbea ca un motan care îi jucase un renghi grozav canarului din colivie.

— A mers grozav! zise el. Ai marcat?

Drept răspuns, Hunter deschise buzunarul cu carnete şi teancuri de bancnote şi le arătă pilotului.

— S-ar părea că da, murmură Grimaldi mijind ochii ca să evalueze suma totală a banilor.

După o clipă de tăcere, Grimaldi îl întrebă pe Hunter:

— Ţi-ai pierdut cumva vocea?

— Mi-a fost frică. Lasă-mă să răsuflu puţin.

— Cum să nu.

Grimaldi îl înţelegea. Numai nebunii îşi riscau viaţa fără să le fie frică. Hunter avea aerul unui ucigaş care nu cunoştea frica, dar pe dinăuntru era ca toată lumea. În fond, era doar un om.

În acel moment, ucigaşul extraordinar examina paginile registrului de socoteli.

— Un registru care contabilizează banii negri? întrebă

Grimaldi.

— Da, mormăi Hunter. Destul de interesant.

— Ceva nou?

— Da, dar mai ales confirmarea a ceea ce credeam.

— O confirmare?

— Ţinte.

Pilotul ridică din sprâncene, apoi se ocupă de instrumentele de bord. Nu-l jena faptul că Hunter nu-i spunea toate detaliile; Hunter nu era un om foarte comunicativ, şi cu cât Grimaldi ştia mai puţin, cu atât era mai bine pentru el. În plus, nici nu avea chef să ştie totul. Hunter avea să-i spună esenţialul, şi asta îi convenea foarte bine.

— Ai putea să găseşti un avion rapid? întrebă Hunter.

— Cât de rapid?

— Destul de rapid ca să mă ducă de la un capăt la altul al statului într-o singură după-amiază, oprindu-se ici şi colo, apoi să mă aducă înapoi la Dallas înainte de a se face seară.

— Păi, nu prea ştiu, sergente. E un stat mare. Ar fi nevoie de un aparat de vânătoare cu reacţie. Nu ştiu exact cum se poate obţine unul.

— Dar ai putea să pilotezi un avion de vânătoare?

— Dacă ar avea aripi, nici o problemă!

Hunter zâmbi.

— Armata nu vinde avioanele vechi?

— Păi, da, dar... Vorbeşti serios?

Hunter îi aruncă o privire plină de răceală.

— Bun, zise Grimaldi. Există pe-aici o societate specializată în acest soi de vânzări. Pasează surplusul de avioane micilor naţiuni, după ce le dezarmează. Ar trebui totuşi să punem la bătaie o şpagă serioasă ca să obţinem unul în timp atât de scurt.

— OK. Banii nu sunt o problemă. Am destui ca să nu mai ştiu ce să fac cu ei. Ia câţi ai nevoie.

— Ăăă... Dar de ce vrei un avion de vânătoare?

— Pentru că, răspunse suspinând Hunter, trebuie să suprim trei oameni în după-amiaza asta. Primul la Austin, al doilea la El Paso, ultimul la Houston. Sunt tipi importanţi. Sper să provoc efectul pe care contez.

— Într-o singură după-amiază?

— Da.

Nu era prea uşor să înţelegi intenţiile lui Bob Hunter: războiul psihologic. Să aducă moarte simultan în trei locuri foarte depărtate unul de celălalt. Toate cele trei asasinate comise de un

singur om, Exterminatorul. Mafia, care se credea tot timpul omnipotentă, avea să încaseze o lovitură puternică în bot.

— Îţi voi găsi un avion, promise Grimaldi.

Hunter zâmbi şi privirea i se îmblânzi o clipă.

— Mă aşteptam să-mi spui asta, zise el.

— O să fie greu?

— Greu de tot. Sunt oameni foarte importanţi, Jack. Trebuie să te previn. Nu sunt nişte mafioţi oarecare.

— Totuşi sunt implicaţi?

— Şi încă cum! Asta face misiunea şi mai periculoasă. Când nişte oameni foarte importanţi apucă pe căi greşite, devin de două ori mai periculoşi decât ceilalţi. Tipii ăştia sunt complet corupţi. Trebuie să-i lichidez.

Grimaldi dădu din umeri şi se uită în altă parte.

— OK, tu eşti medicul, fă ce ai de făcut. Dar o să iasă cu scandal sus de tot dacă sunt atât de importanţi după cum spui. Situaţia ar putea să ia o întorsătură rea.

— Şi mai ce? întrebă Hunter.

„Evident”, îşi zise Grimaldi.

*

* *

Joe Quaso era enervat la culme. Criza lui de furie îi permitea doar să-şi ocărască oamenii şi să răcnească întrebări-acuzaţii.

— Cum adică s-a cărat? Doar n-o să pretindeţi că a apărut în dormitorul meu cât se poate de simplu, a spart seiful şi a vărsat acid peste tot înainte de a dispărea ca o fantomă, nu? Era aici, fir-ar să fie! Mi-a ucis jumătate din gardă! V-a luat drept nişte incapabili, şi a avut dreptate! Găsiţi-mi-l pe ticălosul ăsta! Spargeţi toate zidurile dacă e nevoie, dar găsiţi-mi-l. Dacă tipul ăsta pleacă cu registrele mele, vă jur că vă aduc pe toţi în faţa consiliului naţional. Voi face să fiţi alungaţi din Statele Unite!

Un tip scurt şi solid, care avusese sarcina să păzească holul imobilului la parter, îşi drese glasul şi zise:

— Aveţi dreptate, domnule Quaso. N-am lăsat pe nimeni să treacă. Nimeni n-a intrat şi nimeni n-a ieşit. Am stat tot timpul lângă uşă.

— Gura! se răsti Quaso.

— Da, domnule.

— Mai scotociţi dormitorul!

Ordinul nu fusese dat nimănui în mod special, aşa că nimeni nu răspunse.

— Idiotul ăla l-a omorât pe Larry! exclamă Quaso. Era şeful

vostru, prietenul vostru. Îl lăsaţi să scape atât de uşor?

— Larry o să ne lipsească, domnule, zise un om din gardă, dar nu-l vom găsi pe acest tip în împrejurimi. S-a cărat, domnule. Probabil că a ieşit pe fereastră; e singura ieşire pe care o văd.

— Arată-mi cum! răcni Quaso. Ia să-mi faci o mică demonstraţie, Tucker! Te vei plimba pe marginea asta şi vei coborî până la parter de-a lungul peretelui. Te tentează?

— N-am spus că oricine poate să facă asta, domnule. Dar tipul ăsta e în stare să...

Se făcu tăcere. Scrâşnetul dinţilor se putea ghici dacă nu se auzea.

Patronul Texasului părea că acceptă brusc inacceptabilul, începu să se plimbe de colo până colo ca să se mai liniştească, cu mâinile la spate.

Supravieţuitorii gărzii se uitau la el tăcuţi, jenaţi, aşteptând următoarea criză.

Telefonul începu să sune şi mai mulţi oameni se repeziră să răspundă. Primul care ajunse la aparat zise:

— Da, aici „apartamentul”.

Ascultă un moment fără să spună nimic, apoi zise:

— O clipă...

Şi se uită la Quaso cu o privire întrebătoare.

— Domnul Lileo e la aeroport cu oamenii lui. Închiriază maşini. Au intenţia să vină aici în cazul în care nu aveţi o idee mai bună.

Quaso primi vestea ca pe un cadou; dispoziţia i se amelioră imediat. Îşi frecă mâinile.

— Spune-le să vină aici cât mai repede posibil, răspunse el.

Omul din gardă transmise spusele şefului său, apoi închise.

— Serviţi-vă toţi cu un pahar, ordonă Quaso oamenilor săi. Destindeţi-vă, reveniţi-vă şi preluaţi-vă locurile. Tu, nu, Tugboat. Tu o să te ocupi de curăţenie. Scapă-mă de cadavrele astea.

— Chiar şi de domnul Stigni?

— Da, şi de el. Pune-le undeva la răcoare. Le vom îngropa aşa cum trebuie imediat ce rezolvăm problema asta.

Pentru că Quaso avea de gând să rezolve problema în timpul cel mai scurt.

Bietul Larry! Ce moarte îngrozitoare!

Dar moartea avea să-l lovească şi pe altul. Probabil în aceeaşi zi. Probabil în acea după-amiază.

Iar moartea lui avea să fie şi mai îngrozitoare.

CAPITOLUL XI

La orele 13:00, un avion de vânătoare al US Air Force, de culoare cenuşie cu inscripţia *Amerijet, Inc. Ferry Flight Service,* ateriză pe Internaţional Airport la El Paso.

Un tip înalt în salopetă albă pe care scria *Amerijet Inc.* Părăsi cockpit-ul înaintea pilotului. În timp ce acesta stătea de vorbă cu tehnicienii care se aflau lângă hangar, primul se îndreptă spre birourile terminalului şi se interesă de maşina închiriată telefonic. Omul arătă un act de identitate pe numele H. Boblin şi lăsă o sumă de bani în schimbul cheilor. Ceru şi primi un plan al oraşului El Paso, apoi părăsi aeroportul la volanul unei maşini noi Chevrolet Impala. După registrul agenţiei de închirieri, omul părăsi biroul la 13:05.

Pe la 13:15, o maşină Chevrolet Impala nouă s-a oprit pe aleea circulară privată a vilei generalului în retragere Nathan R. Spellman. Un om înalt în salopetă albă fără semne distinctive întrerupse dejunul pe care generalul îl lua în patio. Acesta îl primi cu bunăvoinţă pe necunoscut care se prezentă ca „reprezentantul lui Quaso”.

Spellman profitase de dejunul său solitar ca să rezolve câteva probleme curente şi să dicteze câteva scrisori de afaceri secretarului său căruia îi spunea planton.

Plantonul fu rugat să se retragă, totuşi rămase în apropiere şi îl auzi pe vizitator spunându-i generalului:

— Aţi meritat încă o medalie.

După spusele plantonului, noul venit a întins un obiect generalului. Acesta l-a luat, a tresărit şi a contemplat obiectul din mâna lui de parcă i s-ar fi dat un şarpe cu clopoţei.

Apoi, omul îmbrăcat în alb i-a spus lui Spellman:

— În calitate de soldat, îmi pare rău că trebuie să fac asta, domnule general.

A scos un pistol negru din salopetă, a tras o singură dată, a trecut cu răceală pe lângă planton, a urcat în maşină şi a plecat.

Generalul a fost împuşcat cu un glonţ între ochi şi a murit pe loc.

Maşina a fost înapoiată agenţiei de închirieri la Internaţional Airport, la 13:30.

După fişa turnului de control de la El Paso, un avion fără staţie radio ceruse prin telefon dreptul de a decola la 13:35. Avionul

aparţinea lui *Amerijet, Inc.*

Mai târziu, ancheta a descoperit că societatea *Amerijet, Inc.* Nu exista.

Dar nimeni nu se îndoi că Bob Hunter se servise de acel avion ca să aterizeze la El Paso. Generalul Nathan R. Spellman din US Army murise cu o medalie de trăgător de elită în mână.

Spellman, care era în retragere de doi ani, făcuse parte din serviciile de informaţii ale armatei. Era specializat în contraspionajul electronic.

De o vreme, generalul fusese folosit de Klingman Petroleum, o societate petrolieră texană, o firmă independentă. Servise drept consilier, după cum fusese consilierul a câtorva agenţii de detectivi şi la Security Bureau din Austin, capitala Texasului. Mai avusese şi legături cu Garda Naţională.

Mai târziu, ancheta a stabilit o legătură între Spellman şi un eminent financiar internaţional, Gerald Whitson, al cărui birou se afla la Houston. Whitson controla mai multe firme texane, inclusiv o agenţie de curieri care se ocupa în principal de investiţii petroliere. Avea patruzeci şi şapte de ani şi era multimiliardar. Ca mulţi alţi lupi tineri, îşi croise drumul imediat după al doilea război mondial, în timpul reînnoirii industriale.

Birourile administrative ale lui Whitson se aflau în centrul oraşului Houston într-un complex comercial. Era celibatar. Ocupa un întreg apartament de birouri în care amenajase un dormitor şi un salon, lângă care se găsea un club de gimnastică unde îşi petrecea în mod regulat o oră pe zi pentru întreţinerea formei.

La mai puţin de două ore după asasinarea, sau executarea lui Spellman la El Paso, un necunoscut înalt s-a prezentat în birourile lui Whitson de la Houston, în cealaltă parte a statului Texas. Purta un costum albastru. S-a prezentat secretarei de la recepţie care a luat legătura cu Whitson.

Necunoscutul a fost imediat condus la apartament.

Financiarul se afla în acel moment întins pe o masă de masaj şi era masat de un fost boxer devenit kinesiterapeut, pe nume Wildcat McQueen.

McQueen a descris ulterior scena, povestind la început că acel „dandy” se instalase pe un taburet lângă masa de masaj.

Whitson: Situaţia a început să se cam înfierbânte la Dallas?

Necunoscutul: Da, se poate spune că da. Dar am avut impresia că şi în alte părţi.

Whitson: Pentru asta te-au trimis? Ca să mă ţii de mână?

Necunoscutul: Poate.

Whitson: Atunci poţi pleca înapoi. Mă voi descurca singur. Şi, pe urmă, eşti prea bătător la ochi, prietene. Mult prea mult.

Necunoscutul: Cum doriţi, dar ar trebui să ştiţi că Spellman e mort.

Whitson (îngrijorat): Nu? Când?

Necunoscutul: În urmă cu câteva ore.

Whitson: OK, stai, stai puţin. Wildcat, ai terminat, da? Poţi termina. Nu, stai, mă ţine ceva sub braţ... acolo... cred că la pectoral... Scapă-mă de asta mai întâi. (Necunoscutului) ăăă... O criză cardiacă, nu? Mă refer la Spellman.

Necunoscutul: Stop cardiac. Asta ar putea să vi se întâmple şi dumneavoastră.

Whitson: Nici un risc. Sunt în plină formă. Nu-i aşa, Wildcat?

Necunoscutul: Nu chiar, domnule Whitson.

Whitson: Ce?

Necunoscutul: La revedere, Whitson.

După care, acel dandy în costum albastru i-a întins un mic obiect metalic financiarului.

Whitson era întins pe burtă, cu torsul uşor ridicat. Se sprijinea pe coate şi se uita fascinat la obiectul din mână.

— O, Dumnezeule! gemu el. Stai o clipă! Am putea discuta. Aşteaptă!

McQueen s-a depărtat instinctiv de masă.

Necunoscutul a replicat:

— Prea târziu pentru discuţii, Whitson.

A scos un pistol negru de la subsuoară şi a tras un glonţ între ochii financiarului. Apoi i s-a adresat lui Wildcat McQueen:

— Nu chema un medic de pomană, mai bine anunţă poliţia.

Apoi a părăsit liniştit încăperea.

Poliţia a ajuns la locul faptei câteva clipe mai târziu şi a înconjurat clădirea. Singurul om care a fost văzut părăsind acel loc în minutele care au urmat, purta o salopetă albă. Acel „dandy” nu a mai fost de găsit la Houston.

Mai târziu s-a aflat că Gerald Whitson făcuse parte din conducerea unei societăţi din Delaware, Internaţional Bankers Holding. Şi mai fusese membru al *Oilmen's Club,* asociaţia producătorilor de petrol şi consilier al statului pentru importul şi exportul petrolului.

Whitson mai făcuse parte şi dintr-o firmă cu sediul la Austin, *Oilfield Research and Conservation,* care avea acces la guvern şi la Congresul Statelor Unite.

Gerald Whitson a murit cu o medalie de trăgător de elită în

mână.

La mai puţin de o oră de la asasinatul de la Houston, un bărbat a intrat în birourile de la *Oilfield Research and Conservation* de la Austin şi a întrebat de director, un avocat texan de mare renume.

Încă o dată, numele lui Joseph Quaso a fost folosit ca un fel de parolă. Necunoscutul a fost primit imediat de director.

Thomas Kilcannon i-a deschis chiar el uşa biroului şi l-a rugat să intre.

Necunoscutul a plecat peste vreo treizeci de secunde şi a făcut un semn cu capul secretarei de la intrare.

— Nu intra, i-a zis el. Cheamă poliţia. Spune-le că un bărbat a fost asasinat. Secretara a chemat poliţia dar nu s-a putut abţine să nu intre în birou.

Astfel l-a descoperit pe Thomas Kilcannon, mort, prăbuşit pe birou, cu degetele pe o medalie de trăgător de elită.

Tot statul Texas a intrat în alertă la orele 17:00 şi au fost avertizate şi statele din jur – Arkansas, Louisiana, Oklahoma şi New Mexico – să facă la fel. US Border Patrol, patrula de frontieră, a fost şi ea alertată.

Acum fusese clar stabilit că omul cel mai căutat de FBI, Bob Hunter, traversa în lung şi în lat Texasul, comportându-se, după toate aparenţele, ca un om care şi-a pierdut mintea.

Într-adevăr, ultimele trei victime erau toate nişte cetăţeni ireproşabili care se bucurau de cea mai bună reputaţie.

Înalţii funcţionari din poliţie şi majoritatea presei ajunseseră la concluzia că Bob Hunter înnebunise în cele din urmă. Un crainic a anunţat la televizor:

— Bob Hunter a comis o eroare de neiertat. S-a instituit judecător, juriu şi călău, iar acum ne apare ca un simplu asasin.

În sfârşit, toată lumea era de acord să condamne ultimele fapte ale lui Bob Hunter.

CAPITOLUL XII

Vocea lui Leo Turrin trăda o mare nervozitate care se percepea foarte bine în ciuda celor trei mii de kilometri care îl despărţeau de Bob Hunter.

— Nici o vorbă, sergente, zise Turrin. Nimeni nu vorbeşte de Texas, nici de o parte şi nici de cealaltă. Oamenii din Organizaţie schimbă subiectul imediat ce pronunţi cuvântul Texas. Federalii scutură din cap şi tac mâlc. Am reuşit în cele din urmă să-l prind la telefon pe Hal Brognola, dar nu mi-a spus decât că te afli într-un loc critic. Îţi cere să pleci în altă parte. După câte am putut să înţeleg, e în curs o anchetă. Probabil de mai mult timp. În orice caz, ar vrea s-o laşi moale de tot.

— Nu pot, răspunse Hunter. Şi poţi să-i spui lui Brognola, din partea mea, că ancheta lui e „terminată” de multă vreme. Era moartă din născare.

— Ai dovada?

— Da. Pot să-i furnizez numele şi sumele pe care le-au primit aceste persoane. Dacă îl interesează.

— Ştii foarte bine că da, răspunse Turrin cu o voce ostenită.

Tonul indica foarte bine că nu-i plăcea deloc rolul de intermediar.

— Le va avea, zise Hunter. Dar asta n-o să-i facă deloc plăcere. E amestecat şi unul din superiorii lui. Unde o fi simţul onoarei? În zilele noastre, oamenii se cumpără şi se vând ca pâinea caldă.

— Auzi, cred totuşi că nu e chiar aşa un dezastru?

— Nu crezi? Ascultă, Leo, cea mai mare problemă a mea în prezent este să separ lupii de oi. Seamănă foarte bine unii cu alţii.

— Pari teribil de deprimat.

— Din cauza oamenilor pe care îi frecventez. Nu e vorba numai de funcţionari şi de politicieni. Azi am fost obligat să-l execut şi pe generalul Spellman.

— Ce?

— Nat Spellman. A fost şeful contraspionajului în Europa. Apoi un financiar care îi cunoştea pe toţi şefii statului şi pe toţi suveranii momentului. Precum şi un fost înalt magistrat al cărui birou era plin de fotografii cu dedicaţie primite din partea a diferiţi judecători de la Curtea Supremă. Le-am oferit la toţi

medalia. Şi o meritau din plin de multă vreme.

Urmă o tăcere lungă şi penibilă, după care Turrin răspunse:

— Încep să înţeleg.

— Cum aşa?

— Brognola se îndreaptă spre Texas în acest moment cu un mare număr de US Marshals. Au închiriat un Boeing special.

— Când ai vorbit cu Hal?

— Acum o oră.

— Înţeleg. Mă aşteptam că voi zgândări viesparul, Leo. Nu mă surprinde.

— Eşti sigur... ăăă...

— Sigur de ţintele mele? Mai mult ca niciodată.

— Bine. Dar sper că ştii ce faci.

— Şi eu, îi zise Hunter prietenului său de la Pittsfield.

— Brognola ştie că vorbim. Îţi transmite că ar dori să fi părăsit statul înainte de venirea lui. Probabil că bănuieşti ce ordine a primit.

Hunter oftă.

— Da.

— Dar mi-a spus c-ar vrea să-ţi vorbească înainte de începutul ostilităţilor. În cazul în care vei lua hotărârea să rămâi.

— Soseşte direct la Dallas?

— Da.

— OK. Dacă iei legătura cu el în următoarele ore, spune-i să fie pe trotuar în faţă la Federal Building, lângă intrarea principală, pe la orele douăzeci. Singur. Îl voi contacta.

— Bine. Fii prudent, Bob.

— Bineînţeles. La tine totul merge bine?

Turrin înţelese imediat sensul întrebării lui Hunter. Făcea aluzie la Valentina Querente, fata pe care o iubea, şi la Johnny Hunter, fratele lui mai mic. Turrin avea grijă de securitatea lor. Hunter nu mai îndrăznise să le pronunţe numele la telefon de la evenimentele tragice petrecute la Boston.

— Sunt bine, dar ea spune că rişti prea mult.

— Voi fi un om mort în ziua în care nu voi mai risca, bombăni Hunter. Ai grijă de ei, Leo.

— Nu-ţi face griji. Auzi, mai vrei informaţiile despre puţurile de petrol?

— Am nevoie de toate informaţiile pe care mi le poţi da.

— Bine. N-am putut să aflu prea multe, dar un tip de la Interior Department mi-a vorbit de un nou oleoduct care există de câteva luni, *Pecos Conduit, Inc.* N-a putut afla ce se face cu el, dar există

o legătură între el şi oamenii de care te interesezi tu. Este un subsidiar al Internaţional Bankers Holding.

— OK! Mulţumesc, Leo. Asta mă va ajuta mult. Acum te las.

— Stai o secundă! Lileo este în Texas cu tot grupul său. Se pare că i-ai jucat un renghi urât de tot lui Quaso. Nimeni nu vorbeşte de asta, dar cred că Joe a căzut în dizgraţie deocamdată. Lileo a primit puteri depline. Va face tot ce-i stă în putinţă ca să-ţi taie gâtul, sergente.

— Ce ştii despre el?

— Nu mare lucru. E tânăr, vioi şi şiret. După părerea mea, e periculos ca un cuib de vipere.

— O să fiu atent.

Hunter închise şi ieşi din cabină.

Grimaldi îl aştepta cu o expresie nervoasă pe faţă.

— Şi acum? întrebă el.

— Întoarcerea acasă. Te voi suna.

— Unde te duci?

— În oraş. Trebuie să am o explicaţie cu cineva şi să mă mai arăt puţin.

— Şi avionul?

— Lasă-l acolo unde e. Nu te mai apropia de el.

— Ştii cât a costat?

Hunter îi zâmbi.

— Ai idee cât te-ar costa pe tine dacă unii dintre ei ar face legătura?

Pilotul suspină.

— Înţeleg ce vrei să spui. Bun, în fond, sunt banii tăi. Ce sunt banii?

— O monedă făcută pentru a cumpăra sufletul oamenilor, răspunse gânditor Exterminatorul. Ascunde-te, Jack. Nu te mai arăta.

— Cunosc rutina.

Apoi Hunter adăugă:

— Dar poţi să-mi faci un serviciu.

Întinse o cutie de chibrituri aliatului său.

— Sună la motelul ăsta. Cere camera 115. Dacă răspunde un bărbat, închide imediat. Dacă răspunde o femeie, spune-i să stea unde e şi că totul merge bine.

Grimaldi schiţă un zâmbet.

— S-ar putea să mă duc să-i ţin companie.

— Las-o baltă. Ar putea să te coste viaţa.

— Crezi că...

— Nu se ştie niciodată, Jack, replică Hunter. Fă numai ce ţi-am cerut.

— Poţi să fii sigur de asta. Şi ai grijă de tine. Am ascultat la radio: o să fie scandal mare.

Hunter zâmbi.

— După cum ţi-am spus, totul merge bine.

Dădură mâna apoi fiecare plecă în direcţia lui – Grimaldi la elicopter şi în bârlogul lui, Hunter spre maşină şi spre câmpul de bătălie.

O furtună se pregătea să devasteze Texasul.

CAPITOLUL XIII

Lileo era mai înalt cu un cap decât patronul Texasului. Avea umerii laţi şi talia fină, părul lung; ar fi putut apărea în paginile revistelor *Playboy* sau *Vogue Meu.* Era un tip frumos, cu un temperament vioi, exploziv, gata să râdă în hohote sau să mârâie ca un animal sălbatic, şi avea o mare încredere în el. Mult prea mare.

Joe Quaso îl detesta.

Cei doi şefi erau aplecaţi peste o hartă mare a statului Texas, pe care o întinseseră pe biroul lui Quaso şi discutau cu glas scăzut despre strategia pentru noaptea ce avea să vină.

Apartamentul era plin de mafioţi, unii deplasându-se fără vreo treabă dintr-o încăpere în alta, alţii stând în grupuri mici şi vorbind despre tot felul de lucruri sau uitându-se la televizor. Aceşti oameni, printre cei mai feroci din Statele Unite, fuseseră aleşi cu cea mai mare grijă şi veneau din cele patru colţuri ale ţării. Printre ei se aflau câţiva foşti luptători în Vietnam. Dar toţi erau tineri, duri şi ambiţioşi.

Două din gărzile lui Quaso povesteau pentru a suta oară, adresându-se celor din brigada anti-Hunter care tocmai veniseră din Florida, isprăvile lui Hunter din timpul dimineţii. Repetată şi deformată, anecdota căpătase nişte proporţii atât de mari încât Hunter părea acum dotat cu puteri aproape supranaturale.

După-amiaza se sfârşea şi soarele la asfinţit înroşea cerut Texasului. În acel moment, un om din gardă, epuizat, care până atunci servise mâncare şi băutură noilor veniţi, se apropie de biroul în care lucrau cei doi şefi şi anunţă că Hunter era la telefon şi că voia să vorbească cu domnul Lileo.

Quaso îi zise omului să-şi ţină gura şi să se ducă la naiba cu gluma lui. Dar omul insistă:

— Nu, zău, domnule. Cred că el e.

Şefii schimbară o privire. Lileo ridică din sprâncene.

— Să vedem, zise el.

Omul apăsă pe o clapă şi împinse telefonul spre ei. Lileo îi făcu cu ochiul lui Quaso, luă receptorul şi zise:

— Lileo la telefon.

Imediat auzi o voce plină de răceală:

— Ţine faţa dreaptă ca să văd cum arăţi.

Lileo râse ironic.

— Ce, acum poţi să te uiţi şi prin firul telefonului? De unde ştiu eu că vorbesc cu Hunter?

— Eu sunt, spuse vocea. Dar nu mă uit la tine prin fir, Lileo. Te privesc prin luneta unei Weatherby 460. Mă uit în ceafa ta. De la distanţa asta se pierd vreo doi centimetri, aşa că o să te nimeresc în primele vertebre cervicale. Dar am auzit că arăţi bine şi mi-ar plăcea să te văd înainte de a te lichida. Fii amabil şi întoarce-te.

Şeful brigăzii anti-Hunter rânji dar îşi pierduse siguranţa.

— E un joc de copii, tipule. Nu mă sperii deloc.

— Nici nu vreau să te sperii. Ah, aşa e bine. Ai un profil frumos, o bărbie voluntară. Mai întoarce-te puţin ca să-ţi văd culoarea ochilor.

Lileo puse mâna peste receptor şi zise:

— Scotociţi toată casa! Dacă găsiţi pe cineva care se joacă cu telefonul, lichidaţi-l!

Omul din gardă mai aduse un telefon pentru Quaso.

În birou se făcu tăcere, în marele apartament toţi amuţiră deodată, înţelegând că se petrecea ceva grav.

Tineri cu faţa dură îşi croiau drum prin mulţime, căutând zadarnic ceea ce instinctul lor refuza să accepte.

Quaso luă receptorul la timp ca să audă:

— Asculţi la uşi, Quaso? Apropie-te puţin de Lileo, ca să pot să vă văd pe amândoi cu luneta.

Quaso făcu nervos un pas înapoi.

— Ce vrei să dovedeşti, tipule? întrebă Lileo a cărui voce vibra de emoţie.

Se uita furios pe fereastră, prin geamul imens, şi nu vedea decât golul periferiei oraşului Dallas de la etajul douăzeci.

— Aşa, acum te uiţi la mine.

— Fă-l mai departe să vorbească, şopti Quaso cu o voce anxioasă.

— Eu nu văd nimic, zise Lileo, cu excepţia unui imobil care se află la aproximativ şase sute de metri.

Spuse asta cu o voce relaxată, dar în acest timp cercetă cu privirea spaţiul gol colorat în roşu de ultimele raze ale soarelui.

— Păi acolo sunt eu, zise Hunter. Pe acoperiş. Dar imobilul e la aproape nouă sute de metri. După cum ţi-am spus, de la distanţa asta, glonţul pierde cam doi centimetri. Ţi-ar plăcea arma mea, Lileo. Dacă mă rogi frumos, o să-ţi arăt cât e de eficace.

Quaso acoperi receptorul şi strigă:

— Trageţi perdelele, fir-ar să fie! Trageţi perdelele!

Hunter continua să vorbească cu Lileo:

— Aş fi putut să te împuşc de vreo zece minute; nici măcar nu ţi-ai fi dat seama cum. Oamenii tăi ar fi fost ocupaţi acum cu curăţatul peretelui din spatele tău. Dar vreau să te păstrez pentru la urmă.

— Spui tâmpenii, tipule, replică Lileo lăsându-se totuşi puţin în jos.

Apoi suspină văzând că perdelele fuseseră trase. Instinctul îi spunea s-o şteargă, dar încăpăţânat şi fanfaron, nu se putea hotărî să fugă, pentru că ceilalţi ar fi văzut că îi este frică de vocea de la celălalt capăt al firului.

— Dacă ai fi putut să mă împuşti, ai fi făcut-o, conchise el. Eu nu cred în teatrul tău de superom şi, pe cuvântul meu, tipule, când vei pleca din Dallas, vei pleca cu capul tău într-un sac. Să nu crezi că m-ai speriat cu fanfaronada asta.

— Nici nu era scopul meu, Lileo. Am vrut doar să-ţi dai seama cât de incompetenţi sunt oamenii tăi. Ascultă.

Aparatul fu gata să facă explozie, atât de tare făcu să vibreze diafragma receptorului bubuitura puştii. Lileo se aruncă sub masă.

Urechea îi huruia rău de tot şi fu gata să leşine de durere.

Quaso aruncă şi el receptorul şi se prăbuşi cât era de lung pe mochetă.

Urmă o a doua bubuitură, retransmisă de cele două telefoane chiar mai înainte ca primul glonţ să sosească. Glonţul sparse geamul imens, ciopârţi perdelele, intră în lambriuri deasupra biroului la înălţimea umărului şi smulse o bucată de lemn mare cât un pumn. Urmară şi alte gloanţe, unele după altele, trase mai întâi de la dreapta la stânga, apoi de sus în jos exact în centrul biroului.

Telefonul căzuse şi zăcea lângă capul lui Lileo. Numără zece focuri, tresări de fiecare dată, apoi auzi din nou vocea de la celălalt capăt al firului:

— Ai văzut, vânător de scalpuri? Bun venit în Texas!

Toţi tinerii duri se aruncaseră la pământ, chiar şi cei care nu se aflau în salon. Nici măcar unul singur nu rămăsese în picioare.

Lileo se ridică puţin şi răcni:

— Ticălosul!

Quaso se uita ţintă la perete cu un aer trist, fără să scoată o vorbă. Aşchii şi bucăţi de geam încă mai cădeau, ca într-o mişcare cu încetinitorul.

Deodată cineva strigă:

— Dumnezeule mare! Aţi văzut asta? A desenat o cruce pe perete. O cruce perfectă!

— Şi prin perdelele trase! adăugă altul.

Bob Hunter furnizase încă o dată material pentru propria sa legendă: cea a lui Bob „Ticălosul”, Hunter care numai el singur lichidase mai mulţi *amici* decât toate războaiele dintre toate bandele la un loc.

La mai puţin de un kilometru de acolo, Hunter debranşă un telefon de tehnician al Telefoanelor, puse puşca şi trepiedul într-un sac mare şi părăsi acoperişul pentru a ajunge pe o nouă poziţie.

Nu vrusese să-l sperie pe Lileo, ci mai curând pe oamenii lui ca să tragă un avantaj din asta. Un avantaj de care trebuia neapărat să profite înainte de zorii zilei de mâine.

Bineînţeles, i-ar fi putut suprima pe Lileo şi pe Quaso în acelaşi timp, dar asta n-ar fi folosit cauzei sale. Voia să-şi surprindă inamicul, să-l facă nervos, să-l terorizeze.

Un adversar cuprins de panică face neapărat greşeli, greşeli mari.

Hunter nu făcuse atâta drum doar ca să lichideze nişte fanfaroni fără mare importanţă. Venise în Texas ca să încerce să salveze integritatea statului.

După zece minute de la focurile de armă care distruseseră salonul lui Joe Quaso, un convoi de vehicule părăsi garajul subteran al imobilului şi se îndreptă spre centrul oraşului.

La câteva sute de metri în spatele lor se afla un om la bordul unei maşini Porsche.

CAPITOLUL XIV

Pentru justificarea lui Lileo, Quaso şi a oamenilor lor, trebuie să spunem că sarcina lor nu era deloc uşoară.

Fără a mai vorbi de interesele Mafiei care erau răspândite în tot Texasul, trebuia să se ia în calcul şi mobilitatea fantastică a Exterminatorului care putea să fie oriunde şi oricând.

Dacă te gândeai de ce era în stare Hunter, apărarea teritoriului devenea un adevărat coşmar. Cât priveşte lucrurile care se spuneau despre el, acestea nu erau chiar atât de exagerate. Hunter era într-adevăr un personaj uimitor; dovedise asta cu vârf şi îndesat în mai puţin de douăsprezece ore.

Atacase un complex petrolier, omorâse sau rănise pe aproape toţi apărătorii care se aflau acolo şi răpise un ostatic de o valoare inestimabilă.

După care îşi făcuse apariţia la Dallas, invadase reşedinţa lui Joe Quaso pe care îl făcuse de râs omorându-i gărzile de corp şi jefuindu-i seiful.

Mai târziu se deplasase la El Paso. În cealaltă parte a statului, unde executase un „prieten al prietenilor”, apoi un altul la Houston şi pe al treilea la Austin.

În timp ce şefii se adunaseră ca să pună la punct strategia, el atacase încă o dată reşedinţa lui Quaso şi chiar vorbise la telefon cu Lileo în timp ce trăgea în el!

Situaţia era cel puţin demoralizantă. Toţi oamenii călcau pe ouă, vorbeau cu glas scăzut de parcă sfârşitul ar fi fost foarte aproape şi verificau toate dulapurile şi încăperile.

Lucrul cel mai rău era că Hunter arunca în aer Planul Texas. Brigada condusă de Lileo venise în Texas cu un singur scop: să-l prindă pe Hunter. Dar acest ticălos îl făcuse să se retragă chiar mai înainte de a fi început treaba. Acum, singurul lor scop era să protejeze teritoriul texan împotriva lui Hunter.

De Planul Texas se alegea praful la numai douăsprezece ore după ce acest tip declanşase ostilităţile!

Bătrânii din *Commissione* erau foarte nemulţumiţi. Ordinele pe care le primise Lileo şi brigada lui erau cum nu se poate mai clare: Hunter trebuia împiedicat să distrugă totul!

Trebuia găsit cu orice preţ un mijloc de a-l face să se retragă. A da dovadă de forţă, însemna doar liniştirea fricoşilor din Organizaţie, obligându-i să reziste până când Lileo avea să se

organizeze şi să conceapă propria lui ofensivă. Apoi avea să pună la punct un plan care avea să-i aducă mai mult ca sigur capul Exterminatorului.

În Organizaţie exista un informator, nu mai încăpea nici o îndoială; iar Hunter se folosea de el ca să-i ridiculizeze pe toţi.

Până la urmă... De ce să nu folosească acest informator împotriva lui?

În timp ce vehiculele reduceau viteza în faţa noului cartier general, Lileo se adresă lui Quaso:

— Am un plan, Joe. O să-l facem să alerge pe ticălosul ăsta.

— Unde? mormăi nervos Quaso.

— În altă parte, replică şeful brigăzii anti-Hunter zâmbind cu gura până la urechi. Da, în altă parte...

*

* *

Hunter urmări convoiul de mafioţi până în centrul oraşului, într-un cartier vechi unde trăise pe vremuri înalta societate din Dallas, dar care acum nu mai era decât o fostă zonă rezidenţială, unde vechile şi frumoasele locuinţe fuseseră transformate în apartamente ieftine sau în camere mobilate. Altele fuseseră demolate ca să se construiască staţii de benzină şi centre comerciale. Totuşi, ici şi colo mai rămăseseră încă unele case frumoase care rezistau uzurii timpului şi progresului.

În una dintre aceste locuinţe se instală brigada anti-Hunter, o casă cu trei etaje în stil colonial, cu coloane albe, situată în centrul unui parc de peste un hectar, înconjurat de un gard de fier forjat.

O mică cetate.

Hunter luă adresa şi trecu mai departe.

Tipii ăştia puteau să mai aştepte.

Acum avea alte probleme de rezolvat.

Se opri în faţa unei cabine telefonice, situată la vreo sută de metri de noua reşedinţă a mafioţilor, şi sună la canalul local de televiziune.

— Vreau să vorbesc cu redactorul şef de la actualităţi, zise el.

— O clipă.

După câteva secunde zise celei de a doua tinere:

— Sunt Bob Hunter. Spune asta şefului tău, te rog!

Fata îşi manifestă uimirea prin cuvinte imposibil de înţeles şi făcu legătura. Vocea unui bărbat răspunse aproape imediat:

— Les Moore la telefon, redactorul informaţiilor. Cine mă caută?

— Să nu pierdem timpul, îi zise Hunter. Ceea ce voi spune îmi va dovedi identitatea. Mă numesc Hunter şi n-am venit în Texas pentru sănătatea mea, ci pentru a voastră. Statul vostru devine din ce în ce mai corupt, cu viteza luminii şi va fi un adevărat infern dacă nu veţi începe să reacţionaţi.

— Eu înregistrez toate astea.

— Cu atât mai bine. Vreau să se ştie că eu i-am ucis pe Spellman, Whitson şi Kilcannon în după-amiaza asta. Vreau să se mai ştie că voi mai omorî încă mulţi alţii în cursul nopţii.

— Toată lumea se întreabă de ce i-ai ucis pe aceşti trei oameni, zise repede jurnalistul. De ce ei?

— Nu e greu de înţeles. Eu nu omor oameni nevinovaţi.

— Da, dar... Aţi vorbit de mulţi alţii. Te referi la oameni de aceeaşi importanţă ca cei trei omorâţi? Veţi ucide...

— N-am destul timp ca să-ţi dau toate detaliile. Persoanele pe care le voi ataca în noaptea asta o ştiu deja. Şi, lucru şi mai important, şi eu le cunosc.

— Vrei să dau acest mesaj pe post?

— Da.

— De acord, dar vreau şi eu ceva în schimb.

— Ce?

— Un interviu. Rapid.

— OK, dar să nu te lungeşti.

Vocea jurnalistului trăda gradul mare de interes avut faţă de această ocazie.

— De ce Texasul? Aţi luptat totdeauna împotriva Mafiei. Suntem chiar atât de invadaţi de ea?

— Nu sunteţi invadaţi, Moore. Sunteţi înghiţiţi de vii!

— E greu de crezut. Există, evident, elemente ale Mafiei lângă frontieră, dar...

— Nu e nici un dar, zise Hunter întrerupându-l. E precum cancerul. Nu ţi-e rău mai înainte de ultimele stadii ale maladiei. Organizaţia se pregăteşte să devoreze întreg statul. S-a infiltrat peste tot, chiar peste tot. Mai ales în centrii de putere.

— Dar oamenii pe care i-ai asasinat azi, Hunter... Erau nişte cetăţeni eminenţi. Sunt sigur că...

— Asta e cel mai mare pericol pentru voi. N-am prea mult timp la dispoziţie...

— Încă o întrebare. Ăăăă... Latura umană. O întrebare personală.

— S-auzim, mormăi Hunter.

— De unde ştii? Adică, atunci când execuţi un om ca Gerald

Whitson, de unde ştii că e vinovat? N-ai niciodată îndoieli? Nu te trezeşti niciodată noaptea întrebându-te dacă ceea ce faci e drept?

— Dacă ucid, asta înseamnă că nu mai am îndoieli, Moore. Atâta vreme cât am îndoieli, nu trec la acţiune. Acum trebuie să te las.

— Stai! Ăăă... N-am pus bine întrebarea. Voiam să spun... Simţi ceva când eşti şi judecător şi juriu? Cum poţi fi sigur de judecata ta? Te duci şi omori un om, aşa, fără nici un fel de proces. Ţara noastră are la bază justiţia şi...

— Mi-ai cerut un interviu, Moore. Acum devine o dezbatere. Trebuie să plec, dar am să-ţi spun ceva. Dacă un tânăr atacă o staţie de benzină, ştie că îşi pune în joc viitorul, că e pasibil să dea socoteală în faţa justiţiei. Ştie că poate să fie prins, judecat şi condamnat să petreacă ani de zile în închisoare. Ăsta e sistemul nostru şi, în general, funcţionează bine. Dar nu se mai poate vorbi de sistem când e vorba de crima organizată sau de Mafie. E vorba de nişte oameni care au faţă de sistemul nostru un dispreţ profund. Cumpără sistemul, îl domină, se folosesc de el. Sunt dincolo de sistem, în afara lui. Şi eu la fel. Ei operează în exterior, şi eu la fel. Când drumurile noastre se întâlnesc, are loc neapărat o reacţie. Dar să nu-mi vorbeşti mie de judecători şi de juriu când e vorba de Mafie.

— Dar sunt şi ei prinşi şi condamnaţi. Închisorile noastre sunt pline de mari criminali care îşi plătesc datoria faţă de societate.

— Serios! Un tip fură economia unei naţiuni, asasinează şi torturează cetăţenii după bunul lui plac, corupe magistratura, jefuieşte industria, drogheză tinerii, obligă femeile să se prostitueze, face codoşi din politicienii voştri. Pe urmă e arestat pentru fraudă fiscală şi e închis câţiva ani la Leavenworth. Îşi plăteşte datoria?

— În fine... Să zicem că devine inofensiv.

— E fals. Aceşti tipi devin inofensivi atunci când primesc un glonţ în cap. Nu există alt mijloc.

Dar jurnalistul nu voia să renunţe la ideea lui.

— Totuşi te apropii de un om, îi lipeşti ţeava pistolului de tâmplă şi apeşi pe trăgaci. Nu crezi că fiecare om, oricare ar fi el, are dreptul să stea în faţa judecătorilor săi?

— Stau în faţa mea de fiecare dată, răspunse Hunter. Ştiu de ce-i ucid. Crede-mă, ştiu foarte bine.

— Şi Gerald Whitson? Ştia şi el de ce era omorât?

— Ştia. Aceşti oameni sunt propriii lor judecători şi juriu,

Moore. Eu sunt doar călăul.

— Da, zise jurnalistul cu o voce dispreţuitoare. Judecata Domnului. Cine supravieţuieşte ei, este nevinovat. Dacă apeşi pe trăgaci, asta înseamnă că sunt neapărat vinovaţi.

— Nu, sunt neapărat morţi. Acum te las. Dar dacă te simţi prea afectat de nedreptatea actelor mele, sunt convins că vrei să faci cunoscută cealaltă soluţie. Ziua judecăţii din urmă a sosit în Texas. Nu există decât un singur mijloc de scăpare. Vinovaţii trebuie să se predea justiţiei.

— Ce vrei să spui?

— Să se predea. Complet. Să-şi mărturisească crimele.

— Aha, zise jurnalistul. Pot deci să scape făcându-şi un fel de autocritică.

— Cei de la marginea societăţii. Cei care s-au aliat cu Mafia, precum Spellman, Whitson şi Kilcannon. Se pot reîntoarce în sistem şi se pot preda justiţiei. Altfel se pot aştepta să-i vizitez. Chiar în noaptea asta.

Hunter închise, se întoarse la maşină şi dispăru în întuneric.

În acelaşi moment, o echipă de tehnicieni pregătea o bandă magnetică pentru o emisiune improvizată şi extraordinară. Era cea mai mare ştire-bombă a anului.

CAPITOLUL XV

Au existat multe reacţii după difuzarea interviului lui Bob Hunter. Mai mulţi cetăţeni, mai presus de orice bănuială, au cerut protecţia poliţiei. Un judecător federal şi-a anunţat intenţia pensionării anticipate şi imediate. Doi înalţi funcţionari ai guvernului din statul Texas au făcut la fel, iar guvernatorul a spus că era în curs o anchetă aprofundată a administraţiei.

Forţele de poliţie se pregăteau pentru o noapte care se anunţa foarte agitată, iar un purtător de cuvânt dezvălui faptul că o echipă importantă de agenţi federali tocmai sosise în Texas.

De la o frontieră la alta, Texasul era zguduit de undele de şoc ale trecerii lui Bob Hunter. Totuşi acţiunea era doar la început.

Hunter făcu o dată turul cartierului, apoi intră în parcarea de lângă imobilul unde se afla apartamentul lui Arthur Klingman.

Imediat ce coborî din maşină, un bărbat, un newyorkez tipic, ieşi din întuneric, îşi arătă rapid legitimaţia şi zise:

— Securitatea imobilului, domnule. Trebuie să-mi arătaţi permisul de parcare.

Hunter îşi îndreptă spatele şi se uită fix la cel din faţa sa.

— Controlează-l. E pe parbriz.

Mafiotul se aplecă deasupra maşinii şi nu se mai ridică niciodată. Hunter îi puse genunchiul în şale, îi trecu braţul pe după gât şi vertebrele se desfăcură cu un mic zgomot înfundat, după care omul îşi încheie existenţa.

Hunter susţinu cadavrul până la pământ şi îl făcu să alunece sub vehicul.

Ziua în amiaza mare, un trecător s-ar fi întrebat unde dispăruse al doilea om, atât de rapidă fusese mişcarea.

Hunter îşi văzu de drum, făcu turul imobilului până la intrarea de serviciu şi intră într-un hol mic.

Un bărbat gras, aşezat pe treptele scării, se ridică imediat ca să-i ceară actele. Hunter îl lovi violent cu piciorul în burtă şi îi aplică o lovitură cu muchia mâinii la gât. Grasul dădu ochii peste cap şi se prăbuşi. Momentan nu mai exista. Hunter porni în grabă; nu avea la dispoziţie prea multe secunde.

Ajunse la etajul patru şi traversă holul cu Beretta în mână. Un tip ieşi din umbra unei uşi la jumătatea culoarului, apucând în trecere o armă. Beretta trase o dată şi omul se roti în loc şi căzu pe parchetul din faţa intrării în apartamentul lui Klingman, cu

faţa în jos.

Hunter trecu peste el şi deschise uşa cu o lovitură de picior.

Doi oameni care se aflau tolăniţi în faţa unui televizor, având la îndemână sandvişuri şi sticle de bere, încercară să se ridice şi să se protejeze. Nici unul dintre ei nu reuşi. Două gloanţe de 9 mm îi răsturnară imediat pe spate.

Hunter închise uşa şi parcurse apartamentul. Îl găsi pe Arthur Klingman într-o încăpere mică din spate, aşezat la un birou pe care se aflau două sticle de tequila şi o farfurie plină cu felii fine de lămâie.

Era un bătrân frumos cu părul alb, cu faţa bronzată şi bătută de vânt, cu privirea limpede şi bărbia voluntară. Semăna cu primii pionieri, cei care reuşiseră să învingă câmpiile şi nisipul din Texas.

Un bătrân dur.

Purta un costum kaki, iar partea de jos a pantalonilor era băgată într-o pereche veche de cizme. Mâinile, aşezate pe suprafaţa biroului, erau puternice şi noduroase; mâini de muncitor.

Se ridică lent, prudent, uitându-se cu atenţie la omul care stătea în faţa lui cu pistolul în mână.

„Mare ca Texasul şi gata la orice”, îşi zise Hunter.

— Judecata din urmă, anunţă bătrânul cu o voce maiestuoasă.

Hunter aruncă o medalie de trăgător de elită pe birou şi răspunse:

— Dacă vrei, Klingman.

— Sunt pregătit.

— Medalia nu e pentru tine.

Ochii bătrânului exprimau uimire.

— Atunci ce vrei?

— Am făcut o promisiune unei foarte frumoase şi foarte curajoase tinere. I-am promis că voi face tot ce pot ca să-i salvez tatăl.

Klingman făcu un pas înainte.

— Ai vorbit cu fata mea?

— E sănătoasă şi e în siguranţă.

Aruncă o cutie de chibrituri pe birou. Klingman o luă imediat.

— O vei găsi acolo. Camera 115. Te aşteaptă. Ia şi nişte haine, că nu are. Amicii tăi au încuiat-o într-o cameră, drogată şi în pielea goală.

Cu un gest violent, bătrânul mătură sticla de tequila de pe suprafaţa biroului.

— Ticăloşii! izbucni el.

Privirea lui furioasă se opri asupra lui Hunter, care îl privea calm, apoi se lăsă în jos.

— Dar eu sunt şi mai rău decât ei, mărturisi el cu o voce descurajată.

— Asta tu trebuie să vezi, răspunse Hunter.

— Ce ştii?

— Aproape tot. M-a ajutat şi Judith. Cunosc Flag 7. Planul Texas. Şi îl voi distruge, cu sau fără ajutorul tău.

— Ajutorul meu?

Hunter dădu scurt din cap.

— Judith crede că vei fi încântat să profiţi de această ocazie.

Klingman părăsi biroul.

Hunter puse Beretta la locul ei în tocul de piele.

Magnatul se opri în mijlocul încăperii, legănându-şi corpul înalt când într-o parte, când în cealaltă, ca un pin în bătaia vântului, cu ochii ţintă în tavan.

— Eu am început Flag 7.

— Ştiu. Acum îl poţi distruge. Nu-l mai poţi controla, Klingman. Trebuie să-ţi dai seama de asta.

— Am încercat, suspină texanul. Am încercat de mai multe ori să privesc realitatea în faţă. Dar... fir-ar să fie! Trebuie să existe un mijloc de scăpare.

— Nici unul, răspunse Hunter. Ai făcut un pact cu diavolul, Klingman. Aproape că te admir pentru asta. Ai repus totul în discuţie, e un lucru pe care îl înţeleg. Dar toţi pierd în urma târguielilor cu Organizaţia. Trebuie să recunoşti realitatea.

— N-am de dat socoteală nimănui! se răsti bătrânul.

— Ba da, fiicei tale, zise domol Hunter. Sau mie. E singura alegere pe care o poţi face.

Texanul zâmbi, şi Hunter înţelese de la cine moştenise Judith simţul umorului.

— Aş înfrunta mai curând diavolul şi toţi îngerii răi decât să fiu contra ei sau a ta, zise el. Am auzit ce-ai spus la televizor. A fost foarte convingător. E scandal mare în tot Texasul. Hunter, poţi să mă crezi sau nu, dar nu am avut nici un control asupra lui Flag 7 de când aceşti ticăloşi au venit să ne dea târcoale. Ai dreptate, mi-a scăpat de sub control. Am făcut un pact cu diavolul, e adevărat, dar aveam intenţii bune.

Hunter se uită rapid la ceas.

— Nu mai am timp, zise el. Putem vorbi pe drum. Să mergem.

— Unde?

— Poate să înfruntăm diavolul.

— O clipă.

Klingman luă o valijoară-diplomat care se afla pe o etajeră şi o întinse Exterminatorului.

— Cu ce se află înăuntru vei şti totul. Numai adevărul, jur. Hărţi, planuri, orare. Ia asta şi fugi; eu n-aş face decât să te întârzii, şi voi putea s-o scap pe Judith şi fără tine.

— Vom pleca împreună, zise Hunter apucându-l de braţ pe bătrân.

— Ca să mergem în infern, murmură Klingman.

Era o eventualitate familiară pentru Hunter.

Deseori fusese obligat să înfrunte infernul, dar niciodată peste cadavrul unui bătrân. Presiuni imense reuşiseră să-l abată pe Arthur Klingman – şi pe alţii – de pe drumul cel drept. Cel puţin avuseseră curajul să-şi pună în joc pielea. Acum planul lor luase o întorsătură proastă, pentru că îşi băgase nasul Mafia.

În ciuda spuselor unora, Bob Hunter nu se considera Dumnezeu. Nu-şi aroga dreptul de a judeca şi de a condamna oamenii ca Klingman. Considera că fiecare fiinţă se judeca şi se pedepsea singură.

Poate că Klingman avea dreptate şi poate că vor vedea amândoi malurile infernului înainte de a se face ziuă. Hunter spera să nu se întâmple aşa.

Îl duse pe bătrân într-un loc sigur, apoi îşi continuă drumul.

CAPITOLUL XVI

Vocea lui Jack Grimaldi era încordată, nervoasă.

— Bine că ai sunat, zise el. E ceva suspect la motel. Fata a plecat sau nu poate să răspundă la telefon. Sun din cinci în cinci minute de când am sosit.

Urmă o pauză, apoi Hunter răspunse:

— E liberă să facă ce vrea.

— Poate că îi e pur şi simplu frică să răspundă la telefon. M-am gândit şi la asta.

— Nu. I-am spus că va fi sunată. Ce tâmpenie. Şi l-am mai trimis şi pe Arthur Klingman acolo. În fine, trebuie să fie în stare să se descurce. Restul treburilor merg bine. Porneşte elicopterul.

— E pornit. Când şi unde îl vrei?

— Încă nu ştiu. Aştept să văd ce vor face ceilalţi, dar vreau să fiu gata să mă ţin după ei. Stai pe lângă telefon.

— OK. Ăăă... Am o informaţie care te va interesa.

— Ţi-am spus totuşi să stai în banca ta.

— Am stat în banca mea, după cum ai spus, dar nu pot să stau şi să mă uit pe pereţi. Am dat câteva telefoane. Am vrut să ştiu dacă se vorbea de fata lui Klingman. Nici o vorbuliţă. Dar am aflat altceva.

— Spune.

— Lileo şi-a trimis grosul trupelor acolo unde am atacat dimineaţă, la Klingman Wells. După toate aparenţele, am ratat ceva. Mi s-a dat de înţeles că există în jur de doi kilometri pătraţi ascunşi sub o plasă de camuflaj şi că sub această plasă se petrec lucruri foarte interesante.

— Ce fel de lucruri?

— Smintite. Dacă sursa mea nu minte, ar fi un punct de adunare al trupelor paramilitare.

— De ce nu? răspunse Hunter.

Mafia nu cunoştea limite în nebunia ei.

— Nu e totul. S-ar părea că acolo este stocat petrol brut în rezervoare ascunse. Tot acolo ar ajunge şi un oleoduct secret. Pentru stocarea rezervelor de carburant. Tipul mi-a spus că sub plasă sunt ascunse sute de maşini blindate, depozite de muniţii şi tot felul de chestii de-astea. Dar că nu ar fi trupe. Soldaţii sunt ascunşi în natură, la adăpost de priviri. Deci Lileo şi Quaso au trimis oameni ca să protejeze locul.

— Cine ţi-a spus asta, Jack?

— Un tip care face parte din grupul Quaso. Se ocupă de „fetiţe” la Dallas şi la Fort Worth. De ce? N-ai încredere în el?

— N-am încredere în nimeni, zise Hunter suspinând ostenit.

— În orice caz, dacă e o păcăleală, şi-au dat toată osteneala. Se pare că vor să arunce totul în aer mâine dimineaţă.

— În ce scop?

— Ca să ascundă ce făceau la Klingman Wells, aşa presupun. Mi s-a dat de înţeles că acolo s-ar afla destul petrol ca să pună în mişcare toate maşinile din Statele Unite timp de un an. Şi să arunce totul în aer? Crezi c-ar fi capabili?

După dosarele găsite de Hunter în valijoara-diplomat dată de Klingman, asta era o certitudine.

— Da. Ar putea să şteargă de pe faţa pământului Klingman Wells.

— Asta e tot ce-am aflat.

— E deja prea mult, zise Hunter cu o voce tristă.

— Dar pe cine ar putea să intereseze aruncarea în aer a patru puţuri de petrol? Crezi că încearcă să te atragă acolo cu povestea asta? Cine se ocupă de petrol?

— Mulţi oameni, Jack. După câte am aflat şi eu, curând va fi o nouă criză.

— Ce?

— Se pare că ţările exportatoare de petrol vor reîncepe să închidă robinetul.

— Oh, gogoşi de-astea auzim în fiecare zi!

— Da, dar tare mi-e teamă ca asta e adevărată. Este motivul existenţei acestei porcării de Plan Texas.

— Plan Texas? Ce mai e şi asta?

— O poveste dementă. Un preambul la ceea ce poate că se va întâmpla peste câţiva ani. Războiul terminal, Jack. S-a zis cu războiul ideologic. Războiul pentru supravieţuire într-o lume care începe să ducă lipsă de resurse naturale.

— M-ai lăsat în ceaţă undeva între Texas şi război.

— O să-ţi explic mai târziu. Dar va trebui să mergem la Klingman, Jack. Încălzeşte motorul elicopterului.

— Dar ce legătură are cu Mafia?

— Mafia seamănă cu furnicile care invadează picnicul, Jack. Acum, cel mai frumos picnic economic din Statele Unite este petrolul din Texas.

— Încep să înţeleg.

— Fireşte. Totuşi e şi mai grav decât îţi poţi imagina. Stai

lângă telefon, Jack. Te mai sun.

Hunter închise şi se întoarse la maşină. Instinctul de luptător era garantul propriei securităţi, dar mintea lui era prea preocupată de viitorul ţării sale.

Confiscarea petrolului din Texas... Era evident. Dar pe urmă, unde?

Oriunde, numai să fie petrol.

Într-un viitor apropiat, cei care vor controla petrolul, vor controla lumea.

Era o perspectivă înspăimântătoare.

Nu mai existase nici un război echivalent cu cel în care s-ar fi înfruntat marile puteri pentru supravieţuirea lor industrială. De aceea lui Bob Hunter îi păsa de cele patru puţuri din Texas.

Dacă ar fi trebuit, şi-ar fi dat viaţa ca să le salveze. Atâta vreme cât va trăi, nu va permite Mafiei să deturneze petrolul din Texas.

Era clar că informaţia lui Grimaldi era suspectă. Nimeni nu dădea atâtea detalii, decât într-un scop precis. Ar fi aruncat idioţii puţurile în aer? Dacă Hunter nu se ducea sau chiar dacă s-ar fi dus?

Hunter scutură din cap. Nu ştia decât că ar fi fost posibil. Din dosarul lui Klingman aflase că toate puţurile erau minate.

Indiscutabil, Exterminatorul trebuia să se ducă la Klingman Wells ca să vadă totul mai de aproape, fie că era sau nu vorba de o capcană.

Dar mai înainte avea două întâlniri: prima cu un agent de la Washington şi a doua cu un tip din Saint Louis.

Hunter avea câteva idei.

CAPITOLUL XVII

Hunter opri maşina Porsche în faţă la Federal Building şi semnaliză cu farurile.

Harold Brognola traversă trotuarul cu un pas liniştit, deschise portiera şi se trânti pe scaunul de lângă omul cel mai căutat din Statele Unite.

— Frumoasă maşinuţă, zise el.

Maşina porni din loc şi intră într-un şir de maşini. Exterminatorul se întoarse uşor spre agentul federal însărcinat să-l lichideze.

— Am cumpărat-o cu dolarii Mafiei. Ar trebui să le spui asta.

Brognola dădu din cap mârâind şi aprinse o ţigară. Era un bărbat de vreo patruzeci de ani, de talie mijlocie, nici gras, nici slab, care avea alura unei persoane cu care te puteai înţelege foarte bine. L-ai fi putut lua drept un vânzător la un magazin de pantofi care încearcă totuşi să-şi păstreze zâmbetul şi buna dispoziţie. În realitate era un agent federal, un doctor în drept, care hăituise mulţi ani de zile Mafia şi, la începutul războiului pe care Hunter îl pornise împotriva ei, reuşise să-l contacteze pe Exterminator şi apoi încercase să obţină pentru Hunter un ajutor guvernamental. Hunter refuzase acest ajutor.

Îi spusese lui Brognola:

— Acţionez singur şi în contul meu. Nu vreau să antrenez Statele Unite în rolul de călău.

Această atitudine făcuse impresie şi sporise respectul pe care Brognola îl avea faţă de Exterminator. Când guvernul îi dăduse misiunea să-l oprească pe Hunter, stima lui pentru fugar nu se micşorase deloc, ceea ce provoca un conflict serios în sufletul acelui om al legii.

— Nu e un asasin psihopat, îi spusese o dată şefului său. Putem avea încredere în el. Îşi va alege în mod judicios victimele. În momentul de faţă, el este ceea mai bună armă de care am dispus vreodată împotriva Mafiei. Ar trebui să-l subvenţionăm.

Dar Hunter nu vrusese să audă de subvenţionare, iar guvernul a făcut presiuni asupra lui Brognola.

La un moment dat, la Las Vegas, fusese constrâns să scoată personal arma împotriva lui, în ciuda reticenţelor pe care le avea. Asta fusese vânarea fiarei la Los Vegas. Hunter înţelesese foarte bine asta la vremea aceea.

Hunter luase hotărârea să nu tragă niciodată în forţele de ordine. Numai destinul vrusese să scape cu viaţă.

În urma acestui incident, Brognola ascultase mai mult de instinct decât de glasul datoriei. Respectul pentru Hunter rămăsese neştirbit.

Astfel se aliau uneori bombănind.

Brognola trase de câteva ori nervos din ţigară apoi se adresă Exterminatorului:

— Vreau să pleci din Texas. E un serviciu pe care ţi-l cer, dar tu faci cum vrei. Eu ţi-am făcut un serviciu, acum e rândul tău. Să spunem că prietenia sau frica îmi dictează această comportare. Dar aş vrea să fii în altă parte începând de la miezul nopţii.

Maşina Porsche se strecura cu abilitate printre şirurile de vehicule.

— Nu voi putea să termin până la miezul nopţii, Hal.

— Ai făcut şi aşa destul, răspunse agentul federal cu o voce amabilă. Şobolanii părăsesc corabia. Lasă-mă pe mine să duc partida mai departe. Mă voi ocupa de toate detaliile.

— Nici măcar nu le cunoşti, replică Hunter.

— Cunosc mai mult decât îţi închipui.

— Ştii de Flag 7? mormăi Hunter.

— Flag ce?

— Deci nu ştii.

— Stai puţin.

Hunter începu să râdă. Ai fi zis că e zgomotul unor cuburi de gheaţă care cad pe pardoseală.

— Nu vrei să-mi acorzi câteva ore în plus? întrebă Hunter.

Brognola se aşeză picior peste picior şi trase din ţigară.

— Până la ce oră?

— Am început în zori, voi termina tot în zori.

Agentul federal încuviinţă cu o mişcare bruscă a capului.

— OK. Le voi spune agenţilor mei să se odihnească în seara asta. Dar nu-ţi voi acorda nici o secundă în plus. Ţi-ai făcut duşmani mulţi prin partea locului, amice. Oamenii mei vor porni în zori pe urmele tale. Te previn... amical. Acum spune-mi ce e cu Flag ăla?

— Flag 7, explică Hunter este o ideologie originală a unui anume Arthur Klingman, un magnat al...

— Îl cunosc după nume, zise suspinând Brognola.

— Toţi gangsterii din Statele Unite îl cunosc după nume, replică Hunter. Proiectul iniţial a scăpat de sub controlul lui

Klingman. Asta a început pentru că marile societăţi petroliere au vrut să sugrume micile societăţi independente. Klingman a simţit de unde bate vântul şi a înţeles că micile întreprinderi erau condamnate să piară pe termen scurt. Aceşti texani sunt nişte oameni duri, Hal. Cu atât mai mult cu cât au trudit o viaţă întreagă la sondă. Ei bine, s-au organizat ca să pună la cale o operaţiune pe care au numit-o Flag 7. Presupun că e un tribut adus spiritului lor de independenţă. La început era doar un simbol. Un răspuns dat capitaliştilor care ar fi vrut să manipuleze Texasul. Îi înţeleg. Apoi lucrurile s-au deteriorat. S-au amestecat nişte nebuni. Politicieni necinstiţi şi financiari corupţi şi-au dat mâna ca să facă din Flag 7 un proiect de independenţă a Texasului. Republica Texas. Nu glumesc. Ba chiar au înarmat un grup paramilitar şi au o putere în acest stat pe care nici nu ţi-o poţi imagina.

— Asta explică amestecul lui Spellman, zise Brognola.

— Bineînţeles. Nat Spellman era directorul serviciului lor de informaţii. La ordinul lui au fost puse microfoane peste tot, chiar şi la guvernator. Avea oameni în staţia naţională de relee de comunicaţii de la El Paso.

Brognola se strâmbă.

— Incredibil! Dar ce vor? Al doilea război de secesiune?

Hunter ridică din umeri.

— Nu ştiu. E o chestie complet smintită. La început am crezut că vor să controleze politica şi economia statului, dar acum deţin dovezi că voiau şi mai mult. Tipii ăştia vor într-adevăr să facă din Texas o republică. Ca pe vremuri.

— Sunt nebuni, zise nervos Brognola.

— Nebuni, dar nebuni periculoşi. Convergenţa diferitelor interese ar fi putut să facă totul să funcţioneze. Au deja o putere politică imensă şi baze financiare solide, iar acum prietenii noştri mafioţii se amestecă şi ei. Statul ăsta e pierdut, Hal.

— Dar tot nu înţeleg ce...

Hunter nu digerase nici el prea bine ce povestea dar îşi continuă explicaţiile.

— Ştiu că pare ridicol. Mai ales din cauza tipilor din Organizaţie, pentru că ei au în principiu totdeauna picioarele pe pământ. Totuşi, oamenii nu-şi dau seama cu adevărat de importanţa naţională a Texasului. Să luăm numai petrolul. Ştii ce cantitate de petrol american provine din Texas? O treime.

— Da. Stai, lasă-mă să mă gândesc.

Brognola stinse ţigara şi aprinse imediat alta.

Hunter continuă să se strecoare cu prudenţă printre şirurile de maşini, reflectând în tăcere.

După un moment, Brognola suflă fumul şi zise:

— Da. Încep să înţeleg o mulţime de lucruri. Ai dreptate în legătură cu Texasul. Este una dintre zonele cele mai bogate din Statele Unite. Din lume. Nu mă refer numai la petrol. Există tot felul de minereuri şi de materii prime. Agricultura e fantastică, industria la fel. Nu-mi vine greu să cred că există nişte oameni care vor să facă din acest stat o republică. Dar nu prea-mi dau bine seama cum au de gând să reuşească. E ceva enorm, mult prea ambiţios...

— Apropo de enorm. Ştiai că de la El Paso la Beaumont e o distanţă mai mare decât de la New York la Chicago? Asta este una dintre problemele Texasului, Hal. E prea mare. Poliţia nu reuşeşte să se descurce. Efectivul este prea redus. Şi nu va reuşi niciodată, chiar dacă ar folosi avioane de patrulare.

— OK, dar să uităm de poliţişti. Nu poţi răpi un stat naţiunii. Abraham Lincoln a dovedit asta.

— Poate, răspunse Hunter. Dar există mai multe feluri de a purta războiul. Eu sunt cel mai în măsură, să ştiu asta. Tipii ăştia nu glumesc.

Brognola dădu din cap cu convingere.

— Cum vor proceda?

— Prin şantaj.

— Ce?

— Vor prelua puterea prin bacşişuri mari şi plasându-şi oamenii în partidele politice. Apoi vor face presiuni asupra tuturor ca să pună mâna pe economie. Nu va mai exista nici justiţie şi nici resurse federale în Texas. Resursele vor aparţine republicii. „Texasul texanilor.” Wall Street şi Zürich să se ducă la naiba.

— Chestia asta nu stă în picioare, zise Brognola. E un scenariu politico-fantastic!

— OK, admise Hunter, dar deţin un atu.

— Care?

— Petrolul.

— Ce?

— Petrolul.

Urmă o tăcere apoi Brognola mărturisi:

— Mă depăşeşte.

— Şi pe mine.

— Deci... Naţionalizează petrolul texan, ceea ce e dreptul lor

pentru că şi-au proclamat independenţa. Cine vrea să cumpere petrol texan are tot interesul să se arate înţelegător.

— Exact. Ar putea să meargă. Dacă operaţiunea e bine condusă, poate să reuşească. Mai ales când te gândeşti la creierele care conduc totul: amicii noştri din Mafie, Hal. *Cosa di tutte cose.* Marea lovitură care le depăşeşte pe toate celelalte.

— Trebuie să mă mai gândesc la asta!

— Cum vrei, dar eu am treabă.

— Amândoi avem treabă! Scuteşte-mă de aiureala ta cu omul liber. Mergi mai departe.

Hunter zâmbi şi repetă turul oraşului.

— *Petrol Power,* zise Brognola, asta e chestia. Partea cea mai gravă, Bob, e că, într-adevăr, va exista o criză de energie. Zilele trecute am stat de vorbă cu un membru al cabinetului prezidenţial. Era foarte îngrijorat. Ar putea să se ajungă chiar la o raţionalizare a benzinei. Tipul era îngrijorat mai mult de aspectul Mafie-piaţa neagră. Furturi şi revânzări. Dar nimănui nu i-a trecut prin minte că Mafia va încerca să-şi însuşească toată piaţa!

— Criza asta e gravă, Hal?

— Foarte. Ajungem la fundul sacului cu resursele.

— Dar importăm.

— Nu destul. Nu avem destule porturi care să poată primi un super-petrolier. Nu avem...

— Bine, de acord, e grav. Deci, dacă suntem lipsiţi de petrolul texan, suntem terminaţi. Am dreptate?

— Din păcate.

— Trebuie jucat pe o singură carte. Nu are importanţă dacă reuşesc sau nu să creeze o republică. Rezultatul va fi acelaşi, chiar şi în caz de eşec.

— Nu...

— Taci şi ascultă-mă. Ţi-am spus că au recrutat un fel de armată. Fiecare om. A primit un antrenament de sabotor. Ţi-am vorbit şi de şantaj. Să vezi ce vor face. Grupuri paramilitare vor invada câmpurile de petrol ca să le ocupe. Vor închide puţurile, vor bloca rafinăriile, vor opri sondele şi vor închide vanele la conducte. Şi-au făcut mână la Klingman. Între timp, îi vor convinge pe texani că Texasul le aparţine şi, având în vedere mentalitatea oamenilor de-aici, nu va fi prea greu. Pe urmă vor...

— Stai puţin, zise Brognola întrerupându-l. Spui că vor ocupa câmpurile de petrol? Ăsta e planul lor de bătălie?

— Da. Şi se antrenează de luni de zile. Au minat câmpurile.

— Ce?

— Au pus explozibili. Ţi-am spus că se joacă ori-ori! Vor mina toate puţurile statului şi vor fixa un mecanism de autodistrugere. Ăsta e şantajul. Evident, nu e uşor să te înfrunţi cu Unchiul Sam. Dar şi preşedintele se va gândi de două, ori înainte de a se lipsi de o treime din rezervele de petrol ale ţării. Şi „amicii" noştri ştiu ce fac. Klingman Wells e deja minat. Între timp, pompează tot petrolul şi îl stochează discret în rezervoare ascunse. Nu cred că vor într-adevăr să arunce în aer câmpurile, dar o vor face dacă sunt obligaţi.

— E un plan dement, bombăni Brognola.

— Bineînţeles. Şi Hitler era dement, şi ştii foarte bine cât rău a făcut. *Ori-ori!* Aşa că, dacă ai impresia că o să plec frumuşel la miezul nopţii, te înşeli amarnic. Doar dacă aş putea să-i iau cu mine pe toţi smintiţii ăştia.

— Ar putea să devină ceva epidemic, zise Brognola cu o voce posacă. Închipuie-ţi că Louisiana şi Oklahoma fac la fel ca Texasul şi devin republici cu petrol. Şi dacă toate statele producătoare ar face la fel?

— Ar fi logic.

— Bineînţeles. Dar asta nu s-ar opri la Statele Unite. America Centrală ar prelua ideile şi ar deveni ostilă. Canada a şi făcut asta. Cât priveşte arabii, de ei nici să nu mai vorbim. Pe toţi dracii! Nu ţi-ai zis niciodată că civilizaţia e un lucru tare fragil?

— Tot timpul îmi spun asta, răspunse Hunter. Şi asta rezumă foarte bine viaţa mea.

— Da, înţeleg, zise Brognola dând uşor din cap.

Stinse ţigara şi îşi puse mâinile la ceafă.

— Spune-mi ceva încurajator.

— Am dat câteva lovituri, am adresat ameninţări. Cei care sunt mai puţin nebuni încep să părăsească corabia. Klingman voia să renunţe de multă vreme, dar Organizaţia îi ţinea fata sechestrată ca să-l ţină în frâu. L-am suprimat pe directorul serviciului lor de informaţii, pe şeful propagandei şi pe principalul lor financiar. În spatele tău se află o servietă-diplomat. Ia-o cu tine. Documentele din ea poate că nu vor convinge pe nimeni la Washington că ameninţarea e reală. Dar nu se ştie niciodată.

— OK, mulţumesc. Cum te mai simţi?

Hunter zâmbi.

— Tot bine. Am băgat puţin spaima în reprezentanţii locali ai Mafiei. Sper ca efectul să fie de durată.

— Cine e aici?

— Pe reprezentantul şef îl cheamă Quaso. Azi a venit alt tip:

Lileo. A venit însoţit de vreo sută de oameni. Efectivul lui Quaso este prea împrăştiat ca să-mi facă rău, dar Lileo îmi pune o problemă. Va trebui să mă ocup urgent de el.

— Ăăă... Nu te „freca” prea tare de poliţiştii texani. Ar putea să fie răi.

— Mulţumesc. Dacă văd unul, o să-l ocolesc pe departe.

— Şi fii atent la Lileo. L-am descoperit în dosarele mele. E o mică viperă din Mississippi; e foarte ambiţios. E un personaj extrem de periculos.

— Trecutul lui?

— Teroarea de pe Bourbon Street. A fost braţul executor pentru Organizaţie la Biloxi timp de câţiva ani. A început prin a rupe mâinile recalcitranţilor. Apoi şi-a câştigat un loc printre cei mari datorită unor speculaţii mobiliare. Asociaţii lui au dispărut în mod misterios, pentru ca în cele din urmă să fie descoperiţi într-o mlaştină din Louisiana. Are sânge *cajun* de la mama lui. Şi e la a şasea generaţie de mafioţi prin tatăl lui care a fost un mare prieten al lui Huey Long; iar unchiul său e un mare politician în Louisiana.

— Cazier?

— Arestat de vreo douăsprezece ori în Louisiana sau în Mississippi. Niciodată inculpat.

Hunter suspină.

— Bun, e „copt”.

— Lasă-mă undeva.

— Bine.

Hunter răsuci brusc volanul şi conduse în linie dreaptă spre Federal Building.

— Câţi agenţi te însoţesc?

— Destui. Spune-mi foarte precis unde nu trebuie să te caut?

Hunter îi zâmbi, apoi răspunse:

— Nu trebuie cu nici un preţ să mă cauţi la Klingman Wells.

— Bine, o să mă uit în altă parte. Ăăă... Ce se va întâmpla la Klingman Wells?

— Am fost invitat acolo.

— Înţeleg. Nu... Ăăă... N-au intenţia să arunce baraca în aer în seara asta?

— Dacă au intenţia asta nu înseamnă că vor şi reuşi.

— Subtilităţile minţii lui Hunter...

— Vreau să spun că nu vor reuşi. Îţi garantez.

Brognola suspină şi trase pe genunchi servieta-diplomat a lui Arthur Klingman.

Hunter reduse viteza şi opri lângă trotuar.

Brognola deschise portiera, ezită apoi se întoarse şi zâmbi.

— Salut, soldatule. Noroc la vânătoare!

Apoi coborî, trânti portiera şi îl văzu dispărând pe Exterminator.

Trebuia să vâneze toată noaptea.

Norii se adunau deasupra Texasului.

CAPITOLUL XVIII

Trecuse puţin de nouă seara când maşina Porsche se opri în faţa porţii mari de fier a casei vechi din fostul cartier rezidenţial din Dallas.

Un om se apropie de maşină ca să se uite cu atenţie la omul de la volan. Hunter se uită la el încruntat şi murmură:

— *Amigo.*

Asta însemna „prieten” chiar şi în Texas, dar santinela părea să aibă unele îndoieli.

Mai înainte de a se putea decide, Hunter se răsti:

— La dracu, m-am plimbat tot oraşul ca să dau de voi! Iar nenorocitul ăla de aeroport se află la şaptezeci de kilometri dincolo de orizont! Şi, la naiba, n-am mai văzut un ţinut atât de anost! M-am speriat că ajung la capătul lumii şi cad în gol. Uiţi de teoriile lui Cristofor Columb! Iar nenorocitul ăsta de oraş se întinde în toate părţile şi nu ajunge nicăieri. De două ore, amice, mă învârtesc în cerc şi nu ajung nicăieri. Şi ce naiba căutaţi în cartierul ăsta rablagit?

Santinela îi zâmbi compătimitor.

— Hei, încă n-ai văzut gagicile din Texas! Stai puţin. Te asigur că au un relief bogat! De unde vii?

— New Jersey, răspunse Hunter. Trebuie să vorbesc personal cu domnul Lileo. Te rog să nu-mi spui că nu-i aici!

Santinela începu să râdă.

— E aici, zise mafiotul, nu-ţi face griji.

Îi arătă cu degetul direcţia.

— Mergi până la casă. Dar fără grabă. Patronul e foarte nervos în seara asta.

Hunter se uită în direcţia pe care i-o arăta mafiotul apoi în parc. Era noapte de-a binelea dar, după toate aparenţele, nu erau multe patrule. Scoase capul din maşină şi întrebă pe un ton complice:

— De-asta ne ascundem aici? A început circul?

— Cam aşa, răspunse santinela. Mai bine să nu faci gură mare dacă ţii la pielea ta. Înţelegi ce vreau să spun, nu?

Hunter înţelegea foarte bine. Străbătu aleea şi opri pe peluza din faţa casei.

Câţiva tipi ieşiră pe peron ca să se uite la maşină. Le făcu un semn amical şi le strigă:

— Liniştiţi-vă, băieţi, a sosit speranţa statului New Jersey. Puteţi să vă duceţi toţi la culcare.

Unul dintre tipi făcu un gest cu mâna însoţit de o onomatopee ironică.

Hunter deschise portbagajul maşinii în care se afla arma lui favorită: o M16/M79, cu ţevi suprapuse. Gloanţele de 7,62 ieşeau din 16 ca fulgerele, iar incredibila 79 trăgea cu proiectile explozive de 40 mm, alice, gloanţe cu fragmentare, minigrenade, grenade cu gaz sau fumigene.

Puse banduliera după gât şi arma suspendată la jumătatea pieptului, traversă peluza şi se opri în faţa casei.

În timp ce încărca cu gloanţe explozive M79, unul dintre tipii de pe peron strigă:

— Ce mai e şi chestia asta?

— Judecata din urmă, replică Hunter.

Atinse uşor cu degetul trăgaciul lui M16 şi mătură peronul cu o rafală. Cei doi oameni care se aflau acolo fură uşor ridicaţi în aer apoi aruncaţi peste zidul faţadei.

Fără să oprească mişcarea. Hunter atinse trăgaciul lui M79, cu arma îndreptată puţin mai la stânga. Uşa dispăru sub impactul gloanţelor explozive.

Zgomotul de tunet al exploziei încă nu se potolise când un om făcu turul casei în fugă şi sosi la timp ca să primească în piept o rafală de M16.

Apoi Hunter expedie o rafală de alice spre gaura fumegândă unde se afla uşa, ca să calmeze orice iniţiativă născută în acea zonă.

O mână cu un pistol apăru în spatele unei ferestre de la primul etaj. Un glonte exploziv lovi fereastra, luând cu el o parte din zid. Cadrul ferestrei şi omul ciopârţit, care răcnea ca un animal rănit, se prăbuşiră la pământ în mijlocul unui strat de muşcate.

În întuneric se auziră zgomote de paşi. Hunter încărcă o grenadă lacrimogenă în culasa lui M79, o lobă în sectorul noilor veniţi după care le expedie gloanţe cu M16.

Se deplasă pe lângă faţada casei, la marginea zonei de umbră, trăgând în tot ce mişca. Mafioţii erau cuprinşi de panică; oamenii ţipau, alergau în toate direcţiile; flăcări ţâşneau de peste tot. În curând nu mai rămase nici un loc în întuneric. Tot parcul se aprinse ca un pom de Crăciun.

Hunter mai trase câteva gloanţe explozive în casă apoi câteva grenade lacrimogene înainte de a se întoarce la maşina în care îşi puse arma, apoi demară în trombă.

Intenţionase doar să provoace panică, şi reuşise perfect. Acum trebuia să se grăbească.

Altul avusese aceeaşi idee: santinela. Îşi părăsise postul şi venea pe alee gonind din greu. Hunter apăsă brusc pe frână, se opri derapând, întinse braţul pe geamul coborât, acceptă fără să protesteze arma pe care i-o înmână santinela şi îi puse în palmă o medalie de trăgător de elită.

— Dă-i asta lui Lileo, zise Exterminatorul. Chiar dacă e mort.

Tipul holbă ochii la el paralizat. Şi rămase în aceeaşi poziţie şi când maşina ieşi pe poarta mare de la intrare.

— Adio, *amici,* mormăi Hunter uitându-se în oglinda retrovizoare.

Nu avea nici un mijloc de a evalua răul pe care li-l provocase. Şi nici nu-i păsa de asta. Un lucru era sigur. Casa era distrusă, flăcările se ridicau de-a lungul pereţilor şi zidurilor, urcând pe acoperiş, depăşind cele mai înalte crengi ale copacilor, luminând cartierul.

Pagubele nu se măsurau nici în morţi şi nici în dolari. Mafioţii veniseră în Texas ca să se războiască, şi acum învăţau pe pielea lor ce înseamnă războiul revăzut şi corectat de Exterminator.

Era o experienţă destul de dureroasă.

— Iar acum, zise Hunter adresându-se maşinii, o să te schimb cu o „mulinetă”.

Războiul avea să sporească în intensitate foarte curând; o puternică escaladare a violenţei.

*

* *

Hunter nu-şi dădea probabil seama de importanţa atacului său, nici de consecinţele lui, dar în acel moment un anumit şef, pe jumătate gol, cu hainele făcute zdrenţe, cu faţa plină de sânge, ieşea din incendiu clătinându-se şi se prăbuşea pe iarba peluzei gâfâind.

În urma lui apărură doi oameni, ducând resturile carbonizate ale răposatului Joe Quaso. Dădură drumul cadavrului, care se rostogoli în iarbă lângă şeful lor, apoi plecară după altcineva. Lileo se uită un moment la ce mai rămăsese din frumosul Quaso, îşi reprimă senzaţia de greaţă şi întoarse ochii în altă parte.

De acum înainte, Quaso pusese cruce la gagicuţe!

Şeful brigăzii anti-Hunter începea să înţeleagă mai bine ce însemna Exterminatorul. Tresări violent când santinela de la poartă se lăsă în genunchi lângă el şi îi întinse mica medalie.

— Mi-a spus să vă dau asta, şefule, zise mafiotul.

Lileo îi dădu cu violenţă peste mână şi scuipă în iarbă cu dispreţ.

— Cum a intrat? întrebă el cu o voce rece, controlată.

— Nu ştiu, şefule, minţi santinela. Deodată ne-am pomenit cu el aici. Trăgea în toată lumea. Niciodată n-am mai văzut una ca asta.

— Şi nici n-ai să mai vezi, îi promise Lileo. Adu maşina. Ne cărăm înainte de a veni poliţia.

— Unde mergem, şefule?

— Să-l prindem din urmă pe ticălos, acolo mergem! Dacă pun mâna pe el, cred că aş fi în stare să-i beau sângele!

— Şi eu, şefule.

Dar Lileo ştia că omul minţea.

Acel pistolar de două parale ar fi fugit bucuros până la frontiera statului. Probabil că şi ceilalţi aveau acelaşi sentiment... cei care mai erau în stare să simtă ceva...

— Adu maşinile! se răsti Lileo. Să ştie toată lumea că dublez recompensa! I-ai văzut maşina? Ai văzut-o?

— Da, domnule. O maşină Porsche cenuşie nou-nouţă.

— Un convoi! Formaţi un convoi! Şi nu lăsaţi aici cadavrele. Puneţi-le în portbagajul maşinilor. Haide, mişcă-te!

Avea să înceapă marea cursă.

Marea cursă care îi ducea pe toţi spre furtună.

CAPITOLUL XIX

Era aproape zece seara. La Holiday Inn, tabăra lui Hunter, seara era foarte plăcută; Steve şi Willie cântau şi era mult public. Parcarea era plină lângă cabaret, dar goală lângă motel.

Grimaldi branşă legătura interioară şi se adresă lui Hunter:

— Eşti sigur că vrei să aterizezi aici? Un elicopter nu trece neobservat.

— În parcare, în partea din spate, îi răspunse vocea lui Hunter. Cât mai aproape posibil de camionetă. Vei face transferul de arme. Încarcă cât de multe poţi; mai ales armele mari.

Grimaldi dădu din cap, coborî aparatul până la nivelul unui copac, apoi se strecură într-un spaţiu liber la cinci metri de Ford. Aterizară cu o mică zdruncinătură şi Grimaldi opri motorul.

Hunter deschise portiera, se uită la ceas şi dădu alt ordin:

— Dacă nu mă întorc peste două minute, pleci imediat fără să te mai întorci.

Îmbrăcase combinezonul negru de luptă şi purta pe el tot arsenalul. Auto-Mag era la şold. Beretta se afla la subsuoara stângă. Bandulierele îi barau pieptul, încărcate de muniţii şi de grenade.

Nu avea timp de pierdut. Făcea o recunoaştere care nu putea să aştepte până a doua zi când s-ar fi putut să nu mai fie în viaţă.

Deschise brusc uşa camerei 115, aruncă o privire, închise uşa, plecă şi traversă patio din jurul piscinei, unde câţiva înotători întârziaţi îl priviră cum trece ca pe o apariţie neverosimilă. Intră în holul motelului. Acolo se aflau câteva cupluri, aşezate în fotolii, aşteptând o masă la cabaret. Se auzeau vocile lui Steve şi Willie şi melodia lor acoperea discuţiile clienţilor.

Un bărbat obosit, îmbrăcat într-un costum mototolit şi cu ochii încercănaţi, cedă locul în faţa biroului de la recepţie războinicului în negru, privindu-l cu gura căscată. Expresia de pe faţa lui părea că spune „Nu-mi vine să cred ce văd, dar în Texas totul e posibil...”

Recepţionerul era şi el uimit la culme, dar îşi păstra calmul impus de funcţie.

— Da, domnule. Cu ce pot să vă fiu de folos?

Hunter puse o medalie pe birou.

Recepţionerul o luă în mână şi se uită la ea.

— Da, domnule Hunter?

— Era o doamnă în camera 115, zise Hunter cu o voce monocordă şi care nu îngăduia replică. Nu mă face să-mi pierd timpul, sunt grăbit. Unde e?

Recepţionerul se uită în jurul lui în hol, căutând zadarnic un ajutor. Dar, ca prin miracol, holul se golise; peste tot plana o tăcere de moarte.

Se strădui să zâmbească şi răspunse:

— O tânără blondă, da, domnule. E ciudat că mă întrebaţi de ea. Un alt domn – mai în vârstă decât dumneavoastră – a venit mai adineauri şi mi-a pus aceeaşi întrebare...

— Îţi dau zece secunde, zise cu răceală Hunter. Unde e?

— Dar încerc să vă explic. N-am văzut-o niciodată pe doamna de la 115. Dar recepţionerul de zi a recunoscut-o după o fotografie şi le-a spus că o văzuse dimineaţă în cursul unui control al poliţiei. Nu...

— Cui a spus asta?

— Celor doi bărbaţi care au venit în seara asta, Grover se mai afla încă aici. Acei oameni aveau fotografia unei blonde foarte frumoase. Primul a spus că e vorba de soţia lui şi că era în căutarea ei. Al doilea a vrut să ne dea la fiecare câte o bancnotă de douăzeci de dolari; a spus că e detectiv particular. Grover a recunoscut-o pe tânăra femeie şi...

— Descrie-mi-i pe aceşti oameni, îi ceru Hunter.

Recepţionerul dădu din umeri neputincios. Terorizat de acest interogatoriu neaşteptat, omul îşi pierdea în mod vădit calmul profesional. Acest gen de situaţie nu fusese prevăzut de profesorii de la şcoala lui de specialitate. În salon începea să se facă simţită o reacţie.

Două doamne în vârstă, care se aflau în patio, afară, îşi lipiseră feţele de geam şi se uitau la Exterminator cu o faţă năucită, cu mâinile lipite de faţă.

Hunter puse mâinile pe suprafaţa biroului.

— Nu-ţi voi face nici un rău, se strădui el să spună cu o voce calmă. Dar e o problemă de viaţă şi de moarte pentru acea femeie. Spune ceva!

Recepţionerul se destinse brusc.

— Bărbatul care zicea că e soţul ei era... Avea un aer de om rău. Un tip dur. Şi vorbea cam ciudat...

— Cum, ciudat?

— Păi...

— Ca un animal? sugeră Hunter.

— Da, domnule. Mai curând mârâia decât vorbea. Şi îşi trăgea

nasul bombănind.

— Mulţumesc, zise Hunter.

Se întoarse brusc şi părăsi holul cu un pas rapid. Pierduse deja mult timp.

Palele elicopterului se roteau şi un grup de gură-cască se strânsese în jurul aparatului. Hunter îşi croi drum printre curioşi.

Grimaldi schiţă un zâmbet forţat.

— Am încărcat ce era mai mare. Ce-ai aflat?

— Decolează, îi zise Hunter trântind portiera.

Motorul scoase un zgomot strident şi aparatul făcu un salt spre cerul întunecat.

Hunter îşi puse căştile şi-i zise pilotului:

— Animalul a găsit-o şi a luat-o înapoi.

Grimaldi, uluit, făcu ochii mari.

— Cum de a acţionat atât de repede?

— Folosind aceeaşi tehnică ca şi poliţiştii. Uneori m-am întrebat cine ar fi cel mai bun poliţist şi cine ar fi cel mai bun gangster.

— Te-am prevenit că e şiret. Are un instinct de animal.

— Da. A trecut pe-aici şi Klingman. A pus aceleaşi întrebări ca şi mine; probabil că a obţinut aceleaşi răspunsuri.

— Asta îţi schimbă planurile?

— Nici vorbă. Toate indiciile duc spre aceeaşi ţintă.

— Puţurile deci?

— Întocmai, răspunse Hunter cu o voce sinistră.

Toate bucăţile jocului de puzzle începeau să se potrivească perfect unele cu altele. Tensiunea creştea şi în curând avea să atingă nivelul critic.

Hunter recunoscu ghemul rece din stomac care îi îngreuna respiraţia. Nici o campanie nu semăna cu celelalte. Fiecare avea propriile ei ţinte, pericolele şi situaţiile ei neprevăzute. Şi fiecare părea la fel de urgentă. Dar toate aveau un numitor comun: responsabilitatea care cădea numai pe umerii lui Bob Hunter, Exterminatorul. Asta nu ştirbea cu nimic ajutorul pe care i-l dădea Jack Grimaldi sau alţi aliaţi de ocazie, dar în final, participarea lor nu făcea decât să confere o mai mare anvergură misiunii şi să înmulţească hazardurile. Cu atât mai mult creşteau şi responsabilităţile lui Hunter.

Ghemul rece din stomacul lui era manifestarea fricii, dar nu a fricii de moarte sau de suferinţe, căci Hunter ştiuse totdeauna că Exterminatorul nu va părăsi partida înainte de ultima secundă a vieţii. Va lupta până la moarte, şi va accepta gândul morţii în

luptă aşa cum trăise prin luptă!

În schimb, era stăpânit de alt fel de frică: frica de a se înşela, de a eşua.

Va reuşi? Totul depindea de deciziile pe care le va lua. Cea mai mică greşeală ar fi compromis pentru totdeauna victoria, ba chiar şi continuarea acţiunilor sale.

Pentru că era Bob Hunter, pentru că era Exterminatorul, se condamnase la succes. Cu orice preţ.

— Da, îi repetă el lui Grimaldi. Ţintă confirmată, misiunea continuă.

Astfel totul avea să se hotărască la Klingman Wells, acolo unde şi începuse partida.

CAPITOLUL XX

Miezul nopţii.

Jim Tolucci, „Animalul”, supraveghea schimbarea gărzii. Nu mai era posibil să încaseze încă un bombardament ca cel din zori.

Mergea şchiopătând, din cauza exploziilor provocate de ticălosul de Hunter, dar ar fi fost în stare să meargă în patru labe ca să se răzbune.

Ar fi putut să lase o echipă la motel pentru cazul în care Hunter s-ar fi întors în acel loc. Dar fata lui Klingman jurase că nu mai avea intenţia să se întoarcă. Tolucci îşi pusese oamenii s-o burduşească de ajuns ca să creadă ce spunea. Prin urmare, Hunter nu intenţiona să se mai întoarcă la motel.

Totuşi, instinctul lui îi spunea că Hunter va afla de această a doua răpire a fetei. Era sigur că vine iar după ea.

Exact asta voia şi Animalul: să-l întâlnească din nou pe Hunter, dar pe propriul său teren şi după ce pregătise o ambuscadă fabuloasă.

Pista era minată. Să încerce numai să aterizeze!

Grilajul gardului era electrificat. Să pună numai mâna pe el!

Toate aparatele instalate de general – maşinile electronice pe care Tolucci la început le dispreţuise, acum erau branşate. Numai să încerce Hunter să intre în incintă – paf! – căci fălcile de oţel ale capcanei aveau să-l înghită prinzându-l fără scăpare! Nici o brigadă întreagă n-ar fi putut să scape.

La început Quaso îi trimisese oameni. Apoi Lileo îi trimisese o echipă. Împreună cu mexicanii de care dispunea, acum avea sub ordinele sale o adevărată armată. Apăra o tabără imposibil de cucerit.

Numai să încerce Hunter să-l atace din nou pe Jim Tolucci, şi va înţelege atunci de ce i se zicea Animalul!

Caporalul mexican zâmbi cu toată gura lui *El capitán* şi anunţă că garda se afla pe poziţie şi pregătită pentru orice.

Tolucci părăsi gândurile pline de ură care îl vizau pe Hunter şi îi zise caporalului:

— Dacă găsesc un om dormind, îl împuşc pe loc. Ar fi bine ca oamenii să ştie asta.

— *Si, capitán. Los soldados* nu vă vor dezamăgi a doua oară.

Tolucci dădu din cap afirmativ, porni în direcţia casei, apoi se

opri brusc şi ridică ochii ca să scruteze cerul.

— Ai auzit? îl întrebă el pe caporal.

Mexicanul nu-i răspunse, dar şi el ridicase capul ca să se uite în sus.

Tolucci auzi din nou zgomotul depărtat.

— Un elicopter! exclamă el.

Luă un aparat de emisie-recepţie agăţat la centură şi îşi alarmă armata.

— Căscaţi ochii! Vine cineva! Priviţi-l până aterizează şi înconjuraţi-l imediat ce va atinge pământul!

Apăsă pe un buton din centrul aparatului şi incinta se lumină brusc. Porni cu un pas grăbit spre *hacienda.*

Zgomotul de mulinetă al palelor se apropie şi mai mult în timp ce Animalul traversa spaţiul gol al incintei. Luminile de poziţie îi semnalară prezenţa apoi, în întuneric, apăru brusc fasciculul luminos al farului de sub coca aparatului.

Elicopterul avea să aterizeze în faţa *haciendei?*

— Atenţie! Atenţie! mormăi Animalul, cu aparatul de radio lipit de gură. Tipul e şiret! Apropiaţi-vă cu echipele!

Micul aparat ateriză în zona luminată, având pictată pe laturi firma unei societăţi de aviaţie din Dallas.

Tolucci se apropie de linia trăgătorilor gâfâind, aşteptă cu nerăbdare ca rotoarele să se oprească, apoi văzu deschizându-se o uşă culisantă.

Un tip înalt sări din cabină, se aplecă în faţă ca să se ferească de pale, apoi îşi îndreptă spatele.

Purta nişte pantaloni kaki, avea o chică de păr alb şi o bărbie agresivă.

Privirea lui furioasă nu luă în seamă linia oamenilor înarmaţi ridicată în faţa lui şi zări faţa lui Jim Tolucci, Animalul.

— Imbecilule! se răsti bătrânul. Ce-ai făcut cu fata mea?

*

* *

Hunter termină cu examinarea hărţii zonei de război, o puse pe genunchii lui Grimaldi şi îi zise:

— Spellman a pus să se instaleze un sistem electronic de securitate. Dimineaţă nu era branşat, dar sunt convins că în seara asta e pus în funcţiune. Îţi voi cere să faci eforturi de navigaţie, bătrâne.

— Ascult, zise pilotul imperturbabil.

— Aş vrea să mă laşi, fără să aterizezi, lângă aceste construcţii noi. Aici.

Degetul i se aşează pe hartă, între rezervoarele de stocare şi incinta de securitate.

— După indicaţiile de pe hartă, există un şanţ nord-sud aici. Instalează un nou oleoduct cu un diametru de un metru de la incintă. Şanţul este adânc de aproape un metru şi optzeci de centimetri. Deci ar trebui să trec neobservat. Unele porţiuni de conductă sunt deja pe poziţie, altele sunt rânduite alături, gata să fie instalate. Voi arunca o privire. Poate că am să pot pătrunde în incintă folosindu-mă de această conductă.

Grimaldi fluieră uşor.

— Mi se pare cam riscant, zise el.

— Totul e riscant, replică Hunter. Dar cea mai periculoasă va fi intrarea în incintă. Există o pompă nouă, am văzut-o dimineaţă. Ferestrele nu sunt încă instalate şi toate maşinile sunt încă în lăzi. Sunt sigur că pompa încă nu funcţionează. Vreau să spun că conducta este încă deschisă la ambele capete.

— Formidabil, zise pilotul cu o voce sarcastică. În felul ăsta vei putea, poate, să intri. De ieşit însă...

Dar Hunter nu avea intenţia să revină la punctul din care pornise. Planul său necesita câteva eforturi suplimentare. Pilotul va trebui să facă apel la instinctele lui şi la toate cunoştinţele sale tehnice.

— Voi avea de ales momentul propice, zise Hunter. Voi face o diversiune şi voi provoca tămbălău mare în interiorul taberei. Apoi voi vedea în acel moment.

— Aş putea coborî şi apoi să te ridic.

— Nu, nu trebuie să întindem coarda...

Hunter indică un cerc mare pe hartă.

— Mă vei lua cam de pe aici, pe linia periferică. Aşteaptă semnalul meu. Lasă-mă treizeci de minute. Trei-zero! Şi zece minute suplimentare. Dacă nu m-am întors în acel moment, pleacă fără să te mai uiţi înapoi, şi te scutesc să-mi trimiţi o jerbă de flori.

Grimaldi îşi scărpina obrazul în timp ce se uita pe hartă.

— OK. Tu eşti şeful. Unde vrei să-ţi las echipamentul?

Degetul lui Hunter se aşează într-un sector aflat la vestul incintei.

— Pe această linie. Longitudinea nu e prea importantă, dar încearcă să te apropii cât mai mult posibil de depozit fără să fii reperat. În privinţa altitudinii, trebuie să fie pe linia celeilalte conducte.

— Auzi! Se intersectează în interiorul incintei.

— Exact. Dar numai un depozit e operaţional. Tipii pompează mult petrol brut.

— Să nu intri în ăsta.

Hunter râse uşurel.

— Nu-ţi face griji. Debitul se ridică la aproximativ cinci kilometri la oră. Îmi va fi greu să-mi ţin respiraţia atâta vreme.

Pilotul se străduia să râdă şi el.

— Auzi... Nu, e prea extravagant...

— Nu, ce?

— Oleoductele constituie o ştiinţă aparte. Poţi să le umpli la rând cu ţiţei brut, apoi cu motorină şi pe urmă cu benzină. Există un serviciu de separare pe marile căi internaţionale, cum sunt macazurile şi triajele în gările căilor ferate. Omul de la macaz sau dispecerul apasă pe buton în funcţie de comanda pe care o are în faţa ochilor şi dirijează valul spre diferitele căi sau rezervoare de stocare. Lichidele sunt separate de containere în care s-a pus puţină materie radioactivă. Există detectori care îl anunţă pe dispecer când o comandă ajunge la un anumit punct, astfel el poate să redirijeze comanda fără să oprească mişcarea.

Hunter căzuse pe gânduri.

— Şi?

— Şi poţi să bagi tot ce vrei pe una din căi. Dacă ai reuşi să intri în staţia de triere...

— Dar nu e chiar atât de extravagant, Jack.

— De la staţia de triere până la depozit sunt nu mai puţin de o mie opt sute de metri, sergente.

Hunter se gândea.

— Fireşte, aş putea să arunc o încărcătură explozivă cu ceas. Dar nu vreau să arunc totul în aer...

— Numai o încărcătură mică, sugeră Grimaldi. Într-un înveliş etanş. Destul ca să arunce în aer un singur rezervor. Sau dacă ţi-e frică să nu arunci pista în aer, ai putea s-o reglezi ca să facă explozie în staţia de triere sau chiar într-un anumit loc pe conductă. Asta ţi-ar acoperi nemaipomenit de bine apropierea.

— Da, OK. E o idee. O să mă gândesc la ea.

— Nu e momentul să ai scrupule, mormăi Grimaldi. La naiba! Cui îi pasă de câţiva barili acolo de petrol brut!

— Am zis că o să mă gândesc, răspunse cu răceală Hunter.

Grimaldi se încruntă şi fixă geamul din faţa lui.

— La naiba...

— Ce-i?

— Începe coborârea şi mai văd un elicopter care ne taie calea.

Da, da, un elicopter.

— Virează! izbucni Hunter. Să rămânem în urmă, să-i vedem intenţiile.

Grimaldi stinse luminile de poziţie, viră şi urcă cu repeziciune.

— Se roteşte în loc şi va ateriza, zise pilotul în clipa următoare. Da... A aprins farul de aterizare, coboară.

— S-ar zice că se afla exact deasupra...

— Da, va ateriza în incintă. Fir-ar să fie! Ai văzut reflectoarele alea care s-au aprins?

Toată incinta de securitate era acum puternic luminată.

— Ţi-am spus eu că vor branşa sistemele lui Spellman.

— N-aş schimba locul cu al tău pentru nimic în lume, zise Grimaldi. Chiar dacă mi s-ar promite raiul din cer.

— Te rog să mă crezi că, dacă aş avea de ales, nici eu n-aş fi acum în locul meu. La urma urmelor, ăsta e norocul nostru! N-ai fi putut avea o ocazie mai nună ca să mă laşi la sol. Haide!

Hunter începu să-şi verifice armele şi muniţiile; îşi umplu buzunarele cu grenade.

— Virez, îl anunţă Grimaldi. Treizeci de secunde.

— OK. Fără riscuri, Jack. Patruzeci de minute şi te cari.

— Nu-ţi face griji pentru mine, Bob. Ăăă... Dacă nu vom pleca de-aici împreună, ştii unde să mă găseşti...

Hunter îl bătu uşor şi cu afecţiune pe umăr.

— Jack, niciodată n-aş fi reuşit lovitura asta dacă n-ai fi fost tu...

— Stai! Adu-ţi aminte că mi-ai recomandat să nu-ţi trimit flori! Nu-mi trimite nici tu.

Hunter zâmbi şi se ghemui lângă portieră.

Ochii lui albaştri scânteiau. Trase de clanţă.

— Salut, Jack!

Hunter nu-l auzi pe pilot răspunzând:

— Salut, brută ce eşti!

CAPITOLUL XXI

Atinse pământul în pas alergător cu o greutate de patruzeci de kilograme în spate şi se rostogoli în şanţul care fusese săpat pentru noul oleoduct.

Noaptea era întunecoasă, norii ascundeau cerut şi doar lucirea câtorva stele reuşea să creeze o vagă penumbră datorită unei spărturi între nori, spărtură care dispăru destul de repede.

Era o noapte ideală pentru Hunter.

Ascultă cum se depărta aparatul lui Grimaldi, zgomotul palelor, slab şi depărtat, apoi imposibil de auzit.

Ezită o clipă, dădu din cap, îşi verifică echipamentul şi îşi echilibră greutatea. Apoi începu să se apropie de câmpul de luptă.

Trebuia să înainteze cu paşi lenţi pe nisipul moale al câmpiei, picioarele înfundându-i-se în terenul spongios al şanţului. Se oprea la fiecare zece metri ca să asculte, ca să descopere eventuala prezenţă a unei echipe inamice, contând numai pe auz.

Ultima lungime de oleoduct era formată dintr-o parte evazată, astupată doar de o pânză din plastic şi un pătrat din placaj. Se strecură în interiorul pompei neterminate.

Trecuseră opt minute. Îi mai rămăseseră exact treizeci şi două ca să dejoace vigilenţa alarmelor electronice, să pună pe fugă garnizoana, să distrugă sistemul de minare, să încheie socotelile cu unii, să străbată mai bine de un kilometru de teritoriu ostil până la depozit, să distrugă această clădire şi să ajungă la Grimaldi.

Nu putea să reuşească decât într-un sigur fel: să lovească ca trăsnetul!

Dar asta şi era specialitatea lui Hunter.

Se uită la ceas şi porni imediat, revăzând în minte planul sistemelor de securitate, aşa cum un marinar îşi aminteşte cifrele văzute pe o hartă marină.

Primul obstacol se contură rapid în întuneric lângă o clădire: o santinelă cu o carabină în bandulieră. Hunter îl lovi cu Beretta în spatele urechii. Omul căzu fără nici un zgomot.

Secundele treceau cu repeziciune şi erau multe de făcut.

*

* *

După cinci minute, Hunter reuşise să neutralizeze alarmele electronice şi, puţin după aceea, fixă bombele cu explozie întârziată, reglate să detoneze peste trei minute, în barăcile soldaţilor mexicani şi în alte clădiri din apropiere, într-un minut şi jumătate trecu prin intrarea de serviciu, după ce neutralizase oamenii de pază şi se opri pe culoarul întunecos care ducea la salon. Dincolo de uşa dublă văzu un cămin imens din piatră, câteva mobile mexicane şi patru persoane.

Unul dintre bărbaţi era Jim „Animalul”, a cărui faţă era plină de plasturi mici, şi care se deplasa sprijinindu-se într-un baston.

În fund era un mexican, cu un Colt 45 într-un toc de piele prins la şold, ca un cowboy şi un PM foarte modern atârnat de gât.

Arthur Klingman se afla şi el acolo, fără cămaşă pe el. Era furios şi se adresa cu violenţă lui Tolucci, cu o voce înăbuşită şi mânioasă.

Cămaşa lui acoperea umerii fiicei sale Judith. Fata nu avea nimic altceva pe ea, dar se descurca foarte bine. Stătea lângă tatăl ei, cu capul drept şi umerii traşi spre spate.

Hunter nu putea să audă ce spunea Klingman, dar vedea că Tolucci nu credea. Trânti o mulţime de înjurături.

În acel moment săriră în aer clădirile, exploziile răsunătoare urmând unele după altele la interval de câteva secunde. Pământul începu să se cutremure, *hacienda* să vibreze şi Tolucci să se clatine.

— Dumnezeii dumnezeilor! strigă Animalul. Ce mai e şi asta?

Dar îşi reveni până la sfârşitul exploziilor şi se repezi la uşă, pornind în grabă spre zona sinistrată.

— Stai aici! îi strigă el peste umăr mexicanului Dacă încearcă ceva, bagă-le un glonţ în burtă!

— *Si, capitán.*

Hunter nu mişcă. Se uită cum trece Tolucci pe lângă el la mai puţin de un metru. Îl lăsă să iasă, apoi intră în salon cu Beretta în mână.

Mexicanul examina cu un aer de cunoscător spatele expus al tinerei femei care se aplecase spre fereastră ca să privească exploziile.

Arthur Klingman se uita la Hunter fără să clipească, în faţa ţevii pistolului Beretta.

Hunter trase şi tâmpla mexicanului făcu explozie, un ochi ţâşni din orbită, căzu pe dale şi se rostogoli pe o distanţă un metru, în timp ce cadavrul începea să se prăbuşească.

Bătrânul rămase nemişcat, paralizat. Fata se întoarse de la

fereastră cu un ţipăt înăbuşit. Fusese atinsă de frânturi de craniu şi de creier. Se uită la mexicanul desfigurat cu un aer plin de dezgust.

— Am crezut că glonţul ăsta îmi era destinat, mormăi Klingman.

— Am venit să-ţi salvez puţurile, Klingman, îl anunţă Exterminatorul cu o voce plină de răceală. N-am prea mult timp la dispoziţie. Aşteaptă şaizeci de secunde, apoi du-ţi fata la noua pompă. Şi n-o lua pe ocolite! Urmează conducta şi şanţul până la capăt. Mă veţi aştepta acolo. Voi încerca să trec să vă iau. Dacă nu vin în treizeci de minute, descurcaţi-vă singuri.

Privirea lui Klingman îşi recăpătase strălucirea entuziasmului. Îi spuse lui Hunter:

— Vreau să te ajut. E dreptul meu. Mi-ai spus că aş putea să distrug Flag 7. OK, aşa voi face.

— Nici vorbă, zise cu răceală Hunter. Afară e un adevărat câmp de bătălie, Klingman. Ia fata şi plecaţi. E cel mai bun lucru pe care îl poţi face ca să mă ajuţi. Numără şaizeci de secunde!

Se întoarse fără să arunce nici o privire spre fată, ajunse la uşă şi ieşi.

Afară, oamenii alergau în toate direcţiile. Luminaţi de clădirile care ardeau, toţi strigau şi trăgeau la întâmplare. Deasupra acestui adevărat vacarm, puteau fi auzite răcnetele Animalului. Ordona să se stingă luminile şi să nu se mai tragă.

Hunter spori imediat confuzia generală, trecând printre sinistraţi, lăsând ici şi colo câte o grenadă, trăgând o rafală de PM spre tot ce apărea în faţa lui. Îl auzi pe Tolucci strigând:

— Uite-l! Miguel! Unde sunt oamenii tăi?

Hunter făcuse deja ceea ce dorise: să atragă atenţia soldaţilor ca să degajeze drumul pentru Klingman şi Judith. În plus, adusese pierderi însemnate forţelor inamice. Peste tot zăceau oameni ciopârţiţi, sfârtecaţi, răniţi, strigând după ajutor în spaniolă. Dar ajutorul se lăsa aşteptat. Tolucci îşi grupă oamenii şi îi încurajă să pornească în urmărire, el rămânând în spate. Încercau să-l prindă pe Hunter din spate, abordându-l pe flancuri.

Hunter scoase Auto-Mag, trecu din nou prin centrul inamic, trăgând foc continuu ca să disloce contraofensiva. Arma era încărcată cu alice mari care ar, fi decapitat un om aflat la zece metri, iar cel aflat la douăzeci şi cinci de metri ar fi fost găurit ca o sită. Dar argumentul major al incredibilei Auto-Mag era volumul sonor: bubuituri de tunet. Adevărate bubuituri de tun. Şi cine era nimerit, nu se mai ridica de jos. Unii fugeau, alţii se trânteau la

pământ prefăcându-se morţi.

Dar secundele continuau să treacă şi Hunter nu mai avea destul timp ca să continue acest joc. Klingman şi fata lui avuseseră destul timp să fugă, acum trebuia să bată şi el în retragere.

Exterminatorul părăsi scena confruntării şi se pierdu în noapte.

Acum trebuia să găsească sala de control central ca să neutralizeze sistemul de distrugere al puţurilor şi al tuturor rezervoarelor de stocare. Pe urmă trebuia să atace dispeceratul de triere, şi nu-i mai rămăseseră decât vreo douăzeci de minute ca să facă toate astea. Altfel ar fi rămas blocat cu supravieţuitorii asaltului său în teritoriul inamic. Nu avea nici un mijloc ca să evalueze rezistenţa pe care ar fi putut să i-o opună duşmanul, dar ghicea prezenţa unei linii de mafioţi formată din oameni care voiau să-i facă de petrecanie.

Dar Hunter era obişnuit cu asta.

Tactica sa consta în a ataca fulgerător şi a dispărea apoi la fel de repede.

CAPITOLUL XXII

Hunter descoperi imediat echipa specială. Oamenii fuseseră postaţi lângă clădirea de control.

După toate aparenţele, nici unul dintre ei nu se deplasase să vadă ce se petrecea lângă barăci. Vânătorii de scalpuri îşi aşteptau ţinta. Erau peste zece.

Hunter se hotărî să-i atace şi pe ei cu rafale. Se debarasă de echipamentul inutil, aruncă o grenadă fumigenă în centrul grupului şi porni în fugă spre norul de fum trăgând rapid cu Auto-Mag.

Îi răspunse un foc instantaneu, gloanţele venind din părţi şi din faţă.

Ajunse în zona camuflată şi începu să arunce cu grenade.

Ajunse la uşă, precedat de un suflu de fum şi de câteva gloanţe de calibru mare. Puse alt încărcător.

Doi tipi se traseră repede înapoi cu privirea rătăcită şi încercară să-şi găsească ţinta trăgând cu stângăcie. Arma 44 Magnum bubui şi cei doi tipi fură ridicaţi brusc în aer înainte de a cădea ciopârţiţi.

Un tip se ridică din spatele unui pupitru şi puse jos un revolver cu gesturi largi. Purta o salopetă albă de tehnician.

— Stai! strigă el cu o voce de texan. Eu doar lucrez aici, atâta tot!

O împuşcătură răsună în spatele lui Hunter, glonţul trecu foarte aproape de el şi intră într-un panou. Se întoarse şi trase de trei ori în direcţia uşii. Un om căzu pe spate, năpădit de o ploaie de sticlă spart şi de aşchii de metal, ţipând înspăimântător.

Hunter se apropie de tehnician şi îi zise:

— Acum lucrezi pentru mine. Vreau să neutralizezi sistemul de autodistrugere. Fii sincer cu mine şi vei putea povesti noaptea asta nepoţilor tăi. Am văzut deja planurile şi ştiu ce trebuie să faci.

Tipul nici măcar nu stătu să se gândească. Se îndrepta imediat spre un panou din fund, trase şasiul din perete şi începu cu febrilitate să deconecteze firele.

Totul dură mai puţin de un minut, timp în care Hunter descurajă un ultim atac trăgând cu Auto-Mag.

Terminase alicele. Dădu afară încărcătorul gol, şi puse alt încărcător cu gloanţe normale. Tipul în salopetă albă îi arătă

şasiul.

— Da, asta era, zise Hunter.

Îl făcu să cadă jos şi trase de două ori în el distrugându-l.

— Bine, acum arată-mi o ieşire discretă, îi zise el tehnicianului.

— E o uşă de serviciu în spate.

Hunter aproape că îi zâmbi.

— Mulţumesc, zise el. Uite o amintire.

Îi aruncă o medalie pe care tehnicianul o prinse din zbor, apoi se îndreptă în grabă spre partea din spate a clădirii.

Era o uşă mare metalică cu un levier central care îi comanda deschiderea. Hunter lovi cu piciorul, levierul cedă, ieşi brusc, plonjă înainte şi trânti fără să vrea pe cineva la pământ.

Împuşcătura răsună aproape lângă ochii lui. Simţi căldura şi suflul glonţului în timp ce apăsa pe trăgaciul armei sale. Bubuitura acoperi zgomotul celuilalt pistol.

Tipul de lângă el se sufocă şi arma îi alunecă pe pământ. Hunter înţelese imediat că era lungit lângă Animal, Jim Tolucci.

A doua siluetă se apropie în penumbră. Hunter schimbă uşor unghiul şi trase. Omul căzu pe spate fără să scoată nici un sunet, şi rămase nemişcat la pământ.

Hunter nu mai făcu nici o mişcare, aştepta ca ochii să i se obişnuiască cu întunericul şi încerca să se orienteze numai după sunete.

Dar urechile îi ţiuiau şi înţelese că auzise împuşcătura lui Tolucci de foarte aproape.

Momentan era scos din circuit. Sau aproape.

Animalul reîncepuse să respire, deşi destul de greu.

— Ăsta e sfârşitul, Woofer, îi zise Hunter.

— Nu mă omorî, zise gemând Animalul. O să supravieţuiesc.

— Eşti deja mort, tipule.

— Nu! E piciorul. Cred că mi l-ai retezat.

Era aproape adevărat, dar nu întru totul. Hunter trăsese din reflex şi îi distrusese genunchiul, provocând stricăciuni inimaginabile. Probabil că durerea era atroce, dar Animalul nu avea de gând să se plângă. Voia doar să supravieţuiască.

— Să zicem că suntem chit, Hunter. M-ai atacat de două ori. OK, nu mai fac două parale. Am terminat cu meseria.

Hunter nu-l crezu. Tipii precum Tolucci terminau cu meseria doar când erau împuşcaţi definitiv.

Câţiva oameni se apropiau cu prudenţă. Hunter îşi scutură capul, vrând să oprească ţiuitul din urechi.

— Jur, gemu Animalul.

Brusc, o altă voce se auzi lângă cei doi bărbaţi, o voce deformată de microfonul unui aparat de emisie-recepţie care căzuse pe pământ. Hunter mai auzise acea voce. Era vocea lui Lileo:

— Woofer! Ce se întâmplă jos? Ce e cu focurile astea?

— La dracu! exclamă Animalul.

— Woofer! Răspunde-mi, fir-ar să fie! Coborâm. Care e situaţia?

Animalul vru să se ridice într-un cot, nu reuşi şi căzu iar.

— Pista e minată, şopti el. Spune-le, Hunter. Nu-i lăsa să aterizeze.

Hunter luă aparatul şi imită accentul newyorkez:

— Tipul ăsta ne masacrează, domnule! Avem nevoie repede de dumneavoastră!

— Cine e? Unde-i Woofer?

— Împuşcat, domnule. O să murim toţi aici!

— Aprinde pista!

— Nu pot, domnule. Tipul a aruncat în aer instalaţia electrică exterioară. Dar grăbiţi-vă!

Hunter ţinu degetul pe întrerupătorul transmisiei, trase cu Auto-Mag, apoi închise şi aruncă aparatul cât mai departe.

— Ticălosule! zise Animalul.

— Bineînţeles, răspunse Hunter înainte de a trage un glonţ între ochii Animalului muribund.

Apoi răcni imitând vocea lui Tolucci:

— Duceţi-vă spre pistă! Faceţi-le semn să se depărteze! Nu ştiu că e minată! Sunt oamenii lui Lileo. Nu trebuie să aterizeze!

— N-ai aparatul radio, şefule? întrebă unul din oameni.

— E distrus, tâmpitule! Plecaţi!

Urmă o mişcare şi cineva strigă:

— Domnule Tolucci?

— Mda, mda, e în regulă. Piciorul, atâta tot. L-am ras pe Hunter. Acum duceţi-vă la pistă şi faceţi-le semn să plece.

Dar Hunter ştia foarte bine că nimeni n-ar fi putut să oprească acel avion.

Oamenii alergau spre pistă, destinşi acum, fericiţi că trebuiau să facă ceva precis.

Hunter se ridică în genunchi – ameţeala îi trecuse – şi încercă să se uite la cadranul ceasului.

Aproape că depăşise ora limită; nu-i mai rămăseseră decât cele zece minute suplimentare. Cum să le folosească? Să uite de ele şi să arunce în aer staţia de triere. Sau să abandoneze

provizoriu atacul?

În momentul în care începea să încline spre a doua soluţie, văzu apărând o siluetă cu arma în mână şi braţele întinse.

Era un om imens: Arthur Klingman.

Cu o voce aproape la fel de rece ca cea a Exterminatorului, Klingman zise:

— Ţi-am spus că te voi ucide, Tolucci.

Hunter ridică imediat degetul de pe trăgaci.

— Prea târziu. Animalul e mort.

Klingman lăsă braţele în jos şi se apropie de omul aflat în genunchi.

— Era gata să te împuşc. Mi s-a părut că aud... Ah, tu erai!

— Eu eram. Parcă ţi-am spus s-o ştergi de-aici cu Judith.

— M-am ocupat de Judith. Dar eu am rămas ca să mă ocup de Flag 7.

— Felicitările mele, murmură Hunter.

Aproape că îşi revenise complet. Se ridică şi îl prinse pe Klingman de braţ.

— Probabil că nu ne-a rămas mai mult timp decât să luăm avionul. Dar trebuie să trecem prin gardul de lângă depozite.

Klingman se lăsă dus dar zise:

— Nu e prudent să mergem acolo. Ţi-am spus că voiam să arunc totul în aer.

— Şi?

— Am trimis o încărcătură de explozibil în oleoduct. Trebuie să ajungă dintr-o clipă în alta.

— În conductă?

— Exact. E reglată să facă explozie la sosirea în staţia de triere. Nu e numai petrol acolo, Hunter. E şi un depozit de muniţii. Când marele rezervor va sări în aer, restul va face explozie în acelaşi timp. Am mai programat nişte încărcături suplimentare spre depozitele de stocare a carburantului, lângă garaje.

Cei doi fugari se opriră pe o ridicătură de pământ de lângă gardul de vest.

— Ce încărcătură? zise Hunter.

— De explozibili şi de bombe incendiare. Toată zona asta va deveni un adevărat focar peste câteva minute.

Hunter îl felicită în gând pe Jack Grimaldi. Ideea lui era bună, iar Klingman o punea în practică.

Exterminatorul încă mai ezita când un fulger puternic lumină pista puţin mai în vale. Un avion bimotor de transport de mărime

mijlocie atinsese pista, dar îşi luă iar zborul ca un meteorit dislocat. Aparatul fu împrăştiat în bucăţi cuprinse de flăcări pe o rază de treizeci de metri.

— Adio, brigadă anti-Hunter! murmură Hunter.

Nu numai Flag 7 era distrus la Klingman Wells.

Hunter aruncă o grenadă lângă gard şi îl lipi de pământ pe bătrân înainte de explozie.

Trecură rapid prin spărtura din gard, dispărură în întuneric şi coborâră celălalt versant al mungelului. Hunter pregăti o rachetă de semnalizare ca să-i dea de ştire lui Grimaldi.

Îl auzi pe neaşteptate. Pilotul se afla exact deasupra lor, nemişcat în noapte, încălcând toate directivele lui Hunter.

Puteau fi auzite palele care se roteau în aer.

Probabil că pilotul îi zărise de departe şi îi văzuse traversând întreaga incintă la lumina focurilor care ardeau acolo.

În orice caz, merita o vacanţă lungă plătită cu toţi dolarii Mafiei de care dispunea Exterminatorul.

Hunter strânse braţul bătrânului şi îi zise:

— Flag 7 va sări în aer fără noi.

Apoi trase racheta.

EPILOG

Survolară conducta nord-sud, o găsiră pe Judith Klingman, o luară la bord, după care luară altitudine ca să poată urmări furtuna care bântuia câmpiile din Texas.

Focul se stingea în incinta de securitate de la Klingman Wells. Rămăşiţele îndoite de pe pistă nu mai emiteau decât nişte luciri palide.

Dar la vest totul abia acum începea. Noaptea se lumină brusc şi unde de şoc ajunseră la ei după câteva secunde. Un bubuit înspăimântător ca de tunet străbătu cerul.

Jeturile de petrol aprinse urcau în aerul nopţii, luminându-l ca un foc de artificii, căzând apoi ca nişte lacuri de lavă.

O a doua explozie, venind dinspre garaje, făcu să ţâşnească o coloană de foc care urcă mai sus decât elicopterul lui Grimaldi.

Se apropiară cu prudenţă şi Hunter se uită la acel haos de jos cu ajutorul binoclului. Văzu mişunând forme omeneşti care îi aminteau de furnicile intrate în panică.

— Ia uite picnicul nostru, murmură el.

Dar cel mai mult îi plăcea că bătrânul texan pregătise chiar el „mâncarea”.

Klingman avea ochii umezi. Întoarse capul şi zise domol:

— S-a sfârşit.

Hunter îşi puse căştile şi îi zise lui Grimaldi:

— Nu mai avem ce face aici, Jack. Să plecăm.

Grimaldi zâmbi şi viră spre est.

— Am auzit mai adineauri la radio o ştire care te interesează. Poliţia a făcut multe descinderi în tot statul. Crainicul a spus că operaţiunile sunt conduse de o echipă federală. Seamănă cu o curăţenie.

— Da, să sperăm, zise Hunter cu o voce nu prea convinsă. Cunoştea prea bine sistemul politic american şi pe judecătorii corupţi.

— E un început, zise el.

Judith Klingman se aplecă în spatele lui şi îi puse o mână pe spate apoi exclamă:

— Sângerezi!

— Serios? mormăi el.

— Ar trebui să te vadă un medic!

— Cunosc unul destul de bun, replică Hunter zâmbindu-i lui

Grimaldi. Dar cel mai mult am nevoie de câteva zile de odihnă şi de puţină destindere. Poate de o infirmieră.

Dacă sângera, nu putea să fie decât o rană fără gravitate, dar poate că mai curând era sângele inamicului. Se întoarse şi se uită la fată.

— Cunoşti pe cineva care ar vrea să-mi ţină companie?

Fata clipi şi răspunse:

— Nu fac două parale ca infirmieră.

Apoi ridică lent capul cu un aer provocator şi adăugă:

— Dar mă pricep al naibii de bine la odihnă şi destindere!

— Păi, asta e ceva! zise Hunter râzând.

Exterminatorul mai câştigase o bătălie şi se afla printre prieteni. Pentru un om ca Bob Hunter asta însemna un lucru enorm.

„La urma urmelor, îşi zise el, de ce să nu mă destind puţin înainte de a ataca la Detroit?”

CUPRINS

CAPITOLUL I.....3
CAPITOLUL II.....12
CAPITOLUL III.....16
CAPITOLUL IV.....20
CAPITOLUL V.....25
CAPITOLUL VI.....30
CAPITOLUL VII.....34
CAPITOLUL VIII.....39
CAPITOLUL IX.....41
CAPITOLUL X.....46
CAPITOLUL XI.....52
CAPITOLUL XII.....56
CAPITOLUL XIII.....60
CAPITOLUL XIV.....64
CAPITOLUL XV.....69
CAPITOLUL XVI.....73
CAPITOLUL XVII.....76
CAPITOLUL XVIII.....84
CAPITOLUL XIX.....88

CAPITOLUL XX.....92
CAPITOLUL XXI.....97
CAPITOLUL XXII.....101
EPILOG.....106
CUPRINS.....108

Când Mafia provocase moartea familiei lui Bob Hunter, ea nu ştiuse un lucru: în Vietnam camarazii îi spuneau lui Bob Hunter Exterminatorul!

Dominat de o ură feroce, Exterminatorul a început propria lui cruciadă. De la New York la Chicago, de la Palermo la Hong Kong, peste tot unde şi-a instaurat regimul de crimă şi corupţie, Mafia va da piept cu Exterminatorul!

Răzbunarea lui sună rece şi necruţător:

UCIDE! UCIDE! UCIDE!

MERCENAR MERCENAR

Hunter îndreptă pistolul cu amortizor spre sursa de lumină şi trase de două ori. Ţiuitul surd ce însoţi focurile se pierdu în zgomotul produs de explozia reflectorului, astfel încât nimeni nu auzi Beretta. Întunericul învălui brusc totul.

Un individ apucase însă să-l repereze pe Hunter. Probabil că auzise chiar şi împuşcăturile. Malacul deschise gura să dea alarma, aruncându-se, în acelaşi timp, într-o parte. Încercă stângaci să scoată pistolul din toc, dar nu apucă să-şi termine mişcarea.

O arătare ivită parcă din adâncurile Iadului îl frânse în două cu o lovitură în plex. Aerul îi ieşi din plămâni cu un şuierat sinistru şi se simţi luat pe sus. Fu răsucit în aer, prea repede ca să mai reacţioneze. Începu să cadă şi atunci intui groaznicul sfârşit. Şira spinării îi trosni pe un genunchi străin, ca un vreasc uscat. Muri, cu un ultim spasm.

EDITURA Z EDITURA Z EDITURA Z

ISBN 973-9127-70-1 Lei 12 000